

Duy Ý Thơ

Chỉ Yêu Mình Em

Tập 1

Người quản gia đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào Ý Nhi, thái độ dò xét làm cô có cảm giác gai người. Ôm chặt Vĩnh Thiên đang say ngủ trên tay, cô chớp chớp mắt, và khẽ nhìn xuống đôi giày cũ rách của mình. Quay sang nhìn bà Lan, quản gia Khanh nói nhỏ:

- Nhìn mặt thì cũng lạnh lợi lắm, nhưng ngặt nỗi cô ta có con. Làm sao tôi dám nhận cô ta bây giờ đây?

Bà Lan nở nụ cười hiền hòa, kèm theo là một phong bì to vội vàng nhét vào tay quản gia Khanh:

- Thôi mà! Em biết chị mà! Dù cô ấy có đến 20 đứa con nhưng hễ mà chị đứng ra lên tiếng thì ai mà không nhận cô ấy vào làm cơ chứ. Với lại, công việc của cô ấy là phụ làm vườn, còn bé Vĩnh Thiên thì sẽ không làm phiền mọi người đâu.

Quản gia Khanh cũng gục gặc đầu. Thật ra thì công việc này cũng rất nhẹ nhàng. Với lại, gia đình tài phiệt họ Lâm này có mấy ai ở nhà đâu chứ. Thôi thì kệ vậy. Quản gia Khanh nói nhỏ:

- Thôi được rồi! Coi như tôi phá lệ lần này. - Rồi bà đưa mắt nhìn Ý Nhi - Nếu không có cô Lan đứng ra bảo lãnh cô, thì dù cô có giỏi đến mấy, hoặc không có đứa con nào đi chăng nữa thì tôi cũng không bao giờ để mắt đến cô đâu. Biết không?

Ý Nhi dạ nhỏ một tiếng, trong lòng cảm thấy không vui. "Nếu không vì bé Vĩnh Thiên, cô cũng sẽ không bao giờ bước chân vào ngôi nhà này. Làm thuê thôi mà, làm gì thấy ghê vậy chứ".

Sau khi tạm biệt bà Lan với cái nhìn buồn thương "con hãy cẩn thận", Ý Nhi được xếp cho một phòng của dãy nhà ngoài cùng dành cho người giúp việc. Ý Nhi ngồi xuống giường sau khi thấy bé Thiên ngủ say trong nụ cười trong sáng, thơ ngây. Nó nào biết đâu những sóng gió cuộc đời đang đổ ập vào người nó.

Nước mắt cô lăn dài trên má.

Chuyện cách đây có hai tuần mà cô nghĩ nó dài như cả thế kỷ qua, trong một đêm mà cô mất cả hai người thân thương nhất trên đời. Giờ cô phải tạm lánh đi để bảo toàn sự sống cho hai cô cháu.

Một mỗi, cô thiếp đi trên giường, đôi tay nhỏ bé của cô vẫn ôm choàng lấy cô cháu gái chưa đầy năm đang say ngủ của mình ...

Tiếng rộn ràng làm Ý Nhi giật mình thức giấc. Nhìn đồng hồ, cô choáng váng vì đã 6 giờ sáng. Cô kêu lên:

- Ôi! Mình quên mất?

Vĩnh Thiên đã thức tự bao giờ, nhưng con bé không hề khóc. Nó cứ nằm đấy và tự chơi một mình, đôi mắt tròn xoe nhìn tới, nhìn lui lảo liên như hạt nhãn.

Gương mặt thiên thần này sao mà đáng yêu đến thế cơ chứ!

Chợt cô Hà gõ cửa:

- Ý Nhi! Có việc làm đấy!

Và chỉ trong vòng năm phút, cô đã có mặt tại phòng bếp. Quản gia Khanh nhìn cô, nghiêm nét mặt:

- Lần sau, tôi muốn thấy mặt cô trước 6 giờ.

Ý Nhi nhỏ nhẹ gật đầu. Bé Vĩnh Thiên được cô Hoa bế đi cho ăn nên cô đỡ lo phần nào.

- Vâng thưa cô Khanh!

Quản gia Khanh nhìn mọi người, nói:

- Chiều mai, ông chủ về nhà. Tôi muốn mọi thứ phải sạch sẽ và cực kỳ sang trọng. Nghe nói lần này có bạn của ông chủ đến chơi nữa đấy.

Mọi người đều có vẻ lo âu và không khí bỗng có phần căng thẳng. Ý Nhi không hiểu vì sao lại thế? Ông chủ nhà họ Lâm này rất nổi tiếng, nghe đồn ông ấy làm ăn lớn lắm và có uy tín rất lớn trên thương trường quốc tế. Đó là nơi cô chọn để bảo vệ an toàn cho mình và cháu gái, nhất định không thể để bọn chúng tìm thấy con bé. Nếu không, mọi tâm huyết mà cô làm trong vòng một tháng qua để được vào đây đều đổ sông đổ biển mất thôi.

Lâm Hạo ngã người xuống cỏ, dáng điệu anh có vẻ mệt mỏi. Sau một chuyến đi xa, lần này anh thật sự mệt mỏi. Nhưng dưới bóng cây mát rượi và nằm giữa bãi cỏ này làm anh có cảm giác thật sự khoan khoái. Anh đã về nhà trước dự định. Bỗng nhiên anh muốn được về nhà, anh muốn gác lại tất cả công việc để nghỉ ngơi một thời gian. Nhưng trong lòng anh vẫn còn bức bối vụ làm ăn hôm trước. Anh cảm thấy có một cái gì đó không yên ổn trong lòng. Tại sao hai mươi bốn viên kim cương lại mất trong lô hàng lần này? Ai đã phồng tay trên Lâm Hạo này? Nhất định trong chuyện này có vấn đề. Nhưng anh không muốn tìm hiểu, vì anh sợ bút cổ sẽ động đến con rắn lớn giết mình bỏ chạy.

Chợt anh thấy cái gì đó nhột nhột dưới cằm mình, khẽ nhìn lại anh thấy một ngón tay nhỏ xíu, sau đó đến hai ngón tay, rồi cả một bàn tay nhỏ xíu đập đập vào bộ hàm đầy râu của anh. Anh khẽ thét lên:

- Một con gấu con!

Nhưng con gấu con đó chẳng hiểu anh nói gì, nó chỉ đưa hai đôi mắt to tròn nhìn anh rụt rè, rồi tiếp tục khám phá khuôn mặt anh bằng đôi tay nhỏ bé của nó, nhưng có vẻ thú vị hơn nhiều khi nó dùng cái miệng ướt nhẹp của nó cạp cạp hàm râu anh. Lâm Hạo kêu lên thích thú:

- Chà! Khá đấy nhóc! Nói ta nghe nó có mùi vị thế nào? Vì ngay cả ta, ta cũng không thể nào biết được.

Nó ngẩng đầu lên nhìn anh, rồi ọ ọ một tiếng gì đó. Lâm Hạo bật người dậy nhìn kỹ cái sinh vật nhỏ bé mà anh vừa tìm được. À không! Nói đúng hơn là con bé vừa tìm được anh, và anh không khỏi bật cười khi nhìn nó, chắc con bé đã bỏ đi khá xa trên cỏ, mặt mày của con gấu này lấm lem, bộ áo màu xanh da trời lấm tấm bụi. Đặt nó ngồi vào lòng mình, anh dịu dàng:

- Chuyện gì xảy ra với mi vậy nhóc? Sao con lại ở đây? Ta nhớ Lâm gia ta đâu ai có con nhỏ như thế này nhỉ?

Đáp lại câu hỏi của anh là một khuôn mặt bầu bĩnh ngược nhìn anh và toe toét cười để lộ hai cây răng mới mọc ở hàm dưới. Đúng là nó có tác dụng rất nhiều đối với Lâm Hạo. Anh gật gù đầu:

- OK. Được rồi, một nụ cười thuyết phục đấy. Bây giờ ta sẽ vào trong và hỏi quản gia Khanh, xem ai lại nỡ bỏ quên con thú nhồi bông này ở ngoài cỏ thế không biết. Và ta muốn nghe giải thích vì sao cô nàng này ở trong nhà ta.

Vừa đến cửa ra vào, Lâm Hạo nói lớn:

- Quản gia Khanh, xem tôi tìm được cái gì ở ngoài vườn này!

Chợt có một cơn gió ào qua người anh. Anh định thần lại và thấy trên tay mình đứa bé đầu mắt tiêu. Một cô gái với đôi mắt to giận giữ nhìn anh:

- Ai cho anh bắt cóc con bé hả?

Lâm Hạo nhìn chăm chăm vào người con gái bé nhỏ đang ôm miết lấy con gấu nhỏ kia, thái độ chực chờ muốn giao chiến. Xoa tay lên hàm râu một tuần chưa cạo, anh cảm thấy rất ngạc nhiên. Gì đây? Thái độ đối với người giúp mình tìm được con là thế đó hả?

- Cô là ai?

Ý Nhi nhìn chăm chăm vào mái tóc như bờm sư tử của anh ta và dáng người như tướng cướp ấy, tay cô tự nhiên ôm siết lấy bé Vĩnh Thiên:

- Tôi là ai không quan trọng. Nhưng anh là ai? Ái cho phép anh vào nhà của người khác và tự tiện thế đó hả?

Chà! Thú vị thật. Lần đầu tiên có người dám nói với anh bằng cái giọng đó:

Giọng cũng tốt đấy chứ. Anh chưa kịp nói gì thì quần gia Khanh bước ra vì nghe thấy tiếng ồn ào:

- Có chuyện gì ở đây vậy?

Rồi miệng bà tròn xoe:

- Ông chủ! Sao ông nói ngày mai mọi người mới về đến nhà kia mà?

Lâm Hạo vẫn không rời mắt khỏi khuôn mặt xanh lét của Ý Nhi, anh thấy người cô run rẩy, dũng khí gây chiến với anh khi nãy đâu mất rồi nhỉ? Anh mím môi:

- Bà Khanh! Cô ta là ai?

Bà Khanh đáp ứng:

- Dạ thưa ông ... đây là người phụ làm vườn mới của chúng ta ạ.

Lâm Hạo gật đầu, mặt anh lạnh như tiền:

- Bảo cô ta đến phòng tôi. - Rồi anh đứng lại nói tiếp - Cả đứa bé nữa.

Nhưng tắm rửa sạch sẽ cho nó thật thơm tho vào.

Không đợi ai nói thêm câu gì, anh lạnh lùng bước đi. Bà Khanh quay sang Ý Nhi, giận giữ:

- Lần này thì cô nên chuẩn bị hành lý đi.

Ý Nhi ôm chặt Vĩnh Thiên vào lòng, khuôn mặt cô vẫn chưa hết bàng hoàng.

Đứng trước cửa phòng của Lâm Hạo, Ý Nhi rụt rè gõ cửa, giọng nói oai nghiêm của anh làm cô sợ hãi:

- Mời vào!

Đưa mắt nhìn khắp một lượt căn phòng như một thế giới khác với cô, mọi thứ đều thật sang trọng, sáng long lanh và cực kỳ đắt tiền. Đập vào mắt cô là tấm da báo trên chiếc ghế xô-pha trải rộng như một dải ngân hà, căn phòng rộng đến mức cô không hề nghĩ rằng sẽ có căn phòng khác rộng hơn như thế.

Bé Vĩnh Thiên ọ ọ trên tay cô. Dường như con bé cũng cảm nhận giống cô, một cảm giác sợ hãi lẫn tò mò không thể tả. Cảnh vật thu hút sự chú ý của cô đến mức cô quên mất con người đáng sợ đó đang quan sát cô bằng đôi mắt như điều hâu săn mồi, một đôi mắt sắc lạnh và sẵn sàng tấn công con mồi bất cứ lúc nào anh ta muốn.

Lâm Hạo khẽ hắng giọng, làm Ý Nhi giật mình quay sang nhìn anh, tay cô như bản năng ôm siết đứa bé trên tay mình. Bất giác, cô hơi lùi lại, cử chỉ của cô thật sự sợ hãi lẫn đề phòng. Lâm Hạo đưa lên môi ly rượu vang trắng vừa mới rót, anh hỏi:

- Cô tên gì?

Ý Nhi giật mình ngẩng lên. Giọng nói lần này có vẻ trầm ấm hơn khi nãy, nhưng ẩn trong đó là vẻ lạnh lùng khó tả:

- Tôi nhắc lại. Cô tên gì?

Ý Nhi run run đáp:

- Ý ... Nhi.

Lâm Hạo bước đến trước mặt cô, cô lùi lại một bước:

- Hình như cô rất sợ tôi, thật khác xa với người phụ nữ với đôi mắt như muốn đốt cháy tôi sau khi giằng đứa bé nhỏ này khỏi tay tôi. Tôi tự hỏi, ai mới là cô đây?

Anh ta đứng quá gần. Ý Nhi lo sợ nghĩ:

Sao anh ta lại có vẻ như đàn áp mình thế nhỉ? Nhìn dáng vẻ và đầu tóc anh ta còn lâu cô mới tin đó là ông chủ của Lâm gia. Nếu không có sự xác nhận của quản gia Khanh thì cô nghĩ anh ta đúng là dân xã hội đen thứ thiệt. Chợt một sự cố bất ngờ mà cả Lâm Hạo và Ý Nhi không thể tin nổi vào mắt mình khi bé Vĩnh Thiên nhào vào lòng của anh đòi bế, nó ọ ọ và khuôn mặt mê mếu:

- Được rồi! Được rồi ... Cô nàng này bắt đầu mê tôi rồi. - Vừa nói anh vừa vòng tay bế nó sang mình.

Ý Nhi buộc lòng phải giao con bé cho anh. Con bé điên rồi, sao nó có thể đòi theo một người lạ mặt đến như thế kia chứ? Chỉ sau khi anh ta bế nó từ bãi cỏ lên. Nhưng cái tạo vật nho nhỏ, dễ thương với đôi má bầu bĩnh, trắng hồng xệ xuống cằm kia, thì việc được cạp những ngón tay to lớn của anh là cả một thiên đường với bao điều kỳ diệu lý thú. Anh ta ôm con bé vào lòng và bắt đầu cưng nựng nó, khổ người to lớn của anh gần như phủ cả cô thì việc anh bế con bé tạo ra một sự khác biệt cực kỳ. Nhưng thật sự nó rất thích được anh ta bế và cưng nựng. Thêm mái tóc dài và bờm xờm của anh ta nữa, làm cho cái đầu nho nhỏ của bé Thiên chỉ có lóe ngoe vài cọng tóc nâu đỏ tạo nên một sự tương phản tức cười.

Ý Nhi bất chợt quay đi ... Chuyện gì vậy trời? Anh ta như thế nào thì đó là việc của anh ta điều đó thì có liên quan gì đến mình kia chứ. Chợt ánh mắt cô bắt gặp cái gì đó lóe sáng ngoài cửa sổ. Lạy Chúa! Chính là hân ta ư? Cô lao về phía bé Thiên hét lên:

- Không ...

Lâm Hạo bị bất ngờ. Nhưng hình như đã quen với việc này, anh phóng cây dao găm vào người tấn công anh, khiến hân hoảng sợ bỏ chạy vì trúng thương.

Ôm chặt bé Vĩnh Thiên khóc ngất vì giật mình và một tay đỡ lấy cô gái vừa đỡ đạn giùm anh:

- Mẹ kiếp! Cô có sao không?

Ý Nhi lắc lắc đầu. Cùng lúc ấy quản gia Khanh và bọn người làm ủa vào trong hoảng loạn:

- Ông chủ! Ông không sao chứ ạ?

Lâm Hạo đưa bé Vĩnh Thiên cho cô giúp việc gần đó, anh nắm lấy Ý Nhi, giọng lo lắng:

- Tôi không sao. Gọi bảo vệ! - Rồi quay sang nhìn Ý Nhi - Cô có bị thương không?

Nhưng cô vẫn lắc đầu, dường như tâm trạng hoảng loạn đã làm cô quên mất đau đớn:

- Tôi không sao ... Con gái tôi ... Vĩnh Thiên ...

Lâm Hạo tức mình hét lên:

- Con bé không sao! Cô thế nào?

Và không đợi cô nói gì, anh đưa tay luồn vào váy cô anh cảm nhận được cô đang chảy máu. Mặt anh đông cứng lại:

- Ôi! Chết tiệt! Gọi bác sĩ mau lên!

Đó là lúc Ý Nhi gần chìm vào vô thức, cô nửa tỉnh nửa mê, cô không nhớ mình làm gì, cô chỉ biết có ai đó xốc cô lên mà thôi.

Rầm ... Bóng người vụt qua làm hai người đàn ông trong phòng giật mình, hân tái mét mặt mày khi thấy Lâm Hạo bước vào:

- Ông chủ!

Bình! Một cú đâm của Kiến Phong - người đi cùng với Lâm Hạo - khiến hân văng thẳng vào tường. Lồm cồm bò dậy, hân quỵ xuống và miệng mếu máo van xin:

- Ông chủ! Em sai rồi ... quả thật lần này em sai rồi.

Lâm Hạo không nói gì, anh lạnh lùng ngồi xuống bàn:

- Chuyện hai mươi bốn viên kim cương ta không tính với mi. Phong!

- Dạ, anh Hạo.

- Thu xếp cho vợ con nó đi. Lo cho vợ con nó chu đáo đến khi con nó mười tám tuổi.

- Anh Hạo! Em sai rồi ... Đáng lẽ em không nên thuê người hại anh, đáng lẽ em không nên nổi lòng tham ăn cắp hàng khi mà anh tin tưởng giao cho em. Em sai rồi, anh thương tình vợ con em còn thơ dại.

Lâm Hạo đứng dậy, khuôn mặt, điềm tĩnh của anh lúc này giờ trở nên ngầu đỏ vì giận dữ:

- Tao nói cho mày biết! Tao tính cho con mày đến năm mười tám tuổi là phước cho mày rồi. Mẹ kiếp! Mày có biết mày làm gì cô gái đó không hả? Giờ cô ta đang mê man trên giường bệnh với tấm thân yếu đuối. Làm việc với Lâm Hạo này, không một ngày tôi bạc đãi anh em, không một ngày tôi ham sống sợ chết, thế mà một trong những người tôi tin tưởng muốn giết tôi vì mấy viên kim cương vớ vẩn đó.

Rồi anh quay người ra lệnh cho Kiến Phong:

- Dọn dẹp chỗ này cho sạch sẽ vào.

Anh bước ra ngoài. Kiến Phong cúi đầu:

- Vâng? Anh Hạo yên tâm.

Bước ra ngoài xe, anh kéo áo khoác vào người khi phía sau anh một tiếng thét thất thanh, đau đớn.

- Á ... á ... á ... á ...

Minh Nhiên nhìn chăm chăm vào Ý Nhi, hơi thở của anh yếu ớt:

- Mau! Đi đi ...

Cô khóc ngất khi thấy anh Hai đầm mình trong biển máu:

- Không? Anh Hai ... không ... đừng bỏ em ... xin anh ... em xin anh ...

Nhưng Minh Nhiên vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại. Ôm chặt đứa bé vào lòng, Tuyết Thu kêu lên:

- Chúng ta đi thôi ... Lẹ lên ...

Ý Nhi nuốt nước mắt rồi bỏ ngôi nhà thân yêu, lao mình trong đêm vắng.

Chợt cô quay qua hét lên với chị dâu:

- Nói em biết đã xảy ra chuyện gì?

Tuyết Thu bậm môi, khuôn mặt cô bơ phờ, nhìn vào mặt Ý Nhi. Cô ôm hôn cô em chồng mình yêu mến, rồi không nói lời nào, cô đưa con cho Ý Nhi:

- Không biết thì hay hơn. Giờ hãy ẵm cháu và trốn đi. Chị đã chuẩn bị cho em một số tiền trong tài khoản mà chỉ có hai chị em mình biết. Không kịp nữa rồi, em đi đi!

- Còn chị thì sao?

Tuyết Thu rút khẩu súng từ túi áo ra và lên đạn một cách thành thạo. Ý Nhi nhìn chị dâu như chưa hề biết đến người phụ nữ đang đứng trước mắt mình bây giờ:

- Chị là ai? Chị Tuyết Thu không bao giờ biết sử dụng súng. Chị ấy không ...

Ý Nhi không nói được lời nào vì Tuyết Thu ôm chặt vào lòng:

- Chị yêu em nhiều lắm. Hãy chăm sóc Vĩnh Thiên, chị xin em đó Nhi. Giờ đừng hỏi nữa, chạy đi!

Ý Nhi chưa nói được lời nào, thì Tuyết Thu đã xô cô xuống canô, bên trong là một người đàn ông đỡ lấy cô, dường như người ấy thân quen với chị Thu lắm.

Rồi chị một mình rút súng bắn trả lại những người đang uy hiếp mình. Ý Nhi đông cứng người hét lên khi thấy Tuyết Thu trúng đạn và rơi xuống nước:

- Không! Không ...

...

Bật dậy khỏi giường bệnh khiến cho Lâm Hạo giật mình quay lại, Ý Nhi nhìn anh bằng đôi mắt sâu thẳm, dường như cô không nhìn thấy anh. Ý Nhi thở ra, cô cảm thấy đau đớn khắp người. Nhìn lại căn phòng trắng tinh và đầy mùi hương của hoa ngào ngạt, cô nói:

- Có chuyện gì vậy? Đây là đâu?

Lâm Hạo khẽ bước đến bên cô, giọng anh ân cần:

- Đây là nhà tôi. Cô tỉnh rồi. May quá! Tôi đang lo lắng không biết bao giờ cô mới tỉnh? Có đã mê man gần cả tuần nay rồi.

Như chợt nhớ ra điều gì đó rất quan trọng, cô hét lên:

- Con gái tôi đâu? Anh mang nó đi đâu rồi?

Lâm Hạo cố trấn an cô:

- Bình tĩnh! Bình tĩnh! Nó sẽ ở trong lòng cô ngay.

Rồi anh nói lớn:

- Mang Vĩnh Thiên vào đây.

Ý Nhi nhìn anh lo sợ:

- Sao tôi lại thế này?

Lâm Hạo nhìn cô dịu dàng:

- Cô đã đỡ một dao cho tôi. Thật ra, nó là một cây kim có độc. Tôi không biết phải nói cảm ơn cô như thế nào nữa?

Cùng lúc ấy, cô Hà bế bé Vĩnh Thiên vào. Con bé vẫn rạng rỡ như trước, vẫn đôi mắt và cái miệng đầy nước dãi sẵn sàng cạp bất cứ cái gì cho vào miệng. Ý Nhi hơi nhăn mặt đau đớn vì đỡ lấy bé, nó nhìn cô và mỉm cười hơn hớn. Lâm Hạo lo lắng:

- Cần thận đấy! Cô đang bị thương mà! Ý Nhi ôm siết con bé vào lòng, mùi sữa thơm tho của bé khiến cô bình tâm trở lại. Đặt nó ngồi vào lòng cô trên chiếc giường tuyệt đẹp này, cô nói với giọng sợ sệt:

- Ông Lâm! Tôi muốn rời khỏi đây.

Câu nói bình tĩnh đến chết người của cô như xuyên qua người anh. Lo lắng và trông chờ cô tỉnh dậy ngày đêm, hy vọng cô tỉnh dậy, giờ cô đã tỉnh, mặc dù còn yếu ớt, cô thông báo với anh là cô muốn rời khỏi đây. Vì sao? Anh đứng dậy, nghiêng đôi giày sang trọng trên thảm như hành hạ nó. Anh nói nhỏ, cố dần lòng không hét lên bực bội:

- Cô đâu còn ai thân thích để có thể đến. Tôi mong cô hãy ở lại tịnh dưỡng đã.

Ý Nhi lắc lắc đầu, khuôn mặt cô nghiêm nghị:

- Không! Tôi quyết định rồi. Ngay khi khỏe lại tôi sẽ rời khỏi đây.

Lâm Hạo chộp vội tay bé Thiên lại, khi con bé đang tò mò cúi người cạp lên cái gối màu hồng. Chà! Gãy xương sống mất cứ thế này. Và cũng cùng lúc này, anh nhận rõ bản năng tự vệ của Ý Nhi còn không có thì huống hồ gì mà chăm sóc được cho con gấu con nặng nề này, mà lại có ý nghĩ đòi ra đi cơ chứ.

Anh bế bé Vĩnh Thiên lên, nói giọng dịu dàng và đầy thuyết phục:

- Thôi nào! Cô không thấy ngay cả việc đỡ con sâu mềm mại này cô còn không có sức thì đi khỏi đây sẽ rất nguy hiểm sao? Hứa với tôi, nghỉ ngơi đi, rồi sau này chúng ta sẽ bàn tiếp.

Ý Nhi cảm thấy chóng mặt, cô Chuỗi người xuống giường và thiếp đi không ý thức gì nữa.

...

Suốt một tuần sau đó, Vĩnh Thiên đều được mang đến phòng cô với vẻ rạng rỡ của một nữ hoàng ngày xưa vậy, lúc thì áo hồng, lúc thì áo vàng, xanh, đỏ ...

Tất nhiên người thấp từng con bé chính là anh ta. Giờ đây anh ta không còn cư xử với cô bằng cái giọng chủ cả và lạnh lùng nữa, nó hoàn toàn ngọt ngào và ấm áp, khiến cô càng có ý định bỏ đi. Nơi này quá thật quá nguy hiểm, nó không thích hợp với cô và con bé, cô phải cố gắng bình phục và rời khỏi nơi này.

Lâm Hạo mang Vĩnh Thiên vào phòng. Hôm nay nó được khoác lên mình chiếc áo màu vàng, trên mái tóc thì có một cây kẹp màu xanh lá cây, nhìn nó như một bông hoa hướng dương vừa hé nở. Cô bước đến ôm nó vào lòng, nó đeo theo cô liền và mỉm cười rạng rỡ. Cô biết lát nữa anh ta mà ra ngoài, nó sẽ khóc đòi theo ngay.

Nhưng không, lần này thì đừng hòng, quý nhỏ ạ. Cô đã khỏe rồi và con phải ở bên ta ...

Lâm Hạo nhìn cô về triu mến:

- Hôm nay, nhìn cô có sắc hồng rồi đấy.

- Vâng. Tôi nghĩ mình đã bình phục. Tôi ghét cái giường quá, nó khiến tôi như tù nhân ấy.

Lâm Hạo cười. Anh nựng nhẹ đôi má bầu bĩnh của Vĩnh Thiên, nhưng lại vô tình đứng sát vào người Ý Nhi, khiến cô ngượng ngùng.

Anh ta thì khác, dường như việc làm cô đỏ mặt khiến anh ta thêm phần thích thú. Anh đang trong tâm trạng thật vui vì cả tuần nay cô không còn ý đòi ra khỏi đây nữa. Nhìn vào Ý Nhi, anh thấy cô muốn nói gì đó, anh khuyến khích:

- Cô muốn nói gì với tôi sao? Cô có yêu cầu gì? Nói đi! Đừng ngại!

Ý Nhi nói nhỏ:

- Tôi ... muốn rời khỏi đây. Tôi ...

Lâm Hạo cảm thấy như ai đó đâm vào bụng mình, khi nghe cô gái bé nhỏ này có ý định rời khỏi đây khiến anh bức tức. Anh muốn mỗi ngày được nhìn thấy cô, muốn mỗi ngày được cưng nựng bé Vĩnh Thiên, anh không hiểu tình cảm này là gì? Nhưng anh không muốn cô ta đi. Lạ chúa! Anh điên mất rồi, ham muốn một người phụ nữ có con ở lại bên mình ...

- Nghe này! Chúng ta sẽ nói chuyện đó sau có được không? Giờ tôi có việc phải về phòng.

Nói rồi, không chờ cô lên tiếng, anh hăm hăm bước đi. Thái độ điềm tĩnh vui vẻ của anh lúc nãy giờ đã tan biến đâu mất.

Ý Nhi có cảm giác sợ hãi khi phải đối diện với anh ta, và sợ hãi đến run người khi phải đối diện với anh ta và nói đến ý định của mình về việc rời khỏi đây.

Ý Nhi giật thót người khi nghe tiếng động lớn. Cô đang đứng trước phòng Lâm Hạo và định đưa tay lên gõ cửa, cô muốn đến chào từ biệt.

- Mẹ kiếp? Đó là chuyện của anh. Tôi muốn anh điều tra. Tuyệt Thu đã chết, nhưng ai tìm thấy xác hả?

Ý Nhi nghe tim rụng rời. Anh ta nhắc đến tên chị dâu cô. Anh ta biết về chị ấy. Nép người vào cánh cửa, cô nghe tiếp:

- Tôi không biết. Nhưng anh giải quyết đi, tôi không muốn dính thêm đến chuyện đó nữa. Phải tìm cho bằng được Tuyệt Thu, nếu chết thì xác đâu.

Ý Nhi kêu lên. Cô kiềm chế và chạy ủa về phòng. Đóng cửa lại thật mạnh, cô run lẩy bẩy ...

- Thì ra là anh ta. Chính anh ta cho người giết chị mình. Thì ra là anh ta ...

Nỗi hận bùng lên trong mắt cô khiến cô quên đi việc rời khỏi đây mà không lấy mạng của hắn ta.

Ý Nhi vừa bước xuống đại sảnh đã thấy Lâm Hạo, cô vội vàng chạy lên, trên tay ôm chặt Vĩnh Thiên. Cô đã tránh mặt anh ta gần hai ngày nay, thậm chí hạn chế cho anh ta đến gần con bé chừng nào tốt chừng ấy. Và không phải anh không biết điều đó, Lâm Hạo đang phát điên lên đây. Bước những bước dài về phía phòng Ý Nhi, anh đập mạnh cửa:

- Ý Nhi! Mở cửa ra! Nếu không, tôi xông vào đó, và đừng viện cớ nào với tôi nữa.

Ý Nhi biết là anh ta sẽ làm như thế, cô mở cửa. Khuôn mặt cô có vẻ đề phòng. Thân người to lớn của anh che chắn hết cánh cửa phòng rộng lớn, và khuôn mặt anh lại hiện về lúc đầu hai người gặp mặt, râu không cạo và đầu tóc thì bờm xờm như cái bờm của con sư tử. Cô sợ hãi lùi lại:

- Có chuyện gì không?

Lâm Hạo bước đến, cô liền thụt lùi lại một bước, bé Vĩnh Thiên đang yên ngủ trong cái nôi mà anh vừa sắm cho nó. Nhìn nó kia, như một thiên thần đang say ngủ!

- Cô sao thế! Tôi làm gì cô phật lòng ư?

Ý Nhi nói giọng run run:

- Không ... kh ... ông ...

- Tim cô gần rớt ra rồi kia.

Ý Nhi lùi lại. Bình tĩnh! Phải thật bình tĩnh. Nhưng cô biết cô không bình tĩnh được một giây nào, cô đang sợ hãi và điều đó thật ngu xuẩn.

Lâm Hạo vuốt tay lên má cô. Cô càng ra vẻ sợ hãi, anh càng bị thu hút, thu hút đến mức không làm gì được. Quả thật, người phụ nữ này sinh ra để làm anh điên đảo, điên đảo đến chết người, anh không thể làm gì cả nếu không được ngắm nhìn cô – Sao lúc nào em cũng như một cô bé đầy sợ hãi thế hả?

Ý Nhi không thể nói được lời nào khi môi anh rớt xuống môi cô. Ôi! Chúa ơi! Nó tham lam chiếm lấy. Và vòng tay anh siết lấy người cô. Anh cao hơn cô một cái đầu nên khi anh ôm cô thì cô như một con mồi đang bị mãnh thú vồ lấy.

Lâm Hạo rên lên khi cuốn lấy môi cô. Trong đời anh trải qua biết bao nhiêu đàn bà nhưng với cô gái này anh hoàn toàn bị ngã gục.

Ý Nhi sưng sờ, cô như ngừng thở. Sao cô lại cho kẻ thù làm thế với cô chứ?

Và tệ hơn nữa, cô cảm thấy thật khoan khoái. Anh hít thở mùi hương của cô và dụi vào ngực cô, người anh bốc lửa khi cô rên lên một tiếng vì hàm râu lởm chởm của anh làm cô đau buốt. Anh ngóc đầu lên, bắt gặp ánh mắt mờ đục của Ý Nhi. Anh liền thì thầm:

- Anh thật sự không muốn em rời xa anh, mãi mãi. Anh yêu em ...

Rồi anh như như đôi môi và đè nghiêng xuống môi cô, đưa lưỡi nếm hương vị cô. Đồng thời anh quàng tay kéo cô vào người, cô khuyu xuống đứng không vững và để mặc cho anh bồng lên chiếc ghế dài gần đó. Cuộn tròn trong lòng anh, cô thở hổn hển. Anh nói nhỏ:

- Anh biết em cũng cảm nhận được điều đó như anh mà.

Và câu nói này làm Ý Nhi như bừng tỉnh, cô bật dậy khỏi anh và hét lên sau khi giáng cho anh một cái tát:

- Anh điên rồi!

Lâm Hạo thật sự bất ngờ trước những phản ứng của Ý Nhi, nhìn cô như một thiên thần giận dữ, đôi mắt mở to ngạc nhiên lẫn đau đớn của cô đang có những ngôi sao lung linh đang chảy xuống. Nhưng những điều đó vẫn không làm anh quên đi giận dữ vì ăn một bạt tai.

- Sao anh có thể làm thế với tôi? Tôi sẽ dọn khỏi đây ngay.

Nhưng Ý Nhi không bước đi được hai bước khi Lâm Hạo phóng đến trước chụp lấy khuôn mặt cô. Một hành động nhanh như một con diều hâu săn mồi, mạnh như một con sư tử khiến cô không biết phải làm gì khi trên mình chịu đựng.

- Nghe này! Từ hôm nay tôi không muốn nghe cô nhắc đến hai từ bỏ đi, hoặc rời khỏi nơi này hay đại loại tương tự như vậy. Và hơn bao giờ hết cũng không được hành động như vừa rồi.

Anh nghiêng răng nói tiếp:

- Nhớ không! Không được thực hiện hành động như vừa rồi nữa, điều đó thật ngu ngốc và rất ư nguy hiểm đối với cô, hiểu không?

Vừa rít lên, anh vừa siết mạnh eo cô, làm cô không thở nổi. Thật ra, anh chỉ dùng một chút xiu lực ở bàn tay, nhưng như thế đối với cô cũng là quá mạnh:

- Tôi ... b ... iết ... rồi.

Ý Nhi nói như không ra hơi vì sợ. Cô không hiểu được tâm trạng của mình.

Cô sợ hãi con người dữ dội này và cũng bị thu hút về con người hung dữ này.

Lâm Hạo buông cô ra và giận dữ đi về phòng. Gót giày của anh như nghiền xuống nền gạch.

Lần này anh thật sự nổi giận. Chưa bao giờ trong đời anh thấy người phụ nữ nào như cô ta. Sao lúc nào cô ấy cũng tỏ ra sợ sệt anh? Anh đã cố gắng hết sức làm vui lòng cô ấy, cũng như cố hết sức chăm sóc bé Vĩnh Thiên, nhưng tại sao cô ấy lại lẩn trốn anh?

Đang trong tâm trạng muốn nổi điên với bất cứ ai có thể bắt gặp trên đường về phóng mình, thì anh bất ngờ khi thấy cái gì đó lao nhanh về phía mình, cùng với tiếng hét:

- Anh ơi! Em nhớ anh quá hà?

Rồi không kịp để anh nói gì thì cô gái có mái tóc ngắn xinh xắn hôn chụt vào má anh:

- Cho em mi cái nào!

Lâm Hạo đỡ lấy Lâm Gia Kỳ, anh kêu lên:

- Em làm cái quỷ gì ở đây vậy?

Gia Kỳ mặt xụ xuống, khuôn mặt tươi vui khi nãy biến mất, thay vào đó là khuôn mặt đầm nước mắt. Cô thay đổi tâm trạng nhanh đến mức Kiến Phong đứng gần đó ngẩn người. Nhưng Lâm Hạo thì khác, anh đã quá quen với tính tình này của cô em gái. Anh thở hắt ra:

- Thôi đi, đừng giờ trò ra ở đây? Em trốn học về đây phải không?

Gia Kỳ quay sang hít một cái khi đưa tay chùi nước mắt, giọng tỉnh bơ:

- Đâu có đâu! Vì em nhớ anh. Anh biết không, em không muốn ở New York nữa. Em muốn về sống với anh. Nước Pháp không còn thu hút em nữa.

Lâm Hạo nhắm mắt lại, anh nghiêng răng:

- New York là của Mỹ, Paris mới là của Pháp. Sao em vẫn cứ lẫn lộn như vậy nhỉ?

Gia Kỳ đưa đôi mắt tròn xoe, khuôn mặt trắng hồng của cô phụng phịu, mày nhíu lại ra chiều suy nghĩ điều gì đó mông lung lắm. Cô đúng là kiểu mẫu của một tiểu thư ngốc thời hiện đại. Rồi cô phẩy tay nói tỉnh rụi:

- Ô! Vậy ư! Bây giờ thì em đã hiểu tại sao họ nói tiếng Anh chứ không phải tiếng Pháp như em nghĩ.

Rồi cô đưa một ngón tay lên và nói khi thấy Lâm Hạo định nói gì đó:

- Nhưng anh biết không, dù tiếng Anh hay tiếng Pháp thì em vẫn xinh đẹp và hoàn hảo để trở về với anh.

Lâm Hạo lắc lắc đầu. Anh cảm thấy đầu óc quay cuồng. Con bé này là ác quỷ của đời anh nó quậy và thực hiện những kiểu cách mà anh không thể hiểu nổi. Anh có thực sự sai lầm không khi quá cứng chiều nó khi ba mẹ anh mất đi, để Gia Kỳ trở thành như thế này? Mười tuổi, anh đưa nó đi du học khắp nơi, nó rất thông minh khi nói được nhiều ngôn ngữ, nhưng rất ngu dốt khi phải nhớ tốt một cái gì đó. Và đây là bằng chứng khi Gia Kỳ không thể để tâm một điều gì, khi điều căn bản nhất là New York là của nước nào nó cũng không nhớ. Nó chỉ biết sống trong xa hoa với tính cách không ai có trên đời. Anh cảm thấy lo lắng cho cô em gái siêu quậy này thật nhiều khi nén tiếng thở dài.

Gia Kỳ nhìn anh, nói nhỏ khi thấy anh lắc lắc đầu:

- Anh sao thế? Anh nhớ em quá nên bệnh rồi ư? Tội nghiệp!

Rồi cô khoanh tay trước ngực nói tiếp:

- Từ nay em sẽ không để anh như thế nữa vì em sẽ ở đây bên cạnh anh.

Lâm Hạo lắc đầu, giọng kiên quyết:

- Không! Giờ hãy thu xếp quần áo và anh sẽ cho Kiến Phong đưa em về trường.

Gia Kỳ nói, khuôn mặt xinh đẹp của cô nhíu lại:

- Không! Em đã hoàn tất chương trình học rồi. Và em quyết định, em sẽ ở đây.

Rồi cô đi một vòng. Chiếc váy dài màu lam của cô xoay tròn nhìn rất tức cười, vì cô có dáng điệu của một tiểu thư ngộ nghĩnh:

- Vì em là tiểu thư của Lâm gia này mà, và ...

- Khoan đã! Khoan đã! Em nói gì cơ? Em đã hoàn tất chương trình học?

Đừng có xạo! Theo anh biết em còn hai năm nữa cơ mà?

- Nếu hai tuần trước anh gọi điện thì đúng như vậy, nhưng em đã thi và làm tất cả các câu hỏi của các giáo sư.

Cô nhú mồm nói khi nhìn vào khuôn mặt thật ngây ngô của Lâm Hạo đang nhìn cô bằng đôi mắt khó tin:

- Hẳn anh sẽ rất ngạc nhiên khi một trong những trường đại học danh tiếng của Mỹ đã đề nghị mời em về dạy môn ngôn ngữ học nữa kia.

Lâm Hạo kêu lên:

- Không thể nào!

- Đúng như vậy đấy, anh Hạo. - Kiến Phong bất ngờ lên tiếng - Báo chí có nói vấn đề này mấy ngày qua, và cô Lâm về để tạo bất ngờ cho anh đấy.

Lâm Hạo sững sờ. Mọi chuyện xảy đến với Ý Nhi thu hút hết sự quan tâm và chú ý của anh mấy ngày qua, anh không còn biết gì nữa cả. Và tất nhiên Gia Kỳ đã thắng khi anh nói nhỏ đầy vẻ ân hận:

- Ôi! Anh xin lỗi ...

Gia Kỳ chép miệng:

- Anh thật làm em thất vọng.

Rồi cô mỉm cười:

- Nhưng anh sẽ có cơ hội sửa chữa sai lầm khi thanh toán hết số hóa đơn này.

Vừa nói cô vừa thả vào tay anh một xấp giấy trước khi quay đi.

- Ôi trời! Mười hai ngàn USD, cửa hàng Gucci ở London, Mango ở Cali và LV ở New York ... nó ... nó ...

Anh ú ớ nói không ra hơi khi nhìn tờ hóa đơn. Quả thật Gia Kỳ rất biết cách làm anh lên tim. Nếu trước Ý Nhi, anh có thể găm gù, thì bây giờ anh chỉ có thể ú ớ.

Gia Kỳ buông cây lược xuống khỏi mái tóc mình, cô nhìn chằm chằm vào bà Hà người giúp việc của gia đình:

- Gì? Anh ấy mang người lạ vào nhà ư?

- Dạ đúng, thưa cô, và cô ấy trước kia từng là người giúp việc của chúng ta.

Tệ hơn nữa, cô ấy đã có một đứa con đấy ạ.

Bật dậy khỏi ghế, Gia Kỳ kêu lên. Miệng cô nàng nhon hoắt vì tức giận, thái độ cực kỳ hung hăng:

- Thật không chấp nhận được! Cô ta ở đâu kia chứ?

- Dạ, ở phòng phía Tây. Căn phòng của phu nhân trước kia đó, thưa cô.

Gia Kỳ không nghe thêm một lời nào nữa, cô chạy ào đến phòng mẹ cô, nay đã được ông anh của mình nhường lại cho cô ta. Quá đáng lắm! Ngay đêm nay, cô ta sẽ phải dọn ra khỏi đây ngay tức khắc và Gia Kỳ sẽ làm điều đó ngay bây giờ:

- Mở cửa! Mau lên!

Nhưng bên trong không có tiếng động, cô thấy cánh cửa chỉ khép hờ. Bước vào bên trong, cô thấy căn phòng chìm trong bóng tối và giường thì trống không.

- Cô ta đâu rồi nhỉ?

Rồi Gia Kỳ mở to mắt ra:

- A! Hay lẽ cô ta đang ở phòng của anh Hai. Không được, anh ấy sẽ bị cô ta làm hại mất!

Vừa nói, cô vừa định quay đi về phòng Lâm Hạo. Nhưng cô sững lại khi nghe tiếng gì đó ọ ọ trong khung cũi gần đó. Tò mò bước lại, Gia Kỳ tròn mắt kêu lên khi phát hiện ra một thiên thần cũng đang chăm chú nhìn cô bằng đôi mắt to đen láy:

- Trời! Một con gấu con!

Đáp lại tiếng nói nho nhỏ vì ngạc nhiên của Gia Kỳ, bé Vĩnh Thiên tiếp tục ọ ọ để kêu gọi sự chú ý. Gia Kỳ đưa đôi mắt to đen láy của mình nhìn vào cô bé, cô nói nhỏ:

- Thì ra kẻ địch đang ở đây. Được rồi! Nhóc nói ta nghe, mẹ mi đâu?

Chớp chớp mắt như trả lời Gia Kỳ, Vĩnh Thiên lại nở một nụ cười thiên thần.

Gia Kỳ đột nhiên che mắt lại và tiếp tục nói chuyện với bé:

- Không được! Không được! Đừng hòng quyến rũ ta bằng nụ cười đó.

Nói rồi, cô định bước đi, nhưng Bé Vĩnh Thiên chợt “híc híc ...” chuẩn bị mếu, làm cô nàng thờ dãi quay lại:

- Được rồi! Được rồi! Quân tử ai lại dùng chiêu này nhỉ?

Vừa nói, cô vừa bế bé lên, và nó tặng cho cô một nụ cười ướt nhẹp đầy nước dãi khiến Gia Kỳ kêu lên:

- Trời ơi! Dơ chưa kia!

Rồi cô mang con bé lên chiếc giường và tất nhiên cô cũng trèo lên theo.

- Nằm đây nhé! Không được rúc rịch đấy!

Rồi thấy khuôn mặt mếu mếu của nó, cô kêu lên nho nhỏ:

- Tất nhiên hai chúng ta sẽ nằm chung.

Cô lại nhận được một nụ cười nữa của bé:

- Chiêu này hay đấy! Giờ thì ngủ đi!

Con bé chăm chú nhìn cô, Gia Kỳ thờ dãi, tiếp tục thì thầm với một đứa bé con trong căn phòng rộng lớn:

- Ta biết rồi, mi muốn thế chứ gì? Nhưng hứa là phải ngủ đấy nhé.

Vừa nói, cô vừa đưa tay gỡ nhẹ lưng bé và khẽ kéo sát nó vào lòng mình khi thấy nó dần dần chìm vào giấc ngủ. Vừa nhìn vào khuôn mặt thiên thần đó, Gia Kỳ vừa chép miệng thì thầm:

- Sao đứa bé nào cũng giống như mình hồi nhỏ thế nhỉ?

Rồi nhìn khuôn mặt thiên thần ấy đang say ngủ, cô nói tiếp:

- Nhưng nó cũng có mùi thơm nữa kia. Chà! Mi dùng Jonhson phải không?

Hay đấy! Đây là mùi ta thích ba năm trước.

Rồi bé Vĩnh Thiên trở mình ôm lấy cô, miệng Gia Kỳ lại có dịp há to, tròn lên vì thích thú:

- Chà! Gối ôm của mi sao nhóc?

Rồi không kịp nói hết câu, Gia Kỳ cũng chìm dần vào giấc ngủ, một hình ảnh thật đẹp và tuyệt vời. Hai người một người lớn, một em bé đều ngủ mất tiêu ...

Trong khi đó Ý Nhi bước nhẹ nhàng vào phòng của Lâm Hạo, mọi động tác của cô thật nhẹ nhàng và chậm rãi, trên tay cô nắm chặt con dao. Nhất định lần này phải giết hẳn để trả thù, nghĩ là làm Ý Nhi bước thật nhẹ đến chiếc giường của Lâm Hạo. Anh ta đang ngủ say. Ý Nhi liền đồ mắt quay đi. Không biết cô có quá điên rồ không đến đây đêm nay, anh ta đang ngủ trong tư thế cực kỳ hờ hênh. Ôi, trời đất! Minh điên rồi. Với bàn tay run rẩy, Ý Nhi nắm chặt lấy cán dao.

Chợt tiếng kêu của cô gần như tắc nghẽn khi một cánh tay khỏe mạnh của Lâm Hạo vươn ra nắm lấy cô, làm cho cô buông rơi con dao xuống thảm, khuôn mặt cô bị nắm cứng trong tay anh và khuôn mặt sắc

lạnh ấy nhìn chăm chăm vào cô như xuyên qua bóng đêm dày đặc:

- Sao lại vào phòng tôi?

Ý Nhi thở không ra hơi, giọng cô đầy lo sợ:

- Tôi ... tôi ...

Ý Nhi nhắm mắt lấy lại bình tĩnh để nói. Quả thật, cô thật sự quá mạo hiểm vào phòng anh giữa đêm khuya như thế này.

- Tôi ... tôi làm phòng ... trời tối quá tôi ... cứ nghĩ là ... tôi xin lỗi.

Trượt mấy ngón tay to lớn của mình vuốt nhẹ lên làn da mịn màng không tả xiết của cô anh thì thầm, hơi thở của anh phả vào mặt cô nóng ấm:

- Sao lại mang theo dao?

Ý Nhi mở to mắt nhìn anh hoảng sợ. Cô chớp chớp mắt, người cô run rẩy, không thể suy nghĩ được điều gì cả. Lâm Hạo kéo cô vào lòng, anh nắm lấy eo cô làm cô ngã về phía anh. Và bằng một động tác nhanh mạnh, anh đè nghiêng xuống người cô bằng cả tấm thân to lớn. Ý Nhi có thể cảm nhận được đám lông ngực rậm rạp ép sát người cô như muốn xuyên qua chiếc áo ngủ, nhưng điều đó giờ không còn là quan trọng khi cô vẫn chưa nghĩ được câu trả lời nào thích hợp với câu hỏi của anh.

Lâm Hạo cúi xuống hỏi:

- Gìò! Tôi lặp lại, sao lại mang theo dao?

Ý Nhi nói giọng đầy run sợ:

- Tôi ... bị ám ảnh ... tôi sợ bị tấn công. Anh biết đấy, tôi sợ mình sẽ bị tấn công như hôm trước, tôi sợ lắm.

Rồi cô bật khóc nức nở. Cô khóc vì sợ bị anh phát hiện nói dối và hoảng sợ trước ý nghĩ sẽ phải đối mặt với sự trừng phạt của anh, chứ không phải khóc vì nỗi sợ mà cô vừa bịa ra.

Lâm Hạo nói dịu dàng sau khi anh kéo cô lên, ôm chặt cô trong vòng tay và vuốt ve lưng cô, giọng điệu đầy ngọt ngào:

- Nín đi! Mọi chuyện đã qua rồi. Nín đi!

Nhưng Ý Nhi càng nức nở, cô là người nhút nhát và hay lo sợ. Cô trước giờ chưa hề đối mặt với bất cứ điều gì tương tự như thế này, cô không hề nghĩ sẽ phải tồn tại trên thế giới, có một mình như thế.

Lâm Hạo tựa người lên gối, anh vuốt ve lưng cô gái. Tệ thật, điều này gây lên một cảm giác khó tả trong lòng anh. Cô ta đã ngủ say rồi.

- Mẹ kiếp! Điên mất rồi!

Anh thừa biết là cô ta nói dối, cô ấy muốn giết mình, tại sao cơ chứ? Nhìn đôi má bầu bĩnh đó tựa vào ngực anh, hơi thở nhịp nhàng đó đang chìm sâu vào giấc ngủ yên lành. Ôm siết cô vào lòng, Lâm Hạo không rời khỏi khuôn mặt ngây thơ đó. Không kiềm chế được mình, anh cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn dữ dội. Lạy chúa! Mình điên rồi! Cô ấy đang ngủ kia mà! Nhưng tình cảm và nỗi ham muốn hôn cô lúc này còn cao hơn lý trí của anh nữa. Cô giật mình và khẽ cự mình khi Lâm Hạo thì thầm:

- Anh yêu em. Em không biết là anh yêu em nhiều đến mức nào đâu ...

Ý Nhi như bừng tỉnh, cô chống người nhìn chăm chăm người đàn ông mà cô ngủ quên trong lòng anh ta đến tận khi nào.

- Ý Nhi? Mi điên rồi!

Rồi cô bật dậy lí nhí:

- Tôi xin lỗi. Tôi ...

Nhưng cô không nói hết được chữ nào khi Lâm Hạo chồm đến hôn nghiêng lấy môi cô một nụ hôn không thể nào chịu nổi. Anh miết lấy môi cô. Ý Nhi không nói được lời nào khi môi anh di chuyển từ cổ lên tai và kéo dài xuống ngực. Bộ ngực tuyệt vời nhất mà Lâm Hạo có thể thấy. Dụi mặt vào đó, anh thét lên:

- Em có biết mình là người phụ nữ đẹp nhất không?

- Xin anh, làm ơn ...

Lâm Hạo ngược đôi mắt mờ đục vì đam mê của mình, nói nhỏ:

- Xin anh điều gì? Em không thể nhảy vào lòng anh rồi không cho anh hôn và vuốt ve em được. Em không biết rằng anh ...

Rồi không nói được câu tiếp theo khi anh quá để tâm đến làn da dịu dàng của cô, nó có một mùi hương thật khó tả. Đúng rồi! Mùi của bé Vĩnh Thiên. Áp mặt vào ngực cô, bộ râu chạm vào ngực cô đau nhói, anh dùng môi hôn lên cổ cô làm Ý Nhi kêu lên tắc nghẹn trong họng.

- Ôi! Anh điên rồi!

- Anh thật sự điên nếu không làm điều này sớm hơn.

Rồi anh tham lam đưa tay vuốt nhẹ mông cô, ôm siết lấy cô. Lâm Hạo say mê hôn lên mắt cô. Nhưng rồi anh cảm nhận được mắt cô đầy nước, mọi đam mê của anh đều tan biến đầu mất, người anh xiu xuống như quả bóng xì hơi:

- Anh xin lỗi! Anh không cố ý ...

- Xin anh! Tôi muốn về phòng ... - Giọng Ý Nhi sưng nước - Tôi muốn về phòng ...

Kiến Phong đưa đôi mắt nhìn Gia Kỳ. Quả thật, anh không thể tin vào mắt mình, cô tiểu thư đồng danh nhà họ Lâm lại có thể bày ra những trò này.

Một chiếc bàn ăn lớn được bày ra giữa thảm cỏ xanh ngoài vườn và tất cả đều được trang trí bằng một màu xanh thẫm của bầu trời. Còn Gia Kỳ thì đang ngồi duyên dáng trên chiếc ghế dành cho chủ nhà, trên mình khoác lên một bộ áo Kimono thật gợi cảm. Đúng! Nó quá gợi cảm vì nó quá ngắn và quá ư là lộ bịch. Sao cô ta lại là em của Lâm Hạo nhỉ - một người vừa chính trực vừa quang minh, lại vừa là người trọng tình trọng nghĩa. Nhưng Gia Kỳ thì khác, cô ta như một con búp bê chỉ thích làm theo ý mình, và đó là những ý nghĩ điên rồ bất cứ khi nào hiện lên mái đầu tinh nghịch của cô ta.

Kiến Phong thực sự không thể phân biệt được đâu là cô bé con ngủ say bên cạnh đứa bé tối qua. Cô ta ngủ say đến mức anh mang cô ta về phòng mà còn không hay theo, lệnh Lâm Hạo, và đâu là cô gái ngông cuồng này đang đứng trước mặt anh bây giờ.

- Anh thấy thế nào? Đây là mẫu thời trang mới nhất của em đấy. Thế nào, nhìn đẹp không?

Kiến Phong nghiêm nghị, anh không có vẻ mặt hung dữ như sẵn sàng dọa nạt đối thủ như Lâm Hạo, nhưng anh có một nét gì đó rất riêng - điềm tĩnh, quan sát tất cả bằng đôi mắt lạnh lẽo và có vẻ đẹp của một con báo săn mồi.

- Nó không hợp với ở đây đâu, Gia Kỳ.

Gia Kỳ phụng phịu:

- Nhưng em thấy nó rất đẹp. Nhìn nè! Anh không thấy nó gợi cảm sao?

Vừa nói, cô vừa đứng lên, khoe đôi chân dài và tấm thân bốc lửa. Kiến Phong chớp mắt, anh nhẹ giọng:

- Anh không thấy nó hấp dẫn. Và anh nghĩ anh Hai em cũng nghĩ thế.

Chợt có một giọng nói làm cả hai giật mình quay lại:

- Kiến Phong nói đúng đó! Giờ thì anh đã biết tại sao mới sáng sớm mà nhà cửa lại rộn ràng lên, sao em không để anh yêu em một chút gì gọi là vậy, hả nhóc?

Gia Kỳ nói nhỏ, giọng bắt đầu sưng nước:

- Anh làm gì mà mới sáng sớm đã quát nạt em thế hả? Em có tội tình gì chứ?

Vừa nói, cô vừa múa múa cây dù y như mấy cô hề trong gánh xiếc. Kiến Phong nổi tiếng là người điềm tĩnh, nhưng giờ anh phải quay đi để giấu nụ cười.

Nhưng Lâm Hạo thì không. Cả đêm qua anh đã bị mất ngủ, mà sáng ra phải đối mặt với cô em quậy phá này thì anh chịu đựng hết nổi:

- Đúng! Em không có tội tình gì cả. Mà đó là lỗi của anh, vì đã bảo Kiến Phong mang em về phòng sau khi em đã đột nhập vào phòng người khác và hét lên trong lúc ngủ mớ, rồi la rầy em khi mới hừng sáng em đã đánh thức tám người phụ việc chỉ vì em thích ra ngoài ngắm hoa buổi sáng. Còn nữa, anh chưa hỏi tội em, tại sao đêm qua vào phòng của Ý Nhi và bé Vĩnh Thiên?

Gia Kỳ chớp chớp mắt:

- Em chỉ muốn biết mặt cô gái nào đã khiến anh Hai yêu dấu của em phải nhường căn phòng của mẹ cho cô ta thôi mà?

Rồi cô quay lên nói nhỏ:

- Nhưng mà sáng nay em đã gặp cô ấy rồi, nhìn cũng xinh đẹp đấy.

- Cái gì? Con nhóc này! Em ... em ... đã hù dọa con người ta cái gì nữa hả?

- Anh yên tâm đi. Sau khi đã được bác quản gia nói lại, chính cô ấy cứu mạng anh, thì em hết ganh tị rồi. Ngược lại, còn cho cô ấy rất nhiều quà nữa, em đã cho người mang đến phòng cô ấy rồi.

Lâm Hạo tức muốn bẻ ngực:

- Kiến Phong!

- Anh Hạo?

- Mang con bé này về phòng. Bắt nó thay bộ đồ kỳ cục kia ra, và nếu nó chống đối thì cậu có thể dùng biện pháp mạnh.

Gia Kỳ kêu lên:

- Anh Hai!

Nhưng Lâm Hạo vẫn đứng đó tỉnh bơ, khiến Gia Kỳ kêu lên, mặt cô đỏ bừng:

- OK ... OK ... Dừng lại!

Kiến Phong ngừng lại và nhìn cô bằng ánh mắt khoái chí. Gia Kỳ xếp cây dù lại và nói:

- Đừng có đụng vào em nữa! Em không thích phải giống như bạch gạo mà anh muốn vác khi nào anh vác đâu. Em sẽ tự về phòng.

Rồi cô nàng nhìn Lâm Hạo với cái liếc dài ngoằng:

- Hứ!

Kiến Phong nhìn Lâm Hạo như hỏi. Thở dài, Lâm Hạo nói nhỏ:

- Cậu phải theo nó. Cậu chưa biết nó bày trò gì đâu.

Kiến Phong gật đầu và bước theo sau Gia Kỳ, anh cố nén cười khi nhìn dáng đi nhỏ bé đó di chuyển, vừa kênh kiệu vừa điệu dàng. Anh không hiểu nổi Gia Kỳ là người như thế nào nữa.

Lâm Hạo vừa ra lệnh cho mọi người dọn dẹp đồng bệ bọn này thì anh lại nhìn thấy dáng đi dịu dàng của Ý Nhi, trên tay cô là bé Vĩnh Thiên trông thật là xinh xắn và đáng yêu với bộ váy hoa màu quả mận. Thọc tay vào túi quần, anh nói nhỏ:

- Hai mẹ con đi dạo đây mà.

Rồi anh rải những bước dài về phía cô, gương mặt đầy âu yếm. Ý Nhi cũng đã nhìn thấy anh. Sau chuyện tối qua, cô càng có vẻ lẩn trốn anh nhiều hơn. Ôm siết bé Vĩnh Thiên vào lòng, cô nói nhỏ:

- Chúng ta mau về phòng thôi.

Nhưng cô đã trễ, Lâm Hạo đã đứng chắn lấy cô giọng anh gầm gừ:

- Không phải chúng ta đã thỏa thuận là sẽ không như thế này nữa sao?

Chẳng lẽ chuyện tối qua anh nói với em là đùa sao? Anh sẽ không đụng vào người em nữa, và em nhất định không được nhắc đến từ ra đi, cũng như không trốn tránh anh mà.

Ý Nhi cúi mặt xuống, giọng cô nhỏ nhẹ:

- Em ... em ... biết rồi. Vì bé Vĩnh Thiên cũng đã đi bộ nhiều quá rồi, nên em nghĩ con bé nên về phòng.

Lâm Hạo nén tiếng thở dài. Không hiểu vì sao, hễ Ý Nhi nói dối là cô đều biểu hiện run sợ và càng không hiểu vì sao, anh phát hiện ra rằng cô nói dối.

Anh đang cho người bí mật điều tra xem Ý Nhi là ai? Và vì sao có ý định giết anh sau khi đã đỡ cho anh một đòn đến trí mạng như thế. Càng lúc, anh càng không hiểu cô gái này, mâu thuẫn nối tiếp mâu thuẫn ...

Chợt nhận ra cô đang chột vật với mười hai kilô xinh xắn trên tay mình, nó cứ hết xoay hướng này rồi lại hướng khác, nhìn tới rồi lại nhìn lui, Lâm Hạo thở dài:

- Thôi nào! Đưa con bé cho anh! Anh luôn có cách với những cô nàng nghịch ngợm như thế này mà.

Tất nhiên nó lao vào lòng anh như cơn lốc khi anh vừa chia tay ra với nó, khuôn mặt phụng phịu của nó nhìn anh rồi mỉm cười. Ý Nhi thở dài nói nhỏ:

- Nó luôn luôn biết cách nịnh đúng người.

Lâm Hạo bật cười vui vẻ khi nó bầu chặt vào vai anh, và cái miệng nho nhỏ xinh xắn ấy đang khám phá một bên má anh:

- Em xem này, nó cũng biết cách hôn người khác đó chứ?

- Để dấu vết nước miếng thì đúng hơn.

Rồi cô mỉm cười khi thấy Vĩnh Thiên đập đập vào má anh và bầu chặt lấy khiến anh kêu lên vì đau:

- Võ công cũng thuộc dạng giỏi đấy. Anh dám chắc nó sẽ là một cô gái đầy sức sống.

- Em cũng nghĩ vậy?

Lâm Hạo chợt sượng lại một chút, đây là lần đầu tiên Ý Nhi nói chuyện tự nhiên và thân tình hơn với anh, cô không còn vẻ sợ sệt như lúc nãy nữa và phát hiện này làm anh thấy vui vui. Hai người đi một vòng khu vườn tràn đầy ánh nắng, trong những câu chuyện nhỏ về Vĩnh Thiên mà không biết một ánh mắt đang nhìn phía họ một cách tò mò.

Quảng tập hồ sơ về Ý Nhi lên bàn, Lâm Hạo lặng người. Hoàn toàn không có thông tin vì khác hơn là một cô gái đã ly dị chồng, và người chồng đã mất cách đây ít lâu. Có thật cô ấy chỉ là người bình thường? Nhưng tại sao cô ấy muốn giết mình? Hay quả thật đúng theo lời cô ấy, vì quá hoảng sợ nên đề phòng mang theo dao đi trong đêm? Có phải anh đã quá đa nghi?

- Anh Hạo! Anh có muốn chúng ta điều tra thêm về cô ấy không, hay chỉ như thế là đủ tin tưởng để cô ấy bên cạnh mình?

Thở dài, Lâm Hạo nói nhỏ với Kiến Phong:

- Tạm thời chúng ta cứ như thế đi. Có lẽ cô ấy chỉ là một cô bé ngây thơ mà thôi. Còn việc về Tuyết Thu, tôi giao cho cậu, cậu đã điều tra thế nào rồi?

- Không có dấu vết gì. Chúng ta vẫn chưa tìm được xác của cô ấy. Nhưng ...

Chợt có một cuộc điện thoại reo vang làm cả hai giật mình. Kiến Phong nói nhỏ:

- Có chuyện gì mà cậu lại dùng điện thoại khẩn?

- ...

- Cái gì?

Lâm Hạo ngạc nhiên nhìn Kiến Phong:

- Có chuyện gì vậy?

Kiến Phong mím môi, giọng anh thật nhỏ:

- Việt Kha nói tiểu thư Gia Kỳ bị bắt cóc và ...

Lâm Hạo bật dậy thốt lên:

- Cái gì? Và sao?

Kiến Phong nói giọng mệt mỏi:

- Tệ hơn nữa cô ấy ra ngoài với ...

Anh có vẻ ngập ngừng khiến Lâm Hạo hét lên vì lo lắng, mắt anh đỏ ngầu vì tức giận:

- Với ai? Mẹ kiếp! Cậu nói nhanh lên!

- Cô Ý Nhi và bé Vĩnh Thiên ạ.

Lâm Hạo ngã người xuống ghế, anh nói giọng lạnh băng:

- Chuẩn bị xe, tôi muốn chỉ mình cậu và tôi đến đó. Đừng mang theo ai khác, bọn chúng chỉ muốn tôi đến mà thôi.

- Nhưng ...

- Không nhưng gì cả! Tôi vừa đưa ra yêu cầu và tôi muốn chúng ta sẽ thực hiện điều đó trong hai giây.

- Biết rồi! Anh đừng quá lo cho cô Gia Kỳ, cô ấy sẽ ổn thôi ... - Kiến Phong vừa giúp Lâm Hạo mặc áo khoác vừa nói trấn an.

- Tôi không lo cho nó, tôi chỉ lo lắng cho Ý Nhi và Vĩnh Thiên thôi.

Anh lạnh lùng nói khi bỏ súng vào túi áo, dáng điệu thật nhanh nhẹn và dứt khoát. Kiến Phong ngạc nhiên nhìn Lâm Hạo, anh không hiểu câu nói khi nãy của Lâm Hạo là sao? Anh ta nổi tiếng là trọng tình nghĩa lại thương em gái hết mực, tại sao lại lơ đi sự an toàn của em gái mình?

Bốp!

Ông Kha tức giận giáng cho tên đàn em một cái tát, giọng đầy giận dữ:

- Chỉ có một con bé mà bắt không xong, tao nuôi tụi bay tốn cơm quá đấy.

Người đàn ông mặc áo đen lùi lại vì cú đánh quá mạnh, hắn ta cúi đầu nói nhỏ:

- Xin lỗi ông! Nhưng không ngờ cô ta lại giỏi võ đến thế. Cô ta đã phóng phi tiêu bị thương hai nhân viên của chúng ta và một người bị gãy tay, một bị gãy xương sống ...

- Và còn bị gì nữa hả? Mẹ nó! Chỉ một con nhỏ tiểu thư nhà họ Lâm mà không thể giữ nổi thì sao tao có thể giao việc quan trọng cho mày?

- Ông đừng tức giận, chúng tôi nhất định sẽ lùng bắt cô ta về ạ.

- Bỏ đi! Gần mười người đi không bắt được thì bây giờ đi làm cái gì? Cút ra ngoài hết!

Cả đám thanh niên lực lưỡng vội vàng ra ngoài. Họ sợ nếu ở đây thêm phút giây nào nữa sẽ bị cơn giận của ông Kha trút lên đầu. Chợt có một giọng nói của người phụ nữ vang lên ngọt ngào:

- Anh giận gì chứ? Giận nhiều sẽ tổn hại sức khỏe đó.

Ông Kha vừa nói, vừa rút điều xì gà trong túi ra:

- Không bực bội mới lạ đó. Anh ra lệnh bắt cho được con bé Lâm Gia Kỳ, không ngờ con bé còn đánh trọng thương người của anh nữa.

Rồi ông quay sang nhìn Tiểu Hà, mỹ nhân một thời của các đại gia:

- Em xem đó. Giờ thì là gì nè? Chỉ bắt được con bé hầu và một đứa bé gái.

Anh không đánh chết bọn chúng thì không phải Phan Kha này đó.

Tiểu Hà mỉm cười, một nụ cười tuyệt đẹp:

- Nhưng không chừng điều đó tốt cho chúng ta. Sao anh không đi xem thử chúng ta có thông tin gì với con chuột xinh xắn mà anh vừa bắt được?

Ông Kha mỉm cười, một nụ cười khoái trá:

- Em nói phải đó. Sao hai ta không cùng đi xem nhỉ?

Trong khi đó, Gia Kỳ hí hục leo lên cửa sổ tầng hai của căn phòng, nơi mà chúng nhốt Ý Nhi và bé Vĩnh Thiên ở đó. Nhưng không dễ dàng như cô tưởng chút nào, cô cứ bị tụt lên tụt xuống khi cổ treo qua bức tường trơn tuột kia.

- Ôi! Mình phải giảm cân thôi.

Chợt cô nghe một tiếng “soạt”. Ngừng lại trong một giây khi phát hiện ra chiếc áo của mình bị rách, cô nhăn mặt nói nhỏ:

- Tệ thiệt! Đó là chiếc sườn sám mình thích nhất.

Khế bậm môi quyết tâm, cô thót người lên và tất nhiên lần này đã thành công. Nhóng người phóng qua ban công, Gia Kỳ lao vào phòng khi thấy một gã có ý định tát Vĩnh Thiên khi con bé khóc ngất lên vì giật mình. Động tác của cô nhanh đến mức gã chỉ kịp té xỉu trước cú đá đầy lực của cô.

- Mẹ mi không dạy mi không được ức hiếp phụ nữ và trẻ em sao?

Nhìn cô giống như một chiến binh dũng cảm và đầy quyền rũ. Gã bảo vệ thứ hai nhào vào, định rút súng và chĩa thẳng vào người cô. Nhưng Gia Kỳ xoay người chộp lấy vai gã, và kết thúc là một cú quật người xuống nền gạch khiến gã kêu lên như một con lợn hôi hám. Tên cuối cùng còn lại trong phòng định bỏ chạy khỏi phòng sau khi phóng dao vào cô. Bằng một động tác mạnh, cô ném trả chiếc phi tiêu hình mũi dao về phía hắn, và nó đâm dính dưới đũng quần gã khiến gã kêu lên vì suýt tí nữa hắn sẽ không còn có thể kiếm được người thừa kế:

- Chị Hai ... th ... a ... mạng ...

Gia Kỳ đá chân lên cao. Chiếc giày cao gót dính vào tường, cô nghiêng răng nói nhỏ, chân vẫn trong tư thế đầy dũng khí và gọi cảm đó:

- Bây giờ mi tự ngất đi hay ta giúp mi?

- Tôi ... tô ... i ...

Hắn có vẻ không hiểu những gì Gia Kỳ nói và lắp bắp với đôi mắt lo sợ. Thở dài với thái độ đó, Gia Kỳ tỉnh bơ:

- Ta nghĩ mi cần sự giúp đỡ.

Và kèm theo đó là một tiếng “bốp” thật mạnh, tất nhiên hắn từ từ ngất lịm.

Bỏ chân ra khỏi tường, Gia Kỳ nói nhỏ khi quay lại Ý Nhi. Cô nàng mặt mày tái mét và đang ôm chặt Vĩnh Thiên vào lòng.

- May cho mi hôm nay ta đang trong tâm trạng tốt đấy. To gan thật, dám bày trò với Lâm Gia Kỳ này.

Rồi nhìn chằm chằm vào Ý Nhi:

- Cô không sao chứ?

- Tôi ... tôi ...

Rồi cô ngất đi vì sợ khiến Gia Kỳ đỡ lấy bé Vĩnh Thiên đang mê mê vì hết hồn.

- Nè ... nè ... - Cô nhìn vào mặt của bé Vĩnh Thiên, nó sắp khóc đến nơi - Thôi được rồi. Mẹ con có vẻ cần nghỉ ngơi.

Rồi quay sang nhìn Vĩnh Thiên, thở dài cô nói nhỏ để ngăn tiếng khóc của nó.

- Được rồi! Được rồi ...

Cô đưa tay ra sau thắt lưng lấy một cái bóp nhỏ xinh và nói:

- Đừng khóc! Có lẽ con sẽ thích cái này. Cô không nghĩ những cái này sẽ làm các cô gái từ chối. Đó là hiệu LV đó nha, không được ngậm đâu đấy nhé.

Nhưng cô vừa dứt lời thì con bé đã thích thú há miệng thật to và cạp lấy.

Tròn mắt nhìn con gấu đang cố nhét cái bóp đất tiền vào cái miệng xinh xắn của nó, cô thở dài nói:

- Cô nghĩ giờ thì nó trở thành hiệu LV đầy nước dãi.

Cánh cửa bật mở khiến Gia Kỳ giật thót người. Ôm chặt Vĩnh Thiên trong tay, cô nói nhỏ:

- Thì ra là ông?

Ông Kha có vẻ ngạc nhiên khi thấy Gia Kỳ, nhưng vốn là người biết kiềm chế nên ông khẽ hắng giọng:

- A! Con mồi tự động sa vào bẫy kia, Tiểu Hà. Em nghĩ coi chúng ta có may mắn không kia chứ?

Tiểu Hà nhìn Gia Kỳ bằng ánh mắt đầy giấu cợt. Con bé ngày xưa giờ đã lớn thế rồi ư?

Chợt lòng cô cảm thấy hối hận một điều, sao hồi đó mình không bóp mũi cho nó chết đi nhỉ?

Và như nhìn ra được ý nghĩ đó của Tiểu Hà, người đàn bà đã phản bội ba cô, phản bội Lâm gia để đến với người đàn ông này, và cũng là người một thời làm mẹ có điều đứng vì mưu mô xảo quyệt của cô ta, Gia Kỳ khinh khỉnh:

- Tôi nghĩ, hôm nay cũng là một ngày đầy xui xẻo của ông nữa đấy, vì to gan đến nỗi dám đụng đến tôi.

Ông Kha bật cười, một nụ cười đầy khoái chí, dường như những điều Gia Kỳ nói làm ông nghe rất lạ. Khẽ gật gù bước về phía cô một bước, ông nói:

- Khá lắm! Rất có khí phách? Rất giống Lâm Khang, cha cô.

Chợt Tiểu Hà xen vào:

- Và cũng rất có tài nữa. Anh xem này! Những tên đàn em tài giỏi của anh không những bị đánh tơi bời mà chúng còn ngất đi nữa kia. Chà! Chà! Tiểu thư Lâm Gia Kỳ đây không phải tay mơ đâu nha anh. Khác hoàn toàn với ý nghĩ của chúng ta về con bé ngày xưa khóc mẹ, vào một ngày trời mưa tầm tã.

- Làm sao mà tôi quên được mẹ tôi chết như thế nào chứ?

Gia Kỳ đưa ánh mắt đầy căm hận về phía Tiểu Hà. Điều cô mơ ước bây giờ là được móc mắt mẹ ta ra, người đàn bà nanh độc, người mà mẹ cô hết lòng tin tưởng và yêu thương:

- Nín đi, bà già! Tôi tự hỏi trên khuôn mặt xinh đẹp của bà có bao nhiêu lớp phấn trên đó rồi, nhưng mà sao tôi vẫn cảm thấy nó xấu xa và đầy độc ác đến như thế.

- Cô ...

Tiểu Hà tức giận gằn giọng. Điều tối kỵ với cô là ai nói cô xấu xí. Cô ghét xấu xí và ghét nhất là bị xem là xấu, trước kia cũng vậy và bây giờ cũng vậy.

- Thôi ... thôi ...

Ông Kha khẽ chen vào, đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn Gia Kỳ có vẻ tán thưởng:

- Giỏi lắm cô bé! Không ngờ tài nghệ của cô lại cao đến như thế. Thì ra bao năm qua cô sang nước ngoài là học những điều này ư? Quả đúng là người nhìn xa trông rộng.

Gia Kỳ nói nhỏ:

- Thì sao nào? Anh tôi đã đúng khi đưa tôi học võ từ nhỏ. Trước kia, tôi không hiểu vì sao anh ấy lại ráo riết tìm thầy giỏi về dạy cho tôi, bắt tôi học hết môn võ này đến thế võ khác như vậy. Giờ thì tôi đã hiểu, vì anh ấy biết, đối với tôi tiền bạc không quan trọng, mà quan trọng nhất là phải an toàn và có thể bảo vệ được bản thân mình trước những người như ông.

- Ha ha ha ... Khá lắm!

Rồi ông gật gật đầu tiếp lời:

- Tuyệt vời! Đúng là cha nào con nấy. Rất thông minh và tính toán sáng suốt.

Nhưng hôm nay đừng hòng thoát khỏi nơi này, cô bé ạ.

- Nhưng tôi e sẽ không được như ý ông rồi, Phan đại gia!

Một giọng trầm ấm cất lên khiến mọi người kinh ngạc. Nhất là ông Kha, ông kêu lên phẫn nộ:

- Sao mi biết chỗ này?

Lâm Hạo đưa đôi mắt sắc lạnh quan sát khắp căn phòng. Đầu tiên là Gia Kỳ, bé Vĩnh Thiên và Ý Nhi

đang nằm đó ngất lịm. Kèm lòng không phóng đến bên cô, cũng như không dùng một cú đấm vào lão Kha đáng khinh kia, anh vẫn giữ thái độ mềm mỏng và điềm tĩnh, sau khi đưa đôi mắt hài lòng nhìn về phía Gia Kỳ “khá lắm cô bé”.

Ngả người ra chiếc ghế gần đó, anh nói nhỏ sau khi rút trong túi áo ra điều xì gà và bình thần bật lửa:

- Tôi đã đến theo như ông mong đợi rồi. Giờ tôi muốn biết chuyện ông muốn nói là gì?

Ông Kha gạt gù, dường như ông rất thích sự thẳng thắn của Lâm Hạo:

- Tốt lắm! Tôi cũng không ngại nói thẳng với cậu điều này. Chuyện về lô hàng trước kia, theo giá trị hợp đồng mà ta đã thỏa thuận thì việc mất hai mươi bốn viên kim cương là do lỗi của cả hai, chúng ta phải chia nửa tiền đền bù chứ.

Đúng không?

- Ông Kha! Ông biết rồi đây, Lâm gia này có một câu, làm việc với ai cũng được nhưng với ông thì không. Còn về chuyện mất lô hàng là do bên Viễn Đông bày ra vụ mất mà, nên đừng nêu ý kiến gì ra đây cả.

- Mà ...

Đưa một ngón tay lên, anh nói nhỏ:

- Ông biết không? Nếu lúc đầu tôi biết ông dùng công ty Viễn Đông để cố gắng hợp tác làm ăn với tôi, thì tôi sẽ không bao giờ làm ăn với ông, không bao giờ có chuyện làm ăn diễn ra với chúng ta. Ông là người hơn ai hết hiểu rõ điều này. Giờ ông không có quyền và cũng không thể yêu cầu tôi chia nửa phần thiệt hại mà ông gây tôi đâu.

- Mà giỏi lắm! Nhưng tao nói cho mày biết. Chuyện giữa tao với mày chưa xong đâu, nhóc. Mày không hiểu mày đang đụng phải ai đâu.

Lâm Hạo bật cười, anh bình thần đứng lên:

- Tôi biết mình đang đụng vào ai chứ! Một con cáo già trong giới kinh doanh sừng sỏ. Ông Kha! Tôi không bao giờ muốn dính dáng đến chuyện làm ăn với ông. Không bao giờ! Ông biết rồi đấy!

Tiểu Hà chợt lên tiếng, giọng cô ngọt xớt:

- Thôi mà Lâm Hạo! Có chuyện gì mà tuyệt tình đến như vậy chứ? Tôi nghĩ ...

Lâm Hạo phóng ánh mắt sắc lạnh nhìn về Tiểu Hà, khiến cô nín lặng, hơi lùi lại vì sợ hãi. Trước đến giờ, thẳng nhóc này luôn làm cô bối rối không nề và có một chút gì đó e dè.

- Ở đây, không đến lượt cô lên tiếng, và đừng bao giờ quên điều đó một lần nữa.

Ông Kha bực tức quát lên:

- Quá lắm rồi, oắt con! Mi nghĩ mi là ai hả?

- Tôi chẳng là ai cả, chỉ đơn giản là kẻ may mắn thừa kế Lâm gia mà thôi, và cũng là người vô tình là kẻ địch của ông.

Ngừng lại, nhìn vào khuôn mặt đang đỏ lên vì giận dữ của ông Kha, Lâm Hạo thích thú nói tiếp:

- À! Tôi quên nói với ông, những đệ tử của ông bên ngoài đã bị tôi đánh thuốc mê hết rồi, và nếu trong vòng mười phút nữa ông không rời khỏi đây, thì đàn em của tôi sẽ đến. Tệ hơn nữa, tôi đã báo cảnh sát. Ông biết đó, đi cùng với cảnh sát đến hộ tống ông thì bên cạnh sẽ có rất nhiều nhà báo, họ sẽ rất thắc mắc tại sao ông Kha lại ở đây sau khi đã tuyên bố đi Sing để nghỉ dưỡng. Chà!

Chà! Tôi dám chắc đó sẽ là một tin mừng đối với những tờ báo lá cải.

- Được! Khá lắm! Lần này coi như mi may mắn. Ta nhất định sẽ cho mi biết thế nào là lợi hại của Phan Kha này.

Nghiêng người nhìn thẳng vào mặt ông Kha, anh cũng nói nhỏ, giọng gầm gừ:

- Tôi cũng mong thế lắm. Không tiễn!

- Mi ...

Rồi ông quay đi nhìn Tiểu Hà:

- Chúng ta đi thôi!

Gia Kỳ kêu lên khi nhìn thấy dáng ông Kha và Tiểu Hà khuất sau cửa:

- Sao anh lại tha cho hắn dễ dàng như vậy?

- Chúng chỉ làm bẩn danh tiếng của ta nếu ta đánh vào loại người đó.

Rồi anh phóng như bay về phía Ý Nhi và Gia Kỳ:

- Em ổn chứ? Cô ấy không sao chứ hả?

Gia Kỳ nói nhỏ khi Kiến Phong phụ cô đỡ lấy Vĩnh Thiên, nó nặng như một bao gạo nho nhỏ và mềm như một con sâu, khó bế muốn chết:

- Không sao! Chỉ vì sợ quá nên ngất đi mà thôi.

Lâm Hạo thở nhẹ vui mừng. Anh thật sự lo sợ có điều gì đó làm tổn thương đến cô, và nhất đó lại là dưới bàn tay đáng sợ của tên họ Phan kia.

Kiến Phong đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn Gia Kỳ, mọi sự coi thường về cô trước đây tan biến đâu hết, hình như cô luôn là một điều mới mẻ cho anh. Gia Kỳ nhìn chiếc sườn sấm màu đỏ chói bị rách không thương tiếc của mình, cô thờ dài tiếc rẻ:

- Ôi, thật tội nghiệp cho mi, chúng ta lại sắp chia tay nhau rồi.

Và trước cái nhìn đầy ngưỡng mộ của Kiến Phong, cô đưa tay về chiếc đồng hồ và bấm số, chiếc đồng hồ này đồng thời cũng là điện thoại, được thiết kế rất hiện đại cho cô. Trên thế giới, thì nó chỉ được sản xuất ra với số lượng rất là ít, hình như là 10 chiếc gì đó. Và Gia Kỳ là người sở hữu một trong những chiếc đó, đúng là tiểu thư có khác!

- Alô! Cô Lin hả? Tôi là Gia Kỳ, chiếc áo sườn sấm lần trước tôi lấy ...

- ...

- Nó rất đẹp, giờ tôi muốn một chiếc giống y như vậy?

- ...

- Vâng! Là nó. Lần này tôi muốn màu hồng, giờ thời trang là màu hồng mà.

- ...

- Không! Cô không cần gửi qua đâu. Tôi sẽ đến lấy. Vậy nhé! Bye!

Vừa xóc Ý Nhi lên vai, Lâm Hạo vừa nhíu mày hỏi:

- Em gọi ai vậy?

Vuốt vuốt lại mái tóc ngắn. Gia Kỳ sửa lại chiếc áo cho phần hông thon lại, động tác của cô thật duyên dáng và hơi kiêu kỳ. Nhưng khi nhìn vào, người đối diện có cảm giác tức cười hơn là đáng ghét, vì đối với cô, cô làm điều đó thật tự nhiên và làm người đối diện hiểu được rằng, cô sinh ra đã là như vậy rồi.

Nhìn hai người đàn ông đang nghech mặt ra nhìn mình, cô nói tình bơ:

- Cô Lin!

- Anh có quen không? Cái tên nghe lạ quá.

- Tất nhiên là lạ rồi! Làm sao mà anh quen được, vì cô ấy ở Hồng Kông mà.

Rồi quay sang nhìn khuôn mặt đang ngớ ra vì chưa kịp hiểu của Lâm Hạo, cô đưa một ngón tay phớt nhẹ tóc, mặt ngẩng lên nói tiếp:

- Thông báo với anh, em sẽ đi vắng vào ngày mai.

- Đi đâu cơ?

Lâm Hạo tỏ vẻ không quan tâm. Gia Kỳ vừa nói vừa bước qua mặt anh, cô vừa đi vừa nhún y như một

cô người mẫu thứ thiệt:

- Anh không nghe sao? Đi Hồng Kông may sườn sám.

Lâm Hạo sượng lại, mặt anh từ đỏ chuyển sang tái. Anh kêu lên khi đưa Ý Nhi ra xe, còn Kiến Phong thì dụi mắt vào vai bé Vĩnh Thiên và giấu nụ cười khúc khích:

- Con ... nhỏ ... này hết Kimono của Nhật rồi đến sườn sám của Hồng Kông.

Nó định đi vòng quanh thế giới hay sao? Nó định đi thi hoa hậu quốc tế sao?

Không thể chịu nổi nó nữa. Lâm gia này sắp phá sản vì nó mất.

Nhưng còn lâu Gia Kỳ mới nghe được những điều đó, vì cô nàng đã đi xa thật xa rồi ...

Ý Nhi vừa bước vào phòng, cô đưa tay chặn ngực vì suýt nữa đã hét lên, tim đập bình bịch, đôi mắt mở to nhìn chăm chăm vào Lâm Hạo. Anh đang bế bé Vĩnh Thiên và chơi đùa với nó. Anh có vẻ thích thú trước sự nhát gan của cô:

- Sao vậy? Anh làm em giật mình ư?

Run run vuốt lại mái tóc, Ý Nhi nói:

- Dạ không! Chỉ tại bất ngờ khi thấy anh ở đây thôi. Nghe nói anh đi Úc bàn chuyện làm ăn và tuần sau mới về mà? Giờ anh lại ở đây, chỉ là em ngạc nhiên quá.

Lâm Hạo đặt bé Vĩnh Thiên vào nôi sau khi đưa cho nó con voi nhồi bông anh vừa mua ở Úc về. Anh bước đến bên Ý Nhi, giọng dịu dàng:

- Công việc kết thúc trước dự định nên anh trở về sớm, nhưng lý do hay hơn đó là anh nhớ em.

Vừa nói, anh vừa kéo cô vào lòng, định đặt lên môi cô một nụ hôn thì thấy người cô bỗng co lại, dáng điệu có vẻ sợ sệt. Anh nén tiếng thở dài và nhẹ buông cô ra, nhưng giọng vẫn vui vẻ như anh chưa phát hiện ra điều gì:

- Anh có mua quà cho em, em có muốn thử không? Nào, mau lại đây!

Vừa nói, anh vừa kéo Ý Nhi về phía chiếc bàn đầy những chiếc hộp xinh xắn được gói đầy màu sắc và cực kỳ sang trọng, rồi nói nhỏ với cô:

- Em mở ra đi.

- Nhưng ... em ...

Ý Nhi áp úng. Thời gian sống bên cạnh Lâm Hạo, cô phát hiện ra anh rất tốt, rất nhã nhặn và rất là có tấm lòng nhân hậu. Nhưng sự lo ngại và mối hận về anh đã phá hoại gia đình càng gia tăng, lòng cô giờ đầy mâu thuẫn. Cô không biết làm sao với tình cảm đang giằng xé trong lòng.

Lâm Hạo quay sang nhìn cô, khi đưa cho cô chiếc hộp màu hồng phấn:

- Em mở ra đi!

Tay run run mở chiếc hộp, bên trong là chuỗi ngọc màu lam lấp lánh, nó đẹp đến nỗi cô im lặng không nói được lời nào:

- Em thấy thế nào, có đẹp không? Anh mua nó khi qua cảnh sang Sing. Nó là của nhà thiết kế Chu Lin Hao đó. Anh thấy nó rất hợp với em.

Ý Nhi nói nhỏ khi đóng nắp hộp lại:

- Em thấy nó không hợp. Nó quá sang trọng và hào nhoáng, em ...

Lâm Hạo ngắt lời cô khi anh đưa tay ôm bé Vĩnh Thiên lại, vì nó đang ngậm cái tai con voi bằng bông. Con bé tập trung vào đó nhiều đến mức không quan tâm đến chuyện gì khác ngoài món quà xinh đẹp mà nó vừa nhận được:

- Anh luôn tự hỏi làm sao mới có thể làm em hướng về anh dù chỉ là một chút? Em quá lạnh lùng, quá băng giá đến mức anh tự hỏi làm thế nào để có được trái tim em?

Ý Nhi quay đi:

- Em không phải là cô gái mà anh mong muốn đâu.

Rồi cô đưa đôi mắt ngấn nước lên nhìn Lâm Hạo:

- Em đã có con, em không xứng với anh.

- Không xứng với anh? Có con?

Lâm Hạo gầm lên giận dữ.

- Đó là lý do của em sao?

- Đau! Anh làm em đau quá.

Ý Nhi kêu lên đau đớn khi mấy ngón tay khỏe mạnh của anh siết chặt vai cô.

Lâm Hạo bỏ tay ra, nhưng thái độ vẫn còn giận dữ. Anh quả thật không hiểu nổi cô gái này, cô ta có cách làm anh lo lắng, say mê, đau khổ và cả yêu mến điên cuồng.

Đưa đôi mắt nhìn Ý Nhi, anh gần giọng:

- Anh muốn đưa em đến Nhật vào tuần sau, anh có việc ở đó vài ngày.

Nhưng anh không dám chắc sẽ ra sao nếu vắng em thêm giây phút nào nữa.

- Không! Em không nghĩ đó là một ý kiến hay ... em ...

Ý Nhi vừa nói ngập ngừng, vừa bước đến bế bé Vĩnh Thiên. Cô hay làm điều đó mỗi khi cô bối rối và không biết trả lời anh như thế nào.

- Anh quyết định như thế, và anh mong là không gặp phải sự phản đối nào từ em.

- Lâm Hạo nói một cách kiên quyết khi nhìn Ý Nhi yếu đuối ôm chặt bé Vĩnh Thiên. Con bé ngáp một cái thật dài và dụi dụi khuôn mặt bầu bĩnh vào vai Ý Nhi, nó muốn ngủ và sẽ ọ ọ đến khi nào đạt được yêu cầu thì thôi. Anh không chờ Ý Nhi nói tiếng nào đã vội vã bước ra khỏi phòng. Anh muốn cô bớt căng thẳng khi ở bên anh và cũng không muốn nghe thêm lời từ chối nào từ cô nữa.

Ý Nhi mặc thêm chiếc áo khoác dài cho mình và cho Vĩnh Thiên. Con bé đang say ngủ đến mức cô bồng nó lên mà nó chẳng chút phản ứng gì. Cô thầm mong con bé sẽ ngủ đến sáng sớm mai, khi cô đã rời khỏi Lâm gia này. Màn đêm tĩnh mịch buông xuống ngôi nhà trong không khí êm ả.

Đúng như cô dự đoán, mọi người đã ngủ say. Ý định rời khỏi đây của cô chỉ mới nhen nhúm hình thành khi Lâm Hạo có những cử chỉ thân mật vượt quá những điều cô mong đợi. Cô không thể yêu người có liên quan đến sự tan rã gia đình cô, ý định tìm hiểu, trả thù của cô cũng tan biến. Cô phải đi ra khỏi nơi nguy hiểm này trước đây, nơi này không an toàn với bé Vĩnh Thiên và ngay cả với cô. Mọi thứ ở đây đều khác xa với cuộc sống trước kia của cô, cô không đủ dũng khí và can đảm để có thể khám phá ra sự thật. Chị Tuyết Thu nói đúng, cô phải bảo vệ cho cháu gái cô và sống một cuộc sống yên bình không mộng mị, không vướng vào những rắc rối như thế này.

Bước nhanh ra khỏi phòng, mọi thứ đều chìm trong bóng tối, run run bước ra khỏi ngôi nhà, cô ôm chặt bé Vĩnh Thiên vào lòng đầy run sợ. Nếu Lâm Hạo phát hiện ra cô bỏ trốn thì sao? Nếu cô bị bắt được thì sao? Nhưng những điều đó không ngăn được bước chân của Ý Nhi. Cô đi như chạy trên con đường mòn đầy sỏi và băng qua thảm cỏ ẩm sương. Camera vẫn đang hoạt động. Nhưng lúc chiều cô đã ăn cắp thiết bị điều khiển từ xa của Lâm Gia Kỳ, cô bé hậu đậu sẽ không để ý nhiều về việc này. Cô đưa tay vào túi áo khoác và bấm nút, cánh cửa bên hông phía Tây, cửa dành cho nhân viên bật mở. Cô vội vàng lao ra khỏi nhà thông qua cánh cửa nhỏ bé ấy để thoát ra ngoài. Mọi việc diễn ra chỉ trong vòng chưa đầy năm phút. Rất may Vĩnh Thiên vẫn ngủ yên bình trong vòng tay cô, con bé ngoan đến mức cô cảm thấy lo sợ. Hình như mọi việc diễn ra quá ư là tốt đẹp, nó không bình thường một chút nào. Đúng vậy! Nó có quá hoàn hảo không, có quá trót lọt không?

Ngừng lại để lấy hơi, Ý Nhi bỗng giật thót người khi một bàn tay tóm chặt lấy cô, cô hét lên một tiếng đầy sợ hãi và máu trong người như đông lại, toàn bộ các cơ trong người đều như căng ra trong sự hồi hộp và chờ đợi, khi Lâm Hạo rít lên một tiếng thật nhỏ:

- Hay lắm! Cô bé ngoan ngoãn của tôi cũng biết những trò bỏ trốn nữa đấy.

Ý Nhi không nói được tiếng nào, cô quay sang nhìn khuôn mặt Lâm Hạo trong bóng tối. Tuy nó không rõ lắm nhưng cô cảm nhận được đôi mắt đen giận dữ của anh đang long lanh, và cả hơi thở như rít lại, một biểu hiện vô cùng kiềm chế. Anh đang rất kiềm chế để không tỏ ra giận dữ với cô. Phía sau anh rõ ràng là Kiến

Phong trong bộ áo ngủ giống anh, rõ ràng hai người đàn ông này đã phải chạy một quãng đường dài theo cô.

- Giờ thì đưa bé Vĩnh Thiên đây anh bế và nhắc đôi chân bé nhỏ của em về phòng mau. Anh không muốn dùng vũ lực với em trong lúc này, nhưng nếu em không nghe lời thì anh thề ...

Anh ngừng lại một giây để đưa đôi mắt sáng quắc của mình kề mặt cô và tiếp lời:

- Anh thề! Em sẽ phải ăn đòn ngay tại đây đây.

Mặc dù rất sợ hãi, nhưng Ý Nhi vẫn cố gắng thì thầm qua hơi thở sợ hãi:

- Tại sao ... Tại sao lại giữ tôi bên cạnh? Sao phải giam lỏng tôi trong ngôi nhà của anh trong khi tôi đã từng cứu mạng sống của anh?

- Bởi vì ... - Lâm Hạo rít lên, môi anh gần như chạm vào môi cô - Anh yêu em.

Ý Nhi nhắm đôi mắt lại, giọt nước mắt lăn dài trên má cô khi bước theo Lâm Hạo. Anh bấu chặt vai cô đau đến mức cô nhắm mắt, nhưng cô không dám biểu hiện ra cho anh biết, vì cô biết anh đang rất tức giận và sẽ nổi nóng khi có một ai đó vô tình chạm vào. Nhưng cô thở ra, một chút an tâm khi thấy Vĩnh Thiên nằm vắt vẻo như một bịch khoai tây trên vai anh, nó vẫn ngủ say như chết.

Cánh cửa bật mở làm Ý Nhi hết cả hồn vía. Quay sang nhìn Gia Kỳ, người vừa bay vào phòng cô như một mũi tên:

- Cô thấy sao? Không khí ở đây tốt chứ?

Ý Nhi vẫn chưa kịp nạp vào đầu mình những câu hỏi vừa rồi của Gia Kỳ, vì đôi mắt cô như dán chặt vào bộ đồ cưới ngựa kiêu các đầu sĩ thời Viễn Tây của cô tiểu thư giàu có nhưng cực kỳ phá phách này. Nó trông buồn cười đến mức cô không thốt nên lời. Bộ đồ chắc sẽ đẹp hơn nếu nó không có phần xẻ một đường ngang hông khoe đôi chân dài. Nhưng Gia Kỳ thì lại thích như thế, cô nàng lúc nào cũng tự hào với đôi chân dài khỏe mạnh của mình và đề nghị các nhà thiết kế riêng cho cô. Cũng như bộ đồ này chẳng hạn, nếu một anh chàng người Mêhicô chính cống nào mà nhìn thấy cô chắc chắn sẽ sặc máu mũi chết vì nó trông quá khiêu gợi và hở hang.

- Nè! Không nghe tôi nói gì sao?

Ý Nhi giật mình khi Gia Kỳ lặp lại câu hỏi. Cả hai đang ở một hòn đảo mà ngay cả cô không biết nó là chỗ nào, vì ngay đêm Lâm Hạo phát hiện ra cô bỏ trốn, anh đã dùng trực thăng riêng đưa cô ra đây. Nơi đây rất đẹp và biệt lập, cô không nghĩ rằng Việt Nam lại có một nơi đẹp và lạ lùng thế này. Và cô cũng phát hiện ra một điều, Việt Nam lại có những người giàu có tột đỉnh xa hoa như thế này.

- Không có gì! Tôi nghĩ nó rất đẹp, rất thời trang và ...

Ý Nhi ngập ngừng để tìm câu nào đó thích hợp:

- Và cô biết đấy, nó rất quyến rũ.

- Thật không? Tôi thích thế. Hôm nay tôi sẽ cưới ngựa với Kiến Phong. Anh ấy nói là sẽ dạy tôi vài cách mà khiến cho những con ngựa phải thật cực kỳ ngoan ngoãn khi ta cưới lên nó.

Ý Nhi cười, cô nói nhỏ với Gia Kỳ:

- Chúng ta đang ở đâu thế nhỉ? Tôi tự hỏi vì ... vì nơi này rất đẹp.

Như đoán ra được ý của cô, Gia Kỳ nói nhỏ:

- Cô biết tôi không được nói mà. Anh Hai mà biết, tôi sẽ mềm xương ngay.

Hãy từ bỏ ý định đó đi.

- Gia Kỳ nói đúng đấy.

Một giọng nói vang lên làm cho cả hai giật mình quay lại:

- Anh Hai! Anh về rồi hả?

Ôm Gia Kỳ lại khi cô nàng phấn khích lao vào lòng Lâm Hạo, nhưng mắt thì nhìn Ý Nhi như cảnh cáo, đôi mắt như nói lên nhiều điều:

- Được rồi nhóc! Kiến Phong đợi em ở ngoài đấy. Cậu ta sẽ chết mất nếu thấy em trong bộ đồ này. Anh

tự hỏi không hiểu sao Kiến Phong có thể chịu đựng nổi em trong thời gian dài như thế nhỉ?

- Anh sẽ không bao giờ biết đâu.

Gia Kỳ kêu lên vui vẻ và chạy ra khỏi phòng. Cô đang rất là mong chờ trò cười ngựa này. Trong suốt chuyến đi, cô mơ về nó mãi và phải thuyết phục Kiến Phong gần cả một tuần mới nhận được cái gật đầu hứa của anh, vì anh vô cùng bận rộn với công việc mà Lâm Hạo giao cho. Anh chính là người duy nhất trong Lâm gia mà Lâm Hạo tin tưởng, ngay cả cô cũng vậy.

Ý Nhi đứng dậy khi Lâm Hạo bước đến bên cô:

- Ngồi xuống đi. Em đừng làm anh có cảm giác như anh là hung thần của đời em vậy.

Nhưng Ý Nhi thì nghĩ khác, cô đang sống trong sợ hãi và cả tình yêu thầm kín với người đàn ông này. Cô vẫn không quên buổi tối khi cô trốn thoát không thành, anh đã mang cô vào phòng và bắt cô phải thay áo lên giường ngủ, thậm chí anh ta đã canh chừng cô suốt đêm đó để tin chắc rằng cô không thể bỏ trốn khỏi anh một lần nào nữa.

- Em vẫn chưa từ bỏ ý định đó đúng không!

- Đúng! Tôi muốn ra đi, đó là mong muốn cuối cùng mà tôi muốn hoàn thành.

- Nhưng anh không cho phép, em biết rõ điều đó mà.

- Đây là cuộc đời tôi ... anh ...

Ý Nhi không nói thêm được lời nào nữa khi bắt gặp đôi mắt sắc lạnh của anh, giọng cô chùng xuống, không nói được hết câu.

Lâm Hạo thở dài bước đến bên cô, cô thụt lùi một bước và hơi thở run run sợ hãi. Khẽ đưa tay lên vuốt má cô, anh nói nhỏ:

- Em yếu đuối thế này thì làm sao có thể đương đầu với mọi sóng gió chứ?

Em là của anh, mãi mãi là như thế, em không biết ư? Ngay từ lúc chúng ta gặp nhau, nó đã là như thế rồi, cứng à.

Chợt bé Vĩnh Thiên bật khóc khiến cả hai quay lại khung cũi gần đó. Con bé vừa thức dậy và muốn mọi người quan tâm đến nó. Ý Nhi vội vã đến bên nó và ôm nó vào lòng, đặt lên má con bé một nụ hôn nồng nàn:

- Thôi nào! Nín đi cục cưng!

Nhưng con bé vẫn mèu mèu và sắp khóc đến nơi, Ý Nhi dịu dàng nói nhỏ:

- Biết rồi, thay tã và đổi bụng phải không? Chúng ta ăn cái gì đó nhé.

Nhưng mọi lời dỗ dành của cô đều vô dụng, con bé khóc ngất và hét lên.

Lâm Hạo thở dài:

- Đưa anh nào! Con bé nhớ anh đấy!

Và nó nín dứt như một dây đàn bị đứt khi lao vào vòng tay của anh. Khuôn mặt bầu bĩnh đầy nước mắt của nó rạng rỡ nụ cười, đúng như lời anh nói, con bé nhớ anh. Nhưng Ý Nhi thì không muốn chấp nhận như thế, khi cô thì thầm và Lâm Hạo bật cười sảng khoái khi nghe cô nói:

- Thế đấy! Đồ phản bội!

Nó nhe miệng cười với cô khi cô nói thế, khoe cả ba cây răng sữa mới mọc, đôi má bầu bĩnh kia còn đọng lại hai giọt nước mắt khi nó quay sang bầu lầy chiếc nơ trên áo vest của Lâm Hạo và nhét vào miệng. Ôi! Dường như chiếc nơ đó là cả một thiên đường với nó, và tất nhiên Lâm Hạo liền tháo ra cho nó. Anh hoàn toàn chiều nó, anh cho nó mọi thứ nó muốn và cưng chiều nó mọi lúc mọi nơi như là con của anh thì phải? Ý Nhi thở dài quay đi khi thấy Lâm Hạo đặt con bé ngồi lên bụng mình và ngắm nó chơi đùa. Cô biết anh sẽ ở đây suốt buổi chiều chỉ để cưng nựng nó mà thôi.

Rầm ... Một cú đấm mạnh vào tường khiến mọi người trong phòng giật mình cúi nhanh đầu xuống. Di chuyển bằng những bước đi đầy tức giận, Lâm Hạo rít qua kẽ răng:

- Thật là vô dụng! Chỉ có mỗi thông tin tìm một người phụ nữ mất tích mà gây ra những xáo trộn như thế ở thành phố. Danh tiếng Lâm gia bị hủy hết trong tay mấy người rồi đó.

Bảo An hắng giọng nói nhỏ, anh không ngờ mọi chuyện lại diễn ra phức tạp như thế khi tìm kiếm Tuyết Thu:

- Anh Hai! Tụi em xin lỗi. Em không ngờ bên Phan gia lại hại chúng ta. Lần này thật là lỗi của em.

Lâm Hạo khẽ đưa mắt nhìn lên. Nén tiếng thở dài, anh nghiêm giọng:

- Ra ngoài đi! Giờ thì nói cũng đã muộn rồi. Tôi không muốn thấy mọi chuyện như thế này tái diễn lại một lần nữa. Hiểu không?

Mọi người nói nhỏ, giọng khúm núm:

- Dạ, anh Hạo.

Kiến Phong lên tiếng khi mọi người đã ra khỏi phòng:

- Anh Hạo! Phan Kha vẫn không từ bỏ chuyện lần này. Chuyện chúng ta truy tìm Tuyết Thu, hình như giờ hẳn cũng đã biết.

- Ông ta quả đúng là một con cáo già, nhất định không được cho ông ta biết được thân phận thật của Tuyết Thu. Còn chồng và con gái của chị ấy, giờ cũng không tìm ra được tung tích gì sao?

Kiến Phong thở dài. Anh đã thật sự chùn bước khi cứ mãi tìm kiếm thông tin về Tuyết Thu:

- Vẫn chưa có tin tức gì cả. Không ngờ mọi chuyện lại diễn ra như thế này.

Tuyết Thu là một cô gái hiền lành không ngờ hồng nhan lại bạc mệnh như thế.

Lâm Hạo chưa kịp nói lời nào thì phía ngoài có tiếng tách vỡ khiến anh nghiêm giọng:

- Ai?

Cùng với tiếng hồi sắc lạnh của anh là bước chân di chuyển nhanh mạnh đến bên cửa, anh thật bất ngờ và sững lại khi thấy Ý Nhi. Khuôn mặt cô ngơ ngác và bàng hoàng, anh không biết cô đứng đây từ khi nào và tại sao cô lại như vậy?

- Là em? Sao em lại ở đây?

Ý Nhi lắp bắp:

- Em mang trà đến cho anh. Em không biết là anh có khách. Em ... em ...

Lâm Hạo thở dài, anh nói nhỏ:

- Được rồi! Anh sẽ sai người dọn dẹp chỗ đó. Anh đưa em về phòng. Từ nay chưa được phép của anh, em không được bước đến phòng làm việc, hoặc tự ý tùy tiện như ban nãy, em hiểu không?

Ý Nhi gục gặc đầu, người cô vẫn còn run rẩy khi phát hiện được câu chuyện hai người nói khi nãy. Tại sao Lâm Hạo biết Tuyết Thu? Chị dâu cô trước kia là người như thế nào, mà có liên quan đến những thế lực tối cao giữa Lâm gia và Phan Kha? Chị ấy là ai?

Ngay lúc này, cô không thể tin nổi rằng cô gái dịu dàng làm giáo viên tiểu học mà anh Hai cô gặp trước kia là một cô bé mồ côi. Chị ấy giấu mình điều gì nữa?

Khuya hôm ấy, khi mọi người ngủ say, Ý Nhi cố gắng thoát ra khỏi nhà. Cô muốn đến căn phòng bí mật mà Lâm Hạo thường đến. Đây là một căn phòng hoàn toàn biệt lập, anh đã cấm tất cả mọi người vào đây, anh ta có điều xấu xa gì giấu ở đây? Những bí mật đó là gì?

Cô trèo lên bức tường thép gần đó, nó rất là trơn và phủ đầy những chiếc lá dầm sương, bên dưới phía Tây là một vực thẳm, nếu chỉ một li không cẩn thận thôi thì cô sẽ rơi xuống đó và tan xác. Cô không biết đây là đâu, nó có không khí lạnh như Đà Lạt và nước trong xanh như biển hồ mà cô được xem trên tivi, đây giống như là một hòn đảo biệt lập, nó là nơi nào thế nhỉ? Nhưng những ý nghĩ đó của cô không ngăn cô tìm hiểu sự thật câu chuyện này, tại sao anh cô bị giết hại? Chị cô bị truy đuổi và cô cùng cháu gái phải trôi giạt nơi này? Những câu hỏi, những tình cảm dường như cho cô nhiều sức mạnh và dũng khí để vượt qua những chuyện này.

Cuối cùng, cô cũng leo lên được bức tường. Điều quan trọng bây giờ là cô phải mở nó ra và khám phá nó, nhưng mở nó ra bằng cách nào? Tệ thật! Mình đúng là một cô bé ngu ngốc khi không tìm hiểu mọi chuyện kỹ càng rồi mới hành động. Ý Nhi! Mi thật là ngốc. Cô nhắm mắt lại khi vô tình nhìn xuống vực thẳm, nó quá sâu và cao đến mức cô không dám thở. Cô giật bắn người khi một cánh tay níu chặt lấy cô kèm theo

đó là một giọng đầy phần nộ:

- Anh đã cảnh báo, sao em lại ở đây? Em muốn gì khi hành động ngu ngốc như thế này hả?

Ý Nhi đưa đôi mắt nhìn vào Lâm Hạo, cô cũng giận dữ:

- Buông tôi ra! Anh là kẻ giết người. Quân độc ác!

Lâm Hạo kêu lên, anh có vẻ bất ngờ khi nghe những lời buộc tội của cô:

- Em nói gì vậy Nhi? Sao lại nói anh là kẻ giết người?

Ý Nhi vừa nói vừa vịn vẹo người, cố gắng thoát ra khỏi gọng kềm thật chặt từ đôi tay to lớn của anh:

- Anh là người hiểu hơn ai hết chuyện gì mà? Buông tôi ra! Tôi ghét anh, ghét anh!

Lâm Hạo hét lên:

- Nhi! Bình tĩnh!

Nhưng Ý Nhi quá hoảng loạn đến mức không thể bình tĩnh nổi theo lời yêu cầu của anh. Cô đang hoảng loạn, bối rối và giận dữ vì phát hiện ra những điều thầm kín về chị dâu mình. Nhưng vốn bản tính yếu đuối lại ngây thơ và nhút nhát, cô đã không đủ bình tĩnh nổi để giải quyết mọi chuyện.

Cô giật mạnh tay ra khỏi bàn tay to lớn của Lâm Hạo một lần nữa với thái độ bướng bỉnh hiểm thấy. Chợt cô chới với ngã chúi về phía vực thẳm. Lâm Hạo điên cuồng hét lên khi thấy cô rơi xuống vách núi:

- Coi chừng! Nguy hiểm!

Nắm chặt lấy tay áo mỏng manh của cô anh gần như thì thầm trong lo sợ:

- Yên lặng, đừng cử động. Lạy trời! Em phải yên lặng. Nếu không, em sẽ rơi mất ... Anh xin em đó Nhi.

Ý Nhi kêu lên khi quay đầu nhìn xuống hơi thở cô khó nhọc. Cô sẽ chết mất nếu rơi từ độ cao này xuống dưới đó. Chợt miếng vải đột nhiên rách và Ý Nhi chới với rơi xuống dưới, cô chỉ kêu lên được một tiếng dưới màn đêm tĩnh mịch:

- Vĩnh Thiên ...

Lâm Hạo gần như chết đứng, mọi việc diễn ra nhanh đến mức anh không trở tay kịp. Anh gần như phát điên, đôi mắt đỏ ngầu, anh hét lên vang động. Phía sau lưng anh, mọi người đang chạy tới trong đó có cả Gia Kỳ:

- Không! Trời ơi! Không ...

Anh gần như mất trí nhìn xuống vực đen thăm thẳm phía dưới, nơi mà Ý Nhi vừa rơi xuống đó.

- Ý Nhi! Không ...

Gia Kỳ và Kiến Phong phóng nhanh chụp anh lại khi anh gần như điên cuồng nhào xuống vực theo Ý Nhi. Anh thật sự mất trí, gần như điên loạn và thái độ đầy hoang dã của một con báo trong tâm trạng muốn giết người khi thấy người mình yêu rơi xuống vực:

- Ngừng lại! Anh điên rồi!

Gia Kỳ hét lớn. Cô không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Nhưng cô biết, nếu cô chậm trễ trong vòng một hơi thở mà thôi, thì Lâm gia sẽ mất đi người thừa kế chính thức và cô mãi mất đi người anh yêu quý nhất đời.

Hai năm sau ...

- Cô Hai ơi! Cho con hai tô mì nghe và một hoành thánh nữa.

- Có ngay, có ngay!

Bà Hai dáng người to lớn, đầy đà nhanh nhẹn làm đồ ăn cho khách. Nhìn qua ngó lại không thấy con Hai Lượm đâu, bà hét lớn, tiếng hét của bà vang động cả một góc trời. Nhưng mọi người trong quán dường như cũng đã quen với điều đó nên họ vẫn cầm cúi ăn:

- Hai Lượm đâu? Đi đâu rồi? Khách người ta réo om sòm nè mày!

Dáng vẻ cô bé tóc tém, mặt mũi lạnh lẽo phóng đến gần bà:

- Gì mà hết ầm ĩ vậy má? Nó đi gom tiền hàng chứ có đi theo anh nào đâu nè.

- Xi! Nhìn mặt mày coi, có cho cũng không có thẳng nào thềm vác đi nữa là.

Mang cái này ra bàn số ba!

- Rõ, thưa sếp!

Rồi cô nhanh bước đi. Dáng cô nhanh nhẹn, khuôn mặt tươi cười, mọi người đều rất thích cách phục vụ của cô, vì tính tình vui vẻ và cách nói chuyện có duyên rất thu hút của cô. Có lẽ vì thế mà gánh hàng của mẹ con cô lúc nào cũng đông khách.

Bỗng một thanh niên dáng vẻ nhỏ con nhìn cô chọc ghẹo:

- Lượm ơi! Bao giờ anh mới có thể rước em về dinh với anh đây hả Lượm?

Hai Lượm nhăn mặt quay sang nói lớn, giọng cô thật tự nhiên đến mức cả quán đều cười rộ lên:

- Chi, cha nội? Về để hai anh em ôm nhau ngủ hả?

Thế là anh ta im bặt. Chợt bà Hai đưa đôi mắt nhìn cô, nói nhỏ:

- Con nhỏ này! Mày làm anh hết hồn rồi mai mốt sao anh dám ghé qua nữa hả mày?

Vừa dứt lời, bà vừa dùng con dao chặt thịt to dùng chặt một cái, khiến anh ta hết hồn im re và từ từ chuồn mất. Hai Lượm nén tiếng cười, nhìn theo:

- Đáng đời, cho chừa cái tật ba hoa đi.

Bà quay sang nói lớn:

- Lượm! Lại má biểu!

- Gì nữa đây? Nhìn mặt gian quá hà, bộ muốn dụ con đi đâu hả?

- Lẹ lên, ở đó mà cà kê.

Cô bước đến và thở dài. Bà Hai đưa cho cô cái túi nhỏ rồi nói:

- Chị mày hôm nay đi làm ở chỗ mới, gia đình đó nghe rất có thể lực, tao muốn đưa cho nó một vài món đồ. Con đi nhanh rồi về phụ má.

Nhìn địa chỉ trên tay mình, cô thì thầm:

- Biệt thự Lâm gia.

Rồi cô quay sang nói lớn:

- Ủa, Má! Ngồi biệt thự này con thấy đâu ai ở đâu, sao giờ thuê người, rồi tuyển nhân viên ghê vậy?

- Nghe nói người chủ đến nghỉ dưỡng gì đó, họ giàu lắm. Mà thôi, mày thắc mắc làm gì, có đi nhanh không thì bảo?

Vừa nói, bà Hai vừa nghiêng răng hăm dọa. Hai Lượm nói nhỏ:

- Biết rồi, biết rồi! Đi liền nè!

Vừa nói, cô vừa lấy đôi giày trượt patin trên góc tủ chật hẹp và hí hửng đeo vào đôi giày này là người bạn thân thiết nhất đời cô:

- Chúng ta chuẩn bị giao hàng thôi nè.

Bà Hai quay lại nhìn cô. Bà hét lớn, âm thanh khỏi chỗ chê, dường như bà có tuyệt chiêu là la với hét ... À không! Còn thêm chiêu dao chặt thịt nữa chứ!

- Trời ơi! Có ngày mày té gãy giò bây giờ. Con gái con đưa gì mà mỗi lần đi là làm một cái "vút" là không thấy ba má đâu. Mày bao nhiêu tuổi rồi hả?

Nhưng bà vừa dứt câu thì cô đã hí hửng phóng ra đường một cái vèo. Cô trượt nhanh đến nỗi mấy chiếc xe gần đó phải thắng lại nếu không, họ sẽ đụng vào người cô mất.

Đứng trước ngôi biệt thự sang trọng, cô ngẩng lên nhìn, miệng tròn vo:

- Trời ơi! Sao lại có thể có nơi như tiên cảnh thế này?

Rồi cô nàng chép miệng:

- Chắc bên trong đẹp lắm đây.

- Ai đó!

Một giọng nói làm cô giật mình quay lại, chú bảo vệ đưa đôi mắt nhìn cô dò xét:

- Đi đâu đây?

- Dạ, con vào đưa đồ cho cô Phương Nghi, người giúp việc mới ở đây đó bác.

Nhìn cô bằng ánh mắt thiếu thiện cảm, ông mở cửa rồi nói:

- Vào trong. Đi vào cánh cửa nhỏ bên tay trái, gặp cô Hoa, quản lý mới ở đây nghe.

Hai Lượm không nói gì, cô từ từ trượt vào trong, đầu thì lại nghĩ:

Gì chứ!

Bảo vệ gì mà khuôn mặt khó ưa quá vậy? Nhìn cái mặt là thấy không ưa rồi.

Nhưng cô quên mất đi bức bối vì trước mắt cô là cảnh đẹp như tiên giới. Lâu nay ngôi biệt thự này đóng cửa im lìm cho nên cô không biết rằng bên trong nó lại đẹp đến như thế.

Chợt một giọng nói trẻ con hét lên làm cô giật mình quay lại:

- Nè! Cô là ai?

Một cô bé con khoảng hai tuổi hay ba tuổi gì đó trong bộ áo đầm dễ thương màu trắng hồng đang khoanh tay nhìn cô. Cô kêu lên khi đưa tay nựng vào má nó:

- Dễ thương quá!

- Cô là ai? Ai cho cô vào đây?

Con bé như sẵn sàng gây chiến với cô. Thái độ thì không dễ thương chút nào hết. Cô trượt đến con bé. Nó khoanh tay lại và ngược lên nhìn cô. Không hiểu sao khi nhìn nó, cô thấy nó đẹp và đáng yêu một cách lạ lùng, dường như cô đã nhìn thấy nó ở đâu thì phải?

- Cô đến đây đưa đồ. Bộ đồ chơi đẹp quá ta.

- Tất nhiên rồi vì ba vừa mới mua cho mà.

Môi nó dẩu ra khi nói, giọng nói có vẻ tự hào khi nhắc đến ba của nó thì phải.

- Đẹp quá! Cho cô chơi với nhé?

Nó ngược lên nhìn cô, mắt nó mở to như nhìn xem cô có phải là người tốt hay không? Chợt có một giọng nói làm cả hai giật mình ngẩng lên nhìn về phía xa, có người phụ nữ bước đến mà Hai Lượm không nhìn rõ mặt:

- Vĩnh Thiên! Đến giờ ăn rồi đó nghe!

Dáng vẻ của cô gái thanh thoát bước đến bên cô. Vĩnh Thiên hét lên khi lao vào vòng tay của Gia Kỳ:

- Cô Kỳ Kỳ về rồi. Ba con về chưa hả cô?

Người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp bế cô bé lên, hôn chụt vào má con bé và vui vẻ nói:

- Ai lại nói là Kỳ Kỳ. Nghe giống như kỳ đà, hay kỳ cá trê gì đó á? Phải gọi là cô Gia Kỳ, hiểu chưa?

- Nhưng chú Kiến Phong nói, con được quyền gọi thế vì như thế nghe rất dễ thương.

- Thôi đi đồ nịnh! Con đang làm gì đó?

- Con đang nói chuyện với cô gì đó. Ủa! Cô đó đi rồi!

Gia Kỳ quay lại nhìn theo bàn tay nhỏ nhắn của bé Vĩnh Thiên. Cô chỉ thấy cái bóng xa xa mà thôi và hình như cô ta dùng giày patin thì phải?

Ai mà tự tiện vào đây thế nhỉ? Nhưng cô không tìm hiểu gì thêm khi thấy Hai Lượm đi vào cổng dành cho nhân viên:

- Chắc là nhân viên mới thôi.

- Hai cô cháu làm gì đó?

Kiến Phong nói nhỏ, anh cũng từ xa bước đến.

- Không có gì. Em chỉ muốn mang con sâu quạ này vào bàn ăn mà thôi.

Vừa bế Vĩnh Thiên vào tay, Kiến Phong vừa cứng nựng:

- Ôi! Con sâu này lớn quá rồi. Giờ đã xinh đẹp gần như cô bé rồi đó chứ.

- Lì hơn thì có.

Gia Kỳ chêm vào, cô yêu con bé nhiều đến mức đi xa cô đều muốn mang nó theo. Nhưng Lâm Hạo nhất quyết không cho, anh không hề cho phép ai mang con bé đi xa, dù chỉ là một chút.

Nhắc đến Lâm Hạo, Gia Kỳ chột thờ dài. Anh ấy gần như không còn như trước kể từ đêm định mệnh đó. Chột bé Vĩnh Thiên kêu lớn khi đưa tay chỉ về phía Hai Lượm, cô từ bên trong đi ra sau khi đã giao đồ:

- Cô khi nãy con nói chuyện kìa cô.

Gia Kỳ và Kiến Phong quay lại nhìn. Chột cả hai choáng váng như bị một cú đấm vào mặt. Gia Kỳ kêu lên và Kiến Phong nổi tiếng điềm điềm cũng không thoát khỏi bàng hoàng:

- Ý Nhi!

Hai Lượm băng mình qua cổng, cô nở nụ cười thật tươi chào bác bảo vệ vẫn còn làm lì, cô không biết rằng có hai người đứng gần đó đang nhìn mình chăm chăm:

- Đi theo cô gái đó mau ... Cô ấy là Ý Nhi ... Có chết, em cũng không nhìn nhầm đâu.

- Anh cũng nghĩ thế. - Kiến Phong đáp gọn, lần này thì anh đồng ý với ý kiến của cô.

Nghe tiếng thì thào của mọi người ngoài cửa, bà Hai ngó ra nhìn. Trước mặt bà là một cô gái nhỏ nhắn, đẹp lộng lẫy và cách ăn mặc thật sang trọng. Cô ta đang ngó nghiêng nhìn vào trong nhà như đang tìm kiếm điều gì đó.

- Xin lỗi, cô tìm ai?

Gia Kỳ ngược lên nhìn, cô nói nhỏ:

- Tôi tìm cô gái tên Ý Nhi, cô ấy cũng có dáng người xinh đẹp giống tôi vậy đó.

Trời! Con ai mà tự tin quá vậy? Bà Hai lắc đầu:

- Không có ai tên Ý Nhi ở đây đâu!

Gia Kỳ đưa tay vuốt lại tóc, cô hơi nhăn mặt khi nhìn ngôi nhà cũ kỹ và tồi tàn. Theo người của cô thì cô gái đó sống ở đây, nhưng mà sao nhà nhỏ thế không biết, tội nghiệp những người nghèo thật. Rồi cô chép miệng:

- Nhưng tôi muốn hỏi là ở đây có một cô gái tóc tím, đôi mắt to và cái miệng nho nhỏ.

Vừa nói Gia Kỳ vừa đưa tay khắc họa, những cử động của cô khiến Kiến Phong từ xa vừa sốt ruột vừa thì thào:

- Chỉ chỉ, trỏ trỏ gì thế không biết! Thật là không hiểu nổi cô nàng.

Ngay cả anh cũng không hiểu nổi mình sao có thể chịu đựng Gia Kỳ suốt từ nhỏ đến bây giờ như vậy. Có thể là anh đã quen như vậy, hoặc có thể là anh đã đem lòng yêu mến cô tiểu thư đồng đánh đó nhiều hơn anh nghĩ. Nhưng anh sẽ không bao giờ nói ra. Thế có Chúa! Anh sẽ không bao giờ biểu lộ cho ai biết được điều thâm kín này.

- Cô nói gì tôi không hiểu gì hết. Cô tìm ai trong nhà này?

Bà Hai có vẻ mất kiên nhẫn với cách chỉ trỏ của cô. Gia Kỳ chưa kịp nói gì thì cùng lúc đó Hai Lượm về, cô có vẻ bất ngờ khi thấy cô gái xinh đẹp lộng lẫy trước cửa nhà mình:

- Trời! Ai đây? Bộ định đi đóng phim hả?

Gia Kỳ thì không quan tâm đến những gì cô gái vừa bước vào nói. Cô sững sờ đến mức há miệng tròn vo. Ý Nhi! Không thể làm lẫn được. Chính cô gái này, bao đêm làm anh cô điên đảo, bao đêm đeo đuổi ngôi nhà đó như một bóng ma khiến anh ấy như chết cả đời người vì khuôn mặt này, sao có thể:

- Nè! Nè!

Hai Lượm đưa tay quơ qua quơ lại trước mặt cô gái:

- Gì đây! Sao tự nhiên đứng hình rồi? Biết rằng tôi cũng đẹp đấy, nhưng đâu đến nỗi phải khiến người khác thu hút như thế đến mức ngẩn người ra vậy chứ.

Gia Kỳ cười tươi lại ngay, cô dần lòng nói nhỏ:

- Chào! Tôi ... tôi chỉ ghé qua vậy thôi. Chào nhé!

Rồi cô đi như chạy ra cửa, khiến Hai Lượm nhìn theo, miệng thì thầm:

- Cô ta ở bệnh viện tâm thần ra hay sao vậy nhỉ?

- Kệ cô ta! Mau dọn dẹp nghỉ ngơi đi, sớm mai còn buôn bán nữa, hơi đâu mà lo chuyện bao đồng. - Bà Hai hắng giọng nói lớn.

- Dạ, con biết rồi.

Hai Lượm đưa đôi mắt nhìn về dáng cô gái một lần rồi quay đi.

Kiến Phong đưa tay đỡ lấy Gia Kỳ giọng anh cô vẻ lo lắng:

- Sao vậy Kỳ? Có gì mà em hoảng loạn vậy?

Gia Kỳ run rẩy. Lần đầu tiên cô có cảm giác này, vui mừng, lo sợ và cả xúc động:

- Cô ấy là Ý Nhi, không thể làm được, nhưng dường như cô ấy không nhận ra em. Cô ấy không hề tỏ vẻ gì là nhận ra em cả.

Kiến Phong lắng nghe cô, vốn người điềm tĩnh, anh nói:

- Được rồi! Em bình tĩnh đi. Nhất định chúng ta phải điều tra kỹ trước khi cho Lâm Hạo biết điều này.

Sáng hôm sau, Hai Lượm nhìn cô gái đang bước vào quán mình bằng đôi mắt lạ lùng. Cách ăn mặc có phần đơn giản một chút nhưng hình như cô ta đã ghé qua nhà cô hôm qua rồi thì phải.

- Cô dùng gì?

- Dạ, cho một tô có mấy viên tròn tròn ở bên trong á.

Gia Kỳ vừa nói vừa chỉ về tủ đựng hoành thánh màu vàng óng rất đẹp:

- Mấy viên tròn tròn đó người bình thường gọi là hoành thánh. - Hai Lượm chép miệng nhắc.

- Ồ! Đúng rồi! Một tô hoành thánh.

Gia Kỳ reo lên vui mừng. Quả thật, cô tự hỏi trong lòng cô có dám ăn nó không nữa.

Vừa quay đi, Hai Lượm vừa thì thầm:

- Người hành tinh khác xuống hả trời? Hoành thánh cũng không biết là sao?

Gia Kỳ vừa nhìn Hai Lượm, vừa quan sát mọi người ngồi trong quán. Họ đều là những người dân lao động chân chính và hiền lành.

Gia Kỳ chợt nén tiếng thở dài, có một dạo trước kia cô mong muốn có cuộc sống thanh bình biết bao nhiêu. Chợt có một tiếng hét làm cô giật mình ngẩng lên:

- Bắt cô ta lại!

Rồi hai chàng thanh niên to lớn nắm lấy Gia Kỳ, thái độ thật sự hung hãn, như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy đó:

- Đi theo tôi.

Gia Kỳ hoảng sợ kêu lên:

- Cứu tôi với.

Nhưng hai người đàn ông với hai cặp kính đen vẫn lạnh lùng hét lớn:

- Đứng lên! Cô thiếu chúng tôi bao nhiêu tiền giờ dám bỏ trốn hả?

- Không ... hu ... hu Gia Kỳ úp mặt xuống hai bàn tay, cô hic ... hic ... một cách thảm thương:

- Đừng, tôi không muốn bán thân để trả nợ đâu. Tôi đâu thiếu mấy người nhiều đâu chứ. Hu hu hu ...

Hai Lượm tức tối nhìn hai người đàn ông đang ức hiếp một cô gái yếu đuối.

Hất hàm về phía họ với thái độ bất bình, cô nói:

- Nè! Mấy người làm gì vậy?

Vừa nói cô vừa giằng lấy Gia Kỳ, cô gái tội nghiệp yếu đuối khóc ngất trên tay:

- Không sao đâu! Yên tâm đi!

Người đàn ông mặc áo veste màu xám, gương mặt lạnh lùng:

- Cô kia! Đây không phải là việc của cô. Nếu muốn thì cô trả nợ giúp cô ta đi.

Bà Hai đứng gần đó níu tay Hai Lượm, nói:

- Nhóc con. Buông ra đi! Chuyện này có liên quan đến xã hội đen và tiền bạc đấy.

Hai Lượm nói nhỏ:

- Nhưng má không thấy một cô gái yếu đuối đang cần chúng ta giúp đỡ ư?

Bà Hai đưa đôi mắt nhìn về Gia Kỳ:

- Đúng là tội thật! Nhưng mà nè, tiền đâu mà chúng ta trả cho cô ta.

Thì bây giờ mình giúp cô ta, và cô ta sẽ trả nợ từ từ cho mình.

Bà Hai đưa mắt nhìn nhìn khuôn mặt đầy tính toán của Hai Lượm:

- Chà! Giải quyết nhóc con. Tiếp tục, tiếp tục đi!

Gia Kỳ đưa đôi mắt ướt nhẹp lên nhìn hai tên người làm, ra hiệu cho hắn ta phải hành động mạnh mẽ hơn nữa.

Một tên áo đen gầm gừ nói:

- Sao, mấy người tính sao?

Hai Lượm nói lớn:

- Cô ấy thiếu mấy người bao nhiêu?

- Hai trăm triệu.

- Cái gì?

Hai cái miệng há to ra, tròn vo. Bà Hai nghe mà tá hỏa. Trong đời bà, chưa bao giờ cầm được gần hai mươi triệu, huống hồ là hai trăm triệu.

Gia Kỳ đưa đôi mắt dữ dội nhìn lên tên đó, khiến anh ta hăng giọng hét hồn:

- À! Mười triệu, tôi lộn với người khác ... Bà biết đấy, nhiều người vay nóng quá, nên danh sách nhầm lẫn là chuyện đương nhiên.

- Mười triệu lặn đó nhóc?

Hai Lượm nói nhỏ:

- Nhưng chúng ta không thể thấy chết mà không cứu. Má biết đó, cứu một người còn hơn xây bảy cái chùa mà.

- Sao tôi nghe câu này hoài vậy trời!

Bà Hai thì thầm, rồi quay sang nhìn Hai Lượm:

- Nhưng con có chắc sẽ hoàn trả lại má?

Hai Lượm hăng giọng nói:

- Chắc! Má mau đưa tiền cho hần đi.

Bà Hai run run lấy cái bọc to đựng màu đen ra, rồi bà cẩn thận bóc lớp giấy màu hồng. Sau đó màu vàng, trắng, rồi tiếp theo là một lớp bọc màu xanh, tiếp theo là bên trong gói giấy bạc.

Gia Kỳ nhăn mặt nghĩ:

Trời ơi! Gói gì mà nhiều lớp thế!

Hai Lượm chép miệng:

- Má! Gì mà luyên tiết dữ vậy?

Bà Hai nhăn nhó vì phải rời bỏ số tiền bà chắt chiu dành dụm mãi mới có được:

- Từ từ mày! Má còn đếm lại nữa mày!

Người đàn ông mặc áo đen lên tiếng hỏi thúc:

- Lẹ lên, mấy người làm tôi nổi nóng rồi đấy.

- Nè ...

Hai Lượm lên tiếng nói.

- Nhưng mà giấy nợ đâu?

Người đàn ông cầm trên tay 10 triệu và đưa tờ giấy nợ cho cô. Anh ta đưa đôi mắt kín đáo về phía Gia Kỳ rồi nói:

- May cho cô đó. Rút, tụi bây!

Gia Kỳ quay mặt lại nói nhỏ:

- Cám ơn cô! Cám ơn đã giúp đỡ tôi ân tình hôm nay.

Bà Hai chép miệng:

- Cám ơn gì không biết nữa. Thì sống sao cho có tình người đó mà. Thôi thì từ nay làm lại từ đầu đi con.

Gia Kỳ chưa kịp nói gì thì Hai Lượm nói nhỏ:

- Đúng! Việc đầu tiên trong phần làm lại cuộc đời là lau bàn đi.

- Là sao?

Gia Kỳ nhú mày hỏi. Cô đưa đôi mắt xinh đẹp nhìn Hai Lượm, người mà cô cho đó là Ý Nhi. Bắt gặp cái nhìn như hỏi của cô gái, Hai Lượm nói nhỏ:

- Thì bây giờ cô đã tự do nhờ sự giúp đỡ của tụi tui. Bây giờ cô phải ở đây làm việc để trả hết số nợ mà tụi tui đã trả giúp cô. Mà cô tên gì?

- Gia ... Kỳ.

Cô có vẻ hơi bất ngờ, trong kế hoạch cô không nghĩ mình sẽ đi làm phục vụ.

Gì chứ? Cô chủ giàu có bậc nhất mà phải đi lau bàn ư? Nhưng không sao, vì sự nghiệp yêu thương của

anh trai, mình không thể bỏ cuộc.

Vừa nghĩ, Gia Kỳ vừa lấy chiếc khăn đẹp nhất ở gần đó. Cô liền nhanh nhẹn lau lau. Bà Hai há miệng tròn vo:

- Trời ơi! Đó là khăn lau chén, khách vô mà thấy chắc người ta đánh cho chết quá.

Gia Kỳ quay sang định đi dẹp thì chiếc váy đẹp của cô vướng vào chân ghế và đổ hết mấy cái chén khi này Hai Lượm để gần đó:

- Ôi, lạy chúa!

Hai Lượm kêu lên:

- Giờ thì tôi nghĩ việc đầu tiên cô nên làm là hãy thay bộ đồ đó ra đi.

Gia Kỳ đứng ngẩn ra một hồi lâu trước kính, đối diện với cô là một cô gái rất dễ thương với chiếc quần lửng và chiếc áo thun màu hồng phấn nhạt, trông thật nhí nhảnh và đáng yêu.

Gia Kỳ kêu lên thích thú:

- Trời ơi! Con ai mà dễ thương quá vậy? Thế mà tôi nghĩ nó không hề hợp với tôi.

- Tự tin vừa thôi bà. Tự tin thấy ớn luôn vậy đó. Mau ra ngoài phụ tôi đi.

Gia Kỳ nhìn theo dáng Hai Lượm, miệng há tròn ra trông thật tức cười, miệng làm bầm:

- Cô ta không thể là Ý Nhi ... Không phải Ý Nhi! Nếu là Ý Nhi, cô ta sẽ không ăn nói như thế, nhưng cô ta là ai mà giống với Ý Nhi như vậy nhỉ?

Chưa kịp suy nghĩ gì thì đã nghe tiếng Hai Lượm nói lớn:

- Nhanh lên đi! Còn ở trên đó làm gì thế hả? Ngắm kính hoài vậy bà?

- Tới ngay, tới ngay!

Gia Kỳ vừa nói vừa bước đi, cô nhớ nhó vì căn phòng thật chật chội, nó chỉ bằng một góc của phòng tắm của mình mà thôi. Chợt cô té một cái rầm vì vướng cái áo củ của ai đó giữa đường, đau điếng Gia Kỳ lồm cồm ngồi dậy, miệng thì xuýt xoa:

- Đau quá! Có phải không đó?

Giọng Hai Lượm vang lên một lần nữa bực bội:

- Gì nữa vậy?

Gia Kỳ bặm môi nén đau nói nhỏ:

- Lần này, anh Hai mà không cảm ơn mình về chuyện này nhất định mình sẽ lược ảnh, nhất định sẽ lược.

- Nè. – Tới liền, tới liền!

Vừa xoay người lấy cái đĩa trên bàn, bà Hai giật mình khi thấy Gia Kỳ từ trên lầu bước xuống. Bà không nói được lời nào vì sốc. Cô mặc chiếc áo đầm màu xanh nhạt không dây, khoe đôi vai trần gợi cảm, mái tóc cô xõa tung trong gió, nét mặt rạng ngời điểm tô chút phấn và mùi nước hoa đất tiền nồng nàn cả một căn phòng, và cả nơi cô vừa tắm xong. Gia Kỳ nở nụ cười tươi tắn:

- Xin chào! Chúng ta ăn tối gì nào?

Vừa lúc ấy Hai Lượm vừa bước vào, cô vừa gánh nước về. Hôm nay cúp nước để sửa đường ống gì đấy ở ngoài đầu hẻm, làm cô gánh nước muốn chết luôn vậy đó. Vừa quệt giọt mồ hôi chảy dài trên trán, cô vừa nói lớn:

- Ôi! Mệt quá! Nước gì mà cứ cúp miết làm gánh nặng muốn chết.

Rồi quay sang bà Hai, cô hỏi lớn:

- Má! Ăn cơm chưa má? Con đói muốn chết rồi.

Nhưng đáp lại lời cô là một tiếng im lặng, cô nhíu mày nói:

- Má! Má làm gì ...

Bực mình quay sang nhìn bà Hai, Hai Lượm gần như nín thở. Cô chụp cái tấm màn gần cửa ra vào cửa phòng bếp, miệng lẩm bẩm:

- Trời ơi! Hết hồn chưa!

Gia Kỳ nhìn nhìn cô, miệng vẫn tươi như hoa, cô vẫn không hiểu được cú sốc vừa gây ra cho bà Hai và Hai Lượm nhiều như thế nào:

- Sao, có chuyện gì vui vậy? Ăn cơm chưa? Tôi đói bụng quá!

Nắm tay Hai Lượm, bà Hai nói nhỏ:

- Ê! Mà coi con nhỏ này có phải bệnh tâm thần bẩm sinh không mà? Mỗi lần nó xuất hiện là tao thấy nó là lạ thế nào đó, mà ời.

Hai Lượm vừa nhú mồm nhìn Gia Kỳ, cô vừa nói nhỏ:

- Con nghi con nhỏ này mấy bữa nay rồi má. Chắc nó đó má, bị người ta xiết nợ quá rồi hăm hăm hay sao đó?

- Trời ơi! Vậy là không được rồi. Mười triệu của má ai trả đây con?

Hai Lượm chưa kịp nói gì thì Gia Kỳ bước đến gần, cô háng giọng:

- Hôm nay chúng ta ăn gì vậy cô? Có xà lách trộn dầu giấm với phô mai Ý, không cô?

Tất nhiên bà Hai không nói được tiếng nào. Còn Hai Lượm thì thấy bực mình ghê gớm:

- Có! Xà lách trộn dầu hắc ở trong tủ lạnh á.

Gia Kỳ ngây thơ nói:

- Ủa! Món mới hả?

Hai Lượm nghiến răng nói:

- Ừm! Nó trong tủ lạnh á.

Gia Kỳ bước đến bên tủ lạnh, thái độ cô tự nhiên đến mức khiến hai người phụ nữ trong nhà hết biết nói gì với cô luôn. Giật mạnh cái tủ lạnh nhưng mãi nó không ra khiến cô nhăn mặt quay lại, khuôn mặt cô trông thật tức cười:

- Tủ lạnh hư rồi. Làm sao bây giờ?

Lần này thì Hai Lượm chịu hết nổi, cô nói lớn:

- Nó sẽ hư nếu cô cứ kéo bên hông như thế. Cánh cửa tủ bên tay trái cô chứ không phải chỗ cô đang nắm kéo đâu. Cái đó được gọi là cái hông của tủ lạnh.

Gia Kỳ làm theo, và lần này thì cô nàng đã mở được cửa tủ, khuôn mặt rạng rỡ và vui mừng y như đứa bé.

Cô quay sang hét lớn như một em bé bắt được quà:

- A! Tủ lạnh sửa được rồi.

Hai Lượm đưa nguyên khuôn mặt ngu ngơ của mình nhìn bà Hai, cô nói nhỏ:

- Nhỏ này sống trên mây, má ời. Hay nó là người nhà quê đến mức không biết cái tủ lạnh xài làm sao?

- Tao mà biết cho chết liền.

Bà Hai chép miệng.

Và suốt bữa ăn hôm ấy Gia Kỳ làm mọi người từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Lúc tối lên phòng ngủ, Hai Lượm vừa bước ra khỏi phòng tắm thì cô cũng muốn tá hỏa khi thấy căn phòng của cô được biến đổi hoàn toàn khác.

Cái mền nâu trắng tinh đẹp tuyệt vời mà cô để dành khi nào lên “xe bông” mới dám lấy ra xài thì được

nằm một đồng dưới nền gạch, còn cái áo ngủ cô dành dụm tiền mãi mới dám mua chưa kịp thử thì đang hiện ngang trên tấm thân hoàn mỹ kia. Lần này thì cô giận nổ đom đóm mắt:

- Nè! Cô định làm gì vậy hả?

Gia Kỳ vừa đưa bàn chải vào miệng vừa ngược đôi mắt to tròn lên nhìn cô như hỏi:

- Gì ... ỉ ... v ... ày?

Hai Lượm nhìn cái miệng nhỏ xíu đầy bọt kem đánh răng đó mà muốn hóa điên. Cô ta là thứ gì vậy trời? Cố gắng kiềm chế, cô nói nhỏ:

- Máy thứ này là sao?

Gia Kỳ vừa nói vừa chớp chớp mắt, đôi mắt mở to vô số tội:

- Là mền tôi sẽ nằm ngủ đó.

- Cái gì?

Hai Lượm hét lên, làm Gia Kỳ nhẩn mặt, cô bước lùi một bước lo sợ. Mắt chớp chớp hai ba cái rồi cô cầm cái bàn chải nhẹ nhàng đưa tới đưa lui trong miệng, mắt nhìn nhìn xuống đất thái độ lẩn trốn:

“Gì đây! Chỉ có cái mền thôi mà làm gì hét lớn vậy?”.

Nhưng cô nàng kia thì không nghĩ vậy:

- Đẹp, đẹp ngay cho tôi!

Quay sang nhìn Gia Kỳ bằng ánh mắt mang hình viên đạn, Hai Lượm nghiêng răng nói:

- Đẹp ngay! Cô có biết là cái mền tôi quý lắm không? Chắt chiu mãi mới mua được nó đấy. Còn cái áo ngủ của tôi ...

Rồi cô nàng hét lên tức tối:

- Á ... á ...

Cô tức đến nỗi không nói được gì, cô chỉ gầm gừ như con mèo nhỏ bị mất đồ:

- Thay ra và trả lại tôi. Nếu không, tôi sẽ cho cô biết tay.

Rồi cô hằm hằm tức giận đi xuống lầu, bỏ lại Gia Kỳ chớp chớp mắt nói nhỏ, miệng vẫn còn đánh răng:

- Gì vậy chứ? Mượn chút mà làm thấy ghê vậy?

Rồi cô nhìn xuống chiếc áo:

- Áo này xấu ỉn. Mai mốt tôi sẽ cho cô những cái áo đẹp hơn cái này nữa.

Nhưng dù nói gì thì ngay trong lúc này Gia Kỳ cũng phải thay cái áo đó ra và trả lại cho con mèo hung dữ kia.

Buổi sáng hôm ấy ...

Cốc ... Cốc ... Hai Lượm mắt bình tĩnh gõ cửa phòng tắm. Đã gần một tiếng đồng hồ rồi, tắm gì mà lâu dữ vậy? Bộ định ngủ ở trong đó luôn sao?

- Nè ... nè ...

Cửa mở và một cái đầu thò ra, miệng vẫn ngậm bàn chải đánh răng nhìn cô, hỏi:

- Gì vậy?

- Câu này tôi hỏi mới đúng. Giờ này cô biết là mấy giờ rồi không hả?

- Mấy giờ rồi? - Gia Kỳ vừa hỏi vừa chớp chớp mắt.

- Bảy giờ sáng. Lẹ lên đi!

Gia Kỳ nói nhỏ:

- Biết rồi. Tôi đánh răng xong ra liền đây.

- Đánh răng, đánh răng. Có mấy cái răng mà cứ đánh hoài.

Linh Lan ngồi xuống giường với tư thế thật khiêm tốn. Cô quả thật là một mỹ nhân, với làn da mịn màng, đôi mắt hung huyền, đôi môi mà bất kỳ một người đàn ông nào cũng phải mơ ước. Nhưng người đàn ông đang quay lưng lại phía cô thì không, anh là người đàn ông mà cô cực khổ dày công đeo đuổi nhất trong vô số đại gia lắm của nhiều tiền hiện giờ. Anh vừa lạnh lùng, vừa nghiêm nghị, vừa đẹp trai một cách thần kỳ, lại vừa lãng mạn một cách ngọt ngào nhất mà cô biết.

Linh Lan hắng giọng, cô đang tập trung kéo toàn bộ sự chú ý của anh về phía cô, nhưng dường như cái cửa sổ chết tiệt đó có cái gì đó hấp dẫn hơn sự có mặt của cô tại đây. Điều đó làm cô không hề hài lòng một chút nào. Là một người phụ nữ mang đầy tham vọng thì việc phớt lờ sự có mặt của cô là không thể nào tha thứ được. Bước đôi chân dài mượt mà đến bên Lâm Hạo, giọng cô ngọt ngào:

- Điều gì ngoài ấy làm anh quan tâm hơn em vậy cưng?

Lâm Hạo nhỏ nhẹ:

- Không có gì.

Rồi anh bước ra xa cửa sổ, đồng thời kéo màn lại như muốn che giấu điều gì.

Nhưng Linh Lan vẫn biết anh đang ngấm nhìn một cô bé con đang chơi đùa ngoài vườn trên thảm cỏ xanh mướt cùng cô giữ trẻ. Anh luôn tạo khoảng cách với những người bạn của anh với đứa bé đó. Cô tự hỏi con bé ấy là gì của anh mà sao anh lại bảo vệ nó vô điều kiện như thế? Anh không muốn một ai đến gần con bé ngoài những người anh tin cậy, và ngay cả cô cũng không được đến gần nó. Chết tiệt! Mình còn thua cả một đứa bé hay sao? Nhưng những điều đó Linh Lan còn lâu mới bộc lộ ra ngoài, cô luôn luôn khôn ngoan giữ mình, luôn là người ngọt ngào và dịu dàng nhất. Điều này rất thích hợp với cô, điều cô cần là phải tóm được người đàn ông đắt giá nhất Sài thành này trong tay. Đến khi cá đã cắn câu thì ngay cả con bé gì đó, hoặc cô tiểu thư Gia Kỳ nổi tiếng được anh cưng chiều thì cũng sẽ chết trong tay cô mà thôi. "Linh Lan! Từ từ, mọi chuyện chỉ mới bắt đầu thôi." - Cô đắc ý nghĩ thầm.

- Sao? Em không hôn anh sao? Không phải đây là điều em muốn hả?

Lâm Hạo lười biếng hỏi. Anh ngồi trên chiếc ghế xô-pha sang trọng màu vàng đồng, giọng ngọt ngào nhưng đôi mắt chứa đầy sắc lạnh và trống rỗng, dường như tâm hồn anh để ở nơi đâu xa lắm. Linh Lan cười một nụ cười quyến rũ rồi nhào vào lòng Lâm Hạo. Cô hôn anh bằng một nụ hôn mê đắm và đầy quyến rũ nhất, cô cố tình áp bộ ngực tuyệt đẹp của mình vào anh và đưa đôi tay xinh đẹp vuốt ve anh, thứ mà người đàn ông thường mê muội khi ở gần một người phụ nữ.

Chợt Lâm Hạo bật người ra, dường như có một cái gì đó làm anh để tâm hơn là việc hôn cô gái tuyệt nhất Việt Nam này. Nói chính xác là thế, vì hai tháng trước Linh Lan vừa đăng quang hoa hậu và được lọt vào nhóm mười lăm người phụ nữ quyến rũ nhất đêm chung kết khi tham gia Hoa hậu hoàn vũ tổ chức tại Nhật năm nay.

Linh Lan kêu lên, giọng cô im như ru vào lòng người:

- Chuyện gì vậy cưng?

Nói xong chưa kịp để Lâm Hạo nói gì, cô ghì chặt lấy người anh và tiếp tục làm anh mê đắm.

- Anh xin lỗi!

Nhưng lần này Lâm Hạo dứt khoát đẩy cô ra:

- Anh nghĩ em nên về. Anh có việc rồi, cưng à.

- Nhưng mà ... - Linh Lan kêu lên đầy thất vọng. Cô không thể tưởng tượng được điều gì có thể làm anh từ chối cô vào lúc này, cái gì mà anh quan tâm hơn khi anh hôn và ôm ấp một cô gái đẹp tuyệt hơn cô chứ?

Lâm Hạo liền đứng lên khi anh nghe tiếng hét, anh chỉ vắn tắt sau khi kêu người hầu tiễn cô ra cửa:

- Anh sẽ gọi cho em sau. Và anh đã chuyển cho em một ít tiền, khoảng hai mươi ngàn USD gì đấy, em cứ mua bất cứ thứ gì em thích.

Linh Lan nghiêng răng nhìn bóng Lâm Hạo bước đi như bay ra ngoài. Hai mươi ngàn USD không phải là thứ cô muốn bây giờ. Tiền bạc đối với cô cũng cần đấy, nhưng so với con cá lớn và một người đẹp trai tuyệt vời như anh thì hai mươi ngàn USD quả là nhỏ bé. Cô tức giận đưa đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, khi bắt gặp

đưa bé gái mặc chiếc áo đầm màu xanh đang khóc ngất lên, cô gần như phát điên khi nhận ra rằng Lâm Hạo rời xa cô chỉ vì con bé nhõng nhẽo kia khóc thét lên đòi một cái gì đó, và lơ cô đi. Điều này thật không chấp nhận được:

- Thừa cô!

Linh Lan giật mình quay lại khi thấy cô người hầu đứng đấy như chuẩn bị tiễn cô đi. Đây là một hành động đuối khéo và tất nhiên cô luôn dùng bộ mặt thiên thần mỉm cười lại và bước ra ngoài:

- Tôi ra ngay. Nhắn lại với ông chủ cô rằng tôi sẽ rất mong ông ấy gọi lại.

Rồi cô thong thả bước ra ngoài, dáng vẻ yếu điệu và khoan thai của một người đẹp tuyệt vời. Là người của công chúng, Linh Lan luôn khôn ngoan giữ cho mình bình tĩnh, nhẹ nhàng, vui vẻ, hòa đồng trước mắt người khác. Nhưng không ai hiểu được rằng người con gái này bên trong chứa đầy tham vọng ngất trời.

Lâm Hạo hốt hoảng đi như bay ra ngoài vườn, nơi mà anh nghe tiếng hét của Vĩnh Thiên khi đang bên cạnh Linh Lan:

- Có chuyện gì vậy?

Anh hỏi giọng đầy lo lắng. Cô Hoa giật mình ngẩng lên, cô nói nhỏ:

- Dạ, con bé đòi bắt ồ chim trên cây. Nhưng khi tôi gọi anh Lâm phụ bắt thì được biết tổ chim đó rất quý hiếm mà ông chủ mua để làm cảnh. Thế là ...

Lâm Hạo thở dài hết hồn, vậy mà anh nghĩ con bé bị đau. Anh nói nhỏ:

- Được rồi đấy nhóc! Cái đó không phải đồ chơi của con.

Vĩnh Thiên đưa đôi mắt đắm lệ của mình và đôi má bầu bĩnh với đôi môi đỏ thắm mếu mếu nói:

- Nhưng con muốn chăm sóc chú chim ấy.

Rồi con bé bắt đầu híc híc, y như Gia Kỳ mỗi lần nó muốn đòi anh cái gì đấy. Lâm Hạo thở ra nói:

- Không được! Con biết đó không phải đồ chơi mà, và chú chim ấy không cần con chăm sóc.

Vĩnh Thiên bắt đầu trề đôi môi dưới xuống, đôi má xệ lại, mắt chớp chớp, vành môi trên thì mếu lại, dấu hiệu của sự nhõng nhẽo bắt đầu. Lâm Hạo thở hắt ra:

- Ôi! Phụ nữ luôn làm tôi khổ theo những cách khác nhau.

Rồi anh bước đến ôm con bé vào lòng. Vĩnh Thiên như được truyền thêm sức mạnh nhõng nhẽo nên nó càng mếu dữ hơn nữa và nước mắt bắt đầu rơi lã chã. Lâm Hạo thở dài. Anh đưa tay chùi nước mắt cho con bé, rồi bế nó lên ngồi trong lòng anh khi anh mang nó đến cái ghế dài gần đó:

- Thôi được rồi! Chiều nay con sẽ có một chú chim. Giờ thì nín dứt đi, khóc nhiều mặt sẽ bị ra và sẽ không đẹp như một công chúa đâu nhé.

Vĩnh Thiên tươi ngay nét mặt, nó đưa đôi mắt to tròn và sáng long lanh của nó nhìn anh, giọng ngọng nghịu:

- Ba ơ? Con yêu ba nhiều lắm.

Lâm Hạo thở dài yêu thương. Mọi mệt mỏi trong anh giờ đã tan biến hết.

Anh yêu con bé này nhiều hơn anh nghĩ rất nhiều. Thậm chí, anh đã dành hẳn một phần tài sản cho nó.

Chợt anh nghĩ đến Ý Nhi, tim anh đau nhói và có cái gì đó thắt lại trong lòng anh. Hôn lên má bé Vĩnh Thiên, anh thì thầm giọng xa vắng:

- Nếu em còn sống, em sẽ thấy nó đẹp như thế nào, nó đáng yêu như thế nào và giống em đến nhường nào.

Tập 2

Vĩnh Thiên vẫn đang mãi mê nhìn con bướm bay bay chập chờn trên cánh hoa hồng. Nó mỉm cười và ngả vào lòng anh làm điềm tựa. Nó có thể ngồi như thế suốt ngày vì ngay từ nhỏ, anh đã tập cho con bé như thế và nó mê đến bây giờ. Nó yêu anh vô điều kiện và trên đời này anh nghĩ nó chỉ biết đến anh. Anh thở dài

khi nhớ đến nỗi đau vẫn còn như mới nguyên trong lòng, anh không biết bao giờ nó mới tan biến trong anh. Nhưng sau đêm định mệnh đó, anh gần như mất hết tất cả:

tình cảm, niềm yêu thương, rung động, nhớ nhung, điên cuồng, giận dữ ... Tất cả chỉ còn lại đồng tro nguội lạnh trong lòng anh mà thôi. Ý Nhi ra đi không để lại gì cho anh cả, tình yêu của cô cũng không, niềm hy vọng cô sẽ trở lại cũng không. Có lẽ vật duy nhất cô để lại cho anh là đứa bé này và anh yêu nó một cách kỳ lạ. Anh nghĩ có lẽ mình đã yêu nó luôn cả tình yêu anh dành cho cô, một tình yêu mà giờ đây không một người phụ nữ nào có được.

Kiến Phong bước đến bên anh tự lúc nào, dường như anh có điều gì muốn nói.

- Hôm nay, Gia Kỳ nói sẽ trở về chứ? - Lâm Hạo hỏi nhỏ khi đưa tay vuốt vuốt lưng Vĩnh Thiên, con bé ngủ trên tay anh tự lúc nào.

- Cô ấy không gọi, tôi cũng không biết như thế nào.

- Con bé Gia Kỳ này, càng lúc càng không chịu nổi. Nó đã bao nhiêu tuổi rồi? Nó có còn nhỏ nhít gì nữa đâu mà suốt ngày rong chơi.

Đưa đôi mắt nhìn lên Kiến Phong, Lâm Hạo nói nhỏ:

- Cậu thật sự là không biết nó bao giờ trở về chứ?

Kiến Phong điềm tĩnh nói, anh cảm thấy ái ngại vì phải nói dối bảo vệ Gia Kỳ khi nói với Lâm Hạo rằng cô đi Ý ba tuần.

- Tất nhiên là không, anh Hạo.

Vừa bế Vĩnh Thiên đang ngáy khò khò trên vai, Lâm Hạo nói nhỏ khi bước đi:

- Gọi điện thoại cho nó và hỏi xem khi nào nó chịu về nhà? Còn nếu nó tắt máy thì cậu gọi hỏi hãng hàng không đặt vé cho tôi, tôi nhất định sẽ đến đó rước nó về. Thật không thể nào nuông chiều nó quá như được.

Rồi anh bế con bé đi, để lại Kiến Phong thờ dài, nhìn đồng hồ. Anh không thể nói rằng Gia Kỳ chỉ ở cách nhà có mấy kilômet và đang trong một căn nhà nhỏ cùng với cô gái có khuôn mặt y chang với Ý Nhi. Nếu như Lâm Hạo biết được thì anh sẽ nổi điên và không biết làm nên điều gì khác nữa? Hai năm qua anh đã nổi điên đủ rồi. Kiến Phong thờ dài một lần nữa và lấy điện thoại bấm số gọi Gia Kỳ ...

Gia Kỳ đưa đôi mắt nhìn Hai Lượm, cô chớp chớp mắt hỏi nhỏ:

- Gì đây?

Hai Lượm nhìn nhìn Gia Kỳ, cô hơi bực bội vì thái độ chậm hiểu của Gia Kỳ:

- Cái này gọi là cái giỏ.

- Cái giỏ? Để làm cái gì?

Hai Lượm nói:

- Cô không nhớ những gì tối qua chúng ta đã nói với nhau sao? Nếu tôi lên múa thì cô ở dưới này đến các bàn của khách và xin tiền ...

- Xin tiền?

Miệng Gia Kỳ tròn ra khi nghe đến những từ đó. Dù ngô nghê, ngốc nghếch nhưng cô vẫn biết được điều đó là gì.

- Không được đâu! Sao tôi có thể làm điều đó được?

Hai Lượm nhăn mặt nhìn mọi người xung quanh đang nhìn hai cô lạ lẫm. Lạ lẫm cũng phải, vì cả hai đang đứng trước cổng khách sạn Royal và đang la hét om sòm.

- Cô muốn trả hết nợ hay muốn ở nhà tôi hoài. Gia Kỳ chớp chớp mắt ngây thơ.

Trong những ngày qua sống cùng nhà với cô gái này, cô cũng tin chắc tám mươi phần trăm là cô gái này không phải là Ý Nhi. Đúng vậy! Cô ta không thể nào là Ý Nhi được. Gia Kỳ nói khi nhìn Hai Lượm đề phòng:

- Muốn trả hết nợ.

Hai Lượm hất mái tóc ngắn qua vai, cô nói nghiêm nghị:

- Vậy thì chúng ta phải làm việc thôi.

Rồi nhìn vào cổng khách sạn san trọng, cô nói tiếp:

- Nghe này! Tôi biết chuyện này còn mới mẻ với cô, nhưng chúng ta phải làm kiếm tiền. Tôi đã ký hợp đồng với quản lý ở đây rồi, họ sẽ cho ta vào biểu diễn, đổi lại ta phải cho họ hai mươi phần trăm tiền hoa hồng mà khách cho chúng ta đêm nay.

- Chúng ta phải làm việc này ư?

- Tất nhiên. Giờ thì đi theo tôi.

Vừa nói, Hai Lượm vừa nắm tay kéo Gia Kỳ đi thẳng vào cổng dành cho nhân viên. Hai cô không ngờ phía sau hai cô lại có người đang quan sát hai cô này giờ. Vùi đầu thuốc đang cháy dở trên môi, Kiến Phong thở dài. Anh ghét nhất là tâm trạng này, lo lắng, sốt ruột và không yên tâm. Sao mình phải nghe lời cô ta thực hiện hành động này nhỉ? Một kế hoạch cực kỳ ngu ngốc khi nghe theo Gia Kỳ, cho cô ấy vào điều tra thân phận của cô gái kia. Và anh càng thấy mình ngu ngốc hơn khi phải đứng đây dưới một tâm trạng không diễn tả nổi thành lời:

- Tệ thật! Hai con mèo con đó vào trong khách sạn này làm gì thế nhỉ?

Rồi anh bước xuống xe. Kéo chiếc áo khoác qua vai vì trời đêm hơi lạnh, không khí thật ẩm ướt báo hiệu một mùa mưa dài đang đến gần. Anh bước vào khách sạn và đăng ký một chỗ trên phòng tiệc tối thứ bảy diễn ra hàng tuần tại Royal.

...

- Ui da! Đau quá ...

Gia Kỳ nhăn mặt kéo chiếc móc khóa lên, nhưng nó vẫn đứng yên một chỗ, còn Hai Lượm thì tiếp tục kêu lên:

- Đau! Thôi, ngừng lại đi!

Gia Kỳ vẫn kiên trì kéo, tay giữ chặt chiếc phet-mơ-tuya. Nhưng rõ ràng là chiếc áo đó quá nhỏ so với thân hình đầy đặn và tròn trịa của Hai Lượm, cô không thể nào mặc vừa chiếc áo đó được:

- Cố gắng một chút xíu đi. Gần xong rồi, nín thở vào, nín thở vào!

Hai Lượm nhăn mặt:

- Không! Tôi không thể nào thở nổi nếu mặc chiếc áo này.

Gia Kỳ la lên, cố gắng một cách nhiệt thành giúp đỡ Hai Lượm mặc chiếc váy hở lưng khá khiêu gợi:

- Khi tôi đếm đến ba thì nín thở nhé.

Hai Lượm mím môi gật đầu:

- Ừm, tôi hiểu rồi.

- Một ... hai ... ba!

Và thế là chiếc áo được kéo lên dễ dàng sau một hồi khó khăn, Gia Kỳ reo lên vui mừng:

- Tuyệt vời! Cô đã mặc chiếc váy đó vừa rồi.

Hai Lượm mỉm cười. Chợt mặt cô tái xanh rồi chuyển sang đỏ, người bỗng lão đảo:

- Ôi! Sao tôi cảm thấy ...

Toạc ... Hai cô gái ngẩn người ra khi nghe tiếng vải rách khá lớn vang lên:

- Ôi! Hình như nó rách.

Gia Kỳ nói nho nhỏ nhìn Hai Lượm bằng ánh mắt to đùng ngạc nhiên:

- Chết thật! Chiếc áo của anh quản lý cho tui mượn đó. Làm sao bây giờ?

Cả hai không hẹn mà cùng đưa đôi mắt nhìn xuống chỗ rách, ngay eo. Nó đang bung chỉ và có nguy cơ tiếp tục bung tiếp. Hai Lượm kêu lên:

- Cởi ra giúp tôi mau lên. Nếu không, tôi chết vì ép tim mất. Nó chặt đến nỗi tôi cảm thấy giống như khúc bánh té đang luộc trong nồi nước sôi vậy đó.

Thấy Gia Kỳ còn lưỡng lự, cô kêu lên:

- Nhanh lên! Giúp tôi với!

Cả hai lại lui cui tháo chiếc váy ra. Chợt có tiếng gõ cửa dồn dập và giọng của ông quản lý:

- Hai cô xong chưa? Đến tiết mục của hai cô rồi đấy.

Hai Lượm sượng lại một giây và kêu lên:

- Vâng! Chúng tôi ra ngay.

Quay sang nhìn Gia Kỳ, cô nói nhỏ:

- Chết rồi? Đồ biểu diễn đã bị rách, làm sao bây giờ?

Gia Kỳ chưa kịp nói gì thì cô nghe một giọng nữ ngọt ngào nói với quản lý của mình ở phía sau cánh cửa phòng thay đồ:

- Anh Kim! Nhớ kiểm tra chiếc áo của em nghe. Tối nay em sẽ mặc nó đấy.

- Anh kiểm tra rồi, và cũng đã treo lên trong phòng thay đồ luôn rồi.

Bốn con mắt rực sáng nhìn vào chiếc áo màu trắng tuyết với lấp lánh kim sa và nhiều hạt đá. Một lần nữa không hẹn mà gặp bốn con mắt đó lại nhìn nhau.

Hai đôi môi mỉm cười ý nhị và hai cái đầu gật gật:

- Chúng ta đã có áo rồi.

Gia Kỳ nói nhỏ:

- Hy vọng lần này nó vừa với cô.

Hai Lượm chớp chớp mắt nhìn vào chiếc áo:

- Không! Tôi chắc rằng nó không hề vừa với tôi. Nhưng nó thì vừa với cô.

Gia Kỳ kêu lên không hiểu:

- Là sao?

Tiếng nhạc nổi lên, làm sân khấu thêm sôi động, cô gái trong chiếc áo trắng hở lưng bước ra sân khấu với điệu múa rực lửa. Kiến Phong mệt mỏi đưa mắt nhìn lên sân khấu với nhiều ánh đèn. Anh sượng lại khi thấy người con gái quyến rũ đó là Gia Kỳ, anh dụi dụi mắt và suýt phun hết chỗ Whisky trong miệng anh vừa uống:

- Cô ta định làm cái quái gì vậy hả?

Gia Kỳ nhìn Hai Lượm, người đang đổi vai với cô và đang hí hửng nhận tiền từ những người khách, có nhiều khách háo hức nhìn màn biểu diễn đến nỗi hét ầm ĩ và huyết sáo vang động. Kiến Phong cố kiềm chế cơn giận, anh không biết chuyện gì mà cô ta lên sân khấu biểu diễn như một vũ nữ như thế, khoe khoang thân thể ra trước đám đàn ông như thế. Mặc dù anh biết Gia Kỳ thích ăn mặc kỳ dị đến nhường nào, gọi cảm và hở hang đến nhường nào, nhưng khi thấy đám đàn ông thô lỗ đó đưa cặp mắt hao hao nhìn vào Gia Kỳ là anh muốn nổi điên.

Cô ta phải giải thích với mình về hành động này, nhất định cô ta sẽ phải hối hận về hành động ngu ngốc này của mình ...

Rồi như không thể kiềm chế được cơn giận, anh bước lên sân khấu và trước mắt ánh mắt ngạc nhiên với mọi người. Anh gằn giọng:

- Mọi chuyện kết thúc ở đây được rồi.

Dứt lời, anh đâm một cái vào tên đàn ông đang bước lên sân khấu với ý định ôm hôn Gia Kỳ, hành động dứt khoát và lạnh lùng. Rồi anh xốc Gia Kỳ lên vai và đi te te ra khỏi đó, mặc cho mọi người la hét vì bị cắt ngang.

- Cô đang chơi trò gì hả, tiểu thư?

Gia Kỳ bị quăng xuống như một bao cát, cô quay sang nhìn vào Kiến Phong giận dữ, lần đầu tiên anh ta làm cô đau:

- Đau quá! Anh điên hả?

Kiến Phong mím môi nhìn cô gái búống bình trước mặt, ngay bây giờ anh chỉ muốn bóp cổ cô ta cho cô ta bỏ thói ngông cuồng đi anh đã phát mệt với những trò của cô ta lắm rồi. Cô ta chỉ biết nhõng nhẽo, và bày ra những điều làm anh điêu đứng.

- Cô đang làm gì vậy hả?

Gia Kỳ xoa xoa cổ tay, cô ngược đôi mắt giận dữ nhìn vào Kiến Phong:

- Anh không nghe tôi nói sao? Không được xuất hiện ở đây, cô ta sẽ nghi ngờ.

Kiến Phong vuốt mái tóc rối, anh cảm thấy muốn lắc cho cô ta rụng hết răng ra, cô nàng bất trị.

- Vậy hãy trả tôi tới khi tôi gọi điện thoại cho cô đi. Cô có biết tôi còn nhiều việc phải làm hơn là cứ phải đi theo đuôi cô như một con chó không hả?

- Ai mượn anh chứ.

Gia Kỳ gất gồng. Lần này thì Kiến Phong hết kìm lại được, anh bầu vai cô nói nhỏ:

- Không ai mượn tôi cả. Nhưng thưa tiểu thư, cô làm ơn đừng có gây chuyện và mau theo tôi về nhà đi.

Rồi siết lấy vai cô, anh nói lớn:

- Lâm Hạo đang định chuẩn bị bay qua Ý bắt cô về đó. Nếu anh ta biết hai chúng ta gạt anh ấy, anh ấy sẽ quậy tung cả cái thành phố này lên. Cô hiểu không?

Gia Kỳ nói, gương mặt xinh đẹp nhăn lên vì đau. Cô thật sự rất giỏi võ, nhưng cô không bao giờ đánh bại Kiến Phong, ngày bé cũng vậy và bây giờ cũng vậy:

- Nhưng tôi vẫn chưa tìm hiểu được cô gái đó có phải là Ý Nhi hay không?

Kiến Phong rít lên:

- Vậy thì hãy mang cô ta về Lâm gia trang đi, nơi mà cô an toàn để điều tra mọi thứ.

Gia Kỳ chưa kịp nói thêm lời nào thì Hai Lượm hối hả chạy đến với một tiếng hét:

- Chạy mau! Chạy mau!

Gia Kỳ chưa hiểu chuyện gì thì Hai Lượm đã nắm lấy tay cô kéo đi thậm chí cô nàng không thèm liếc nhìn chàng trai đứng cạnh Gia Kỳ một cái, làm Kiến Phong đứng ngẩn ra nhìn:

- Mọi người đòi lấy tiền lại và đòi lại áo chạy thôi ... chạy thôi.

Hai Lượm chưa kịp nói hết câu, thì một nhóm người chạy theo với gương mặt sắt lạnh:

- Bắt lấy cô ta! Bắt lấy cô ta ...

Gia Kỳ cũng hốt hoảng chạy theo cô, Hai Lượm vừa chạy vừa hỏi cô:

- Người đàn ông khi nãy là ai?

- Tôi cũng không biết. Nhưng anh ta làm tôi sợ quá.

Gia Kỳ chép miệng nói dối:

- Vậy thì phải đi khỏi đây thôi. Nguy hiểm quá!

Nói rồi, hai cô chạy biến ra khỏi khách sạn, đến con hẻm nhỏ gần đấy, không thấy ai đuổi theo mới dám dừng lại.

Gia Kỳ nhìn xuống chiếc áo và kêu lên:

- Chết rồi! Mình quên trả lại chiếc áo.

Hai Lượm nhìn chiếc váy và nói nhỏ:

- Tôi có ý này hay hơn, chẳng nào chúng ta cũng không quay lại đó nữa.

Gia Kỳ quay lại nhìn có bằng đôi mắt khó hiểu, cả ngày hôm nay cô sử dụng đôi mắt ấy hơi bị nhiều. Hai cô gái không biết rằng, phía sau lưng Kiến Phong một mình dập những tên đuổi theo hai cô để trút cơn giận mà Gia Kỳ đã thổi bùng lên.

...

- Cái gì?

Hai Lượm kêu lên, miệng tròn vo sẵn sàng ứng chiến:

- Chú có biết con may chiếc áo này mắc tiền lắm không?

Người đàn ông đưa mắt nhìn nhìn chiếc áo một lần nữa rồi đẩy cặp kính lên, ông nói thản nhiên:

- Chắc giá một triệu, không hơn không kém đâu. Dù nhìn nó còn mới nhưng tôi thấy nó cũng không đẹp lắm.

Gia Kỳ kéo kéo tay áo của Hai Lượm, trên mình cô giờ là chiếc quần sọt màu kem và cái áo màu trắng mới vừa mua ở lề đường. Tổng cộng giá trị của nó là 95 ngàn đồng nhưng mặc vào vẫn đẹp ời là đẹp, đây là lần đầu tiên Gia Kỳ mặc đồ được tính bằng tiền Việt (sốc).

- Nè! Chiếc áo đó đẹp thật nhưng một triệu thì quá bèo. Nó chỉ bằng ống tay áo của những bộ cánh của tôi trước đây mà thôi.

Trẻ môi khi nghe Gia Kỳ nói, Hai Lượm tỏ vẻ không tin:

- Vậy thì cho tôi mấy cái ống tay áo của cô đi. Giờ thì im lặng để tôi mua bán được không.

Gia Kỳ im re. Hai Lượm quay sang, mắt cô sáng rỡ khi tiếp tục kỳ kèo, không hiểu sao mọi chuyện khi đụng đến tiền bạc là cô lại nhanh nhẩu đến vậy?

- Giờ, giá chót là hai triệu, con không muốn bớt thêm đâu. Chỗ quen biết đó chú.

Người đàn ông đưa đôi mắt nhìn nhìn Hai Lượm, ông nói nhỏ lần nữa:

- Thôi được rồi! Một triệu tám, đây là giá chót của tôi.

Hai Lượm thở dài gật gật đầu. Kệ! Có còn hơn không. Gia Kỳ tiếc rẻ nhìn chiếc áo lần cuối, cô chép miệng:

- Ôi! Tạm biệt bé cưng.

Hai Lượm khoanh tay nói nhỏ:

- Trời ời! Thấy gớm chưa kìa.

Rồi cô khoanh tay lại nói:

- Cô không thấy đói bụng hả?

Gia Kỳ liền quay sang nói nhỏ, đôi mắt rực sáng khi nghe đến chữ ăn.

- Đói chứ! Chúng ta ăn món gì nào? Bò nhé, hay sò nướng bơ tỏi.

Hai Lượm lắc đầu:

- Không! Món mà tôi làm. Cá rô kho tộ chấm rau đắng luộc.

Gia Kỳ kêu lên khi vò vò mái tóc ngắn dễ thương của mình:

- Ôi !

Lâm Hạo thở dài nhìn con gấu con trước mặt mình, trán nó nhăn lại và môi nó phụng phịu, dấu hiệu của

sự vui vớn. Anh thở dài quay đi, ánh mắt lãnh đạm và miệng ngáp một cái thật dài, anh không thèm nhìn lấy con bé dù là một lần:

- Ba ... hức ... ba ồ ... ba ...

Vĩnh Thiên nhăn nhó, nó ngọng nghịu nói trong khi dùng bàn tay nhỏ bé xinh xắn của nó khều khều anh:

- Con muốn đi sở thú, con muốn đi chơi, đi chơi ...

Rồi kèm theo từ “đi chơi” của nó là tiếng “hức hức ...” đầy nhõng nhẽo, đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn Lâm Hạo. Anh thở dài chịu thua, quay sang nhìn nó, Vĩnh Thiên liền mỉm cười khi biết nó là người chiến thắng:

- Đi chơi đi ba. Ba ời! Ba ời ...

Lâm Hạo bế nó lên khi nó đang cố níu lấy ống tay áo anh:

- Được rồi! Ngừng lại được rồi đấy, nhóc.

Rồi nó đưa khuôn mặt bầu bĩnh của mình nhìn vào mặt anh, đôi tay bé nhỏ của nó kéo khuôn mặt anh lại gần và hôn lên má anh một cái thật kêu:

- Ba đưa Vĩnh Thiên đi chơi. Vĩnh Thiên muốn đi chơi.

Lâm Hạo mỉm cười nhìn nó:

- Nhưng hôm nay ba bận lắm. Con đã hứa là không được quậy trong ngày hôm nay mà.

- Không! Con muốn đi chơi. Con muốn thăm bạn Voi, bạn Khỉ.

- Thôi ... thôi ...

Lâm Hạo cắt ngang và nhìn con bé. Anh thấy khuôn mặt nó sắp mếu. Trời ơi! Sao nó giống Gia Kỳ quá vậy không biết!

- Nghe này, con yêu. Hôm nay ba phải đến công ty và rất bận ... ba ...

Vĩnh Thiên không nghe câu tiếp theo là anh muốn nói gì thì con bé đã khóc, khuôn mặt y như một bông hoa bị thấm nước:

- Ôi! Tội nghiệp con quá, một đứa trẻ bị mất mẹ mà còn không được ba thương hu ... hu ...

Lâm Hạo ngạc nhiên nhìn một cục nhõng nhẽo trên tay. Anh không nghĩ là một đứa bé nhỏ nhắn như thế này lại có thể nói ra được những lời đó. Anh nghiêm giọng:

- Vĩnh Thiên! Ai dạy con những điều này.

Con bé có vẻ hơi giật mình vì khuôn mặt bỗng dưng nghiêm nghị của anh, nó ập ứng:

- Cô, cô ... Kỳ Kỳ. Cô Kỳ Kỳ nói là ba không cho con làm gì thì cứ việc nói câu đó thì ba sẽ thương nhiều.

Chết tiệt! Con bé đó, nó không ở nhà cũng gây rắc rối. Rồi anh quay sang nhìn con gái, thở dài và nói nhỏ:

- Thôi được rồi. Chúng ta sẽ đi chơi chiều nay. Nhưng hứa với ba là con không được nói những câu như thế nữa nhé?

Đôi mắt đang sưng nước của nó chợt sáng rỡ lên và cái đầu bé nhỏ của nó gục gặc:

- Dạ, con hứa mà. Ôi! Được đi chơi rồi ... được đi chơi rồi!

Rồi nó ôm hôn anh một cái nữa, anh cảm thấy con bé đang truyền niềm vui sang anh mà anh vừa tạo ra cho nó. Anh cười lớn và ôm hôn lại nó. Chợt bên ngoài có tiếng gõ cửa.

- Chuyện gì?

Giọng quăn quác của gia Khanh lễ phép:

- Dạ, có điện thoại của cô Linh Lan ạ.

Lâm Hạo nói nhỏ khi đưa tay vuốt lại mái tóc cho Vĩnh Thiên:

- Nói với cô ấy tôi sẽ gọi lại.

Giọng quản gia Khanh đáp ứng:

- Dạ, nhưng cô ấy bảo cô chuyện gấp cần nói ạ.

Lâm Hạo thở dài, anh nói nhỏ:

- Được rồi, nói máy cho tôi!

Anh đưa tay bắt lấy điện thoại trên bàn giấy:

- Chào em! Có chuyện gì mà gấp vậy em?

Linh Lan ngọt ngào:

- Không có gì, em chỉ muốn mời anh ăn tối. Em có chuyện này vui lắm cần nói với anh. Em nhớ anh lắm.

Lâm Hạo thở dài:

- Anh xin lỗi. Anh có việc bận cả ngày hôm nay rồi. Anh sẽ đền bù cho em sau.

Linh Lan lặng đi, cô không ngờ cô bị từ chối thẳng thừng như vậy. Nhưng giọng nói của cô vẫn dịu dàng:

- Không sao! Em sẽ gọi lại cho anh mà cưng.

Lâm Hạo kêu lên nho nhỏ khi thấy Vĩnh Thiên đưa nguyên bàn tay nhỏ nhắn của mình vào cái miệng nhỏ xinh của nó:

- Vĩnh Thiên! Không được ngậm tay!

Rồi anh nói nhanh vào ống nghe trước khi cúp máy:

- Anh bận lắm! Anh cúp máy đây.

Linh Lan như muốn hóa điên khi hiểu ra vì sao anh từ chối cô. Bật dậy khỏi chiếc ghế nệm dài sang trọng trong phòng mình, cô nghiến răng nói nhỏ, khuôn mặt thật giận dữ:

- Lại là con bé đó. Mình ghét con bé đó, mình thật sự ghét nó.

Rồi cô ném mạnh chiếc gối vào tường để vơi đi cơn tức.

Phía bên kia đầu dây, Lâm Hạo nhăn mặt khi nhìn bé Vĩnh Thiên:

- Ôi! Nhìn xem con lại ngậm tay rồi, ba sẽ đưa con đi rửa tay. Ôi! Sao mà lì quá.

Vừa nói, anh vừa ôm con bé đi vào phòng tắm. Nó dụi dụi mắt và ngáp một cái thật dài, dấu hiệu của sự buồn ngủ. Có lẽ anh phải cho nó ngủ một giấc trước khi đưa nó đi chơi. Nếu không, nó sẽ nhõng nhẽo suốt một ngày, anh sẽ không làm gì được mất.

Gia Kỳ đưa đôi mắt nhìn vào chiếc gương, cô thở dài nói nhỏ:

- Ôi! Trông mình xấu xí biết bao. Nhìn lại cô trong gương là một con gấu màu hồng to đùng với cái bụng màu nâu nhạt. Vuốt lại mái tóc ngắn, cô thì thầm:

- Mình mệt với những trò này lắm rồi. Hết mùa uốn éo giờ là đến mặc đồ con gấu xấu xí này để dụ bọn trẻ vào khu vui chơi. Ôi! Sao Gia Kỳ tiểu thư lại như thế này cơ chứ?

- Than thở gì chứ hả? Mau đội cái đầu con gấu vào và ra ngoài với tôi.

Hai Lượm nói lớn, trên người cô cũng là bộ áo con cá sấu màu xanh. Gia Kỳ liền bật cười ha hả khi thấy Hai Lượm trong chiếc áo ấy:

- Ha ha ... Gì đây? Cá sấu lên bờ hả? Nó hợp với cô lắm đó, cá sấu ạ.

Hai Lượm đang lau mặt bỗng sững lại khi nghe những lời Gia Kỳ. Cô mím môi nói nhỏ:

- Đúng! Nó chuẩn bị lên bờ và ăn thịt cô đó, nếu cô không nhanh lên một chút, con gấu xấu xí ạ.

Gia Kỳ im re, cô nhanh tay chải lại tóc và đội cái đầu to lớn lên đầu. Ôi! sao mà nó nặng thế không biết?

Khu vui chơi Đại Thế Kỷ từng bừng như ngày hội, ánh đèn sáng rực và mọi thứ đều được chuẩn bị tất cả.

Con cá sấu xanh lè nói nhỏ với con gấu hồng bên cạnh:

- Nè! Múa tay múa chân đấy nhé, không được lười đâu đấy.

Con gấu hồng hồng lên tiếng nho nhỏ:

- Biết rồi!

Hai cô nàng háng hái làm việc. Gia Kỳ ngạc nhiên với bản thân mình, cô phát hiện ra nhiều điều thú vị hơn là thế giới mà cô từng sống trước kia - nhọc nhằn lao động kiếm tiền nhưng đầy niềm vui, tiếng cười và được nhiều điều mới lạ. Chợt một giọng nói làm cô đứng tim, người lặng đi và tứ chi như đóng băng lại:

- Ba ơi! Chú gấu Misa trong phim nè ba. Ôi! Chú ấy đẹp hơn ở trong tivi nữa kìa.

Chết thật! Hết chuyện không! Không ngờ mình mặc ngay bộ đồ mà con bé thích. Ôi! Lần này chết thật rồi. Gia Kỳ quay sang nhìn Lâm Hạo nắm chặt tay con gấu yêu thương của cô. Trời ơi! Mới mấy ngày không gặp mà sao cô nhớ con đến lạ. Cô muốn hôn con quá, cục vàng ơi. Nhưng mà không được đâu, giờ mà đưa cái mặt này ra ngoài gặp anh ấy, cô không những không được hôn bé Vĩnh Thiên mà còn bị một trận ra trò cho mà xem. Cô đưa tay lên ngoắc ngoắc rồi quay nhanh đi. Chợt cô bị con cá sấu màu xanh chặn lại trước mặt và bé Vĩnh Thiên thì đang hí hửng rượt theo phía sau, trông nó thật háo hức:

- Nè! Định làm biếng hả? Định bỏ đi đâu vậy?

Con gấu chưa kịp nói gì thì bé Vĩnh Thiên ôm chầm lấy cô rồi hét lên:

- Ôi! Con bắt được chú rồi. Chú gấu Misa dễ thương ời.

Hai Lượm nhìn xuống đứa bé, cô kêu lên nho nhỏ:

- Ôi? Lại là cô bé này. Dễ thương quá!

Lâm Hạo từ xa chạy đến:

- Vĩnh Thiên! Con hư quá. Ba đã nói là con phải đứng yên đó khi ba đi mua vé mà.. Con bé dường như không nghe thấy anh, nó nhìn lên và bắt gặp con cá sấu màu xanh, một nhân vật được yêu thích trong phim hoạt hình mà chỉ mình nó biết trong ba người lớn đứng bên nó:

- Ôi! còn đây là chú Zakusa, chú cá sấu tốt bụng hiền lành dễ thương.

Đúng rồi! Con người của Hai Lượm cũng giống chú ấy đó con. Hai Lượm vui sướng nghĩ thầm khi nghe những lời của đứa trẻ dễ thương này nói. Nhưng cô không thể nghĩ thêm được lời nào nữa, khi con bé này lại bay vào lòng cô cùng với cú bay là tiếng ngọng nghịu:

- Con yêu chú Zakusa nhất.

Hai Lượm không nói được tiếng nào. Có lẽ con bé là một fan hâm mộ lớn của bộ phim "Trở về thiên nhiên" của hãng Walt Disney's hay sao á? Nó có những hành động đáng yêu đến lạ.

- Thôi được rồi, con làm hai chú mệt rồi. Bây giờ chúng ta vào thôi, con không thích chơi trò chơi sao?

Đùng rồi! Con nên vào đi con. Con mà ở đây ôm chú cá sấu này một hồi là chú gấu màu hồng sẽ có chuyện lớn đấy nhóc. Gia Kỳ nghĩ thầm, cô thờ dài lo lắng. Cô chưa kịp vui mừng khi thấy Lâm Hạo nắm tay con bé chuẩn bị dắt nó vào khu vui chơi thì bỗng có một tiếng la lớn:

- Đứng lại! Bớ người ta, giật đồ!

Mọi người bất ngờ hốt hoảng đứng nép mình ra một bên, tên cướp chạy đến gần Hai Lượm, cô liền tháo nhanh cái đầu con cá sấu và ném thẳng vào lưng hắn bằng một lực hết sức mạnh, khiến hắn té nhào và la lên oái oái. Gia Kỳ nhăn mặt. Lần này mình tiêu thật rồi. Chợt tên đồng bọn phía sau chạy tới hét lớn:

- Đồ con nhỏ nhiều chuyện!

Hắn vừa hét vừa định dơ tay lên đánh Hai Lượm. Gia Kỳ vừa tháo cái đầu con gấu vừa nói nhỏ một mình.

- Lần này là đến lượt mình. Anh ấy nhất định sẽ luộc mình mất.

Tên thứ hai bị đầu con gấu ném mạnh vào lưng và cũng té ngã cùng với tên kia. Hai Lượm kêu lên mừng rỡ:

- Ném giỏi lắm, cho chừa cái tội muôn đánh tôi.

Chợt cô sượng lại khi thấy Gia Kỳ xui lơ:

- Sao vậy? Có chuyện gì hả?

Bé Vĩnh Thiên thì reo lên ngạc nhiên:

- Cô Kỳ Kỳ! Thì ra cô là gấu Misa.

Hai Lượm ngạc nhiên khi con bé nhào vào lòng Gia Kỳ và hôn lên má cô “chụt chụt” hai ba cái.

- Cô biết đứa bé này?

Rồi cô đưa đôi mắt nhìn người đàn ông như chết lặng nhìn cô, mắt anh như đóng băng khi nhìn cô chăm chăm, biểu hiện của anh như bị một quả tạ giáng xuống ngay đầu, quai hàm căng ra vì giận dữ:

- Ý Nhi!

Hai Lượm to tròn đôi mắt nhìn về phía ngôi biệt thự sang trọng của Lâm gia một lần nữa. Trời ơi! Sao mà nó đẹp đến như vậy nhỉ? Mặc dù đã ghé vào đây một lần rồi nhưng không hiểu sao cô vẫn thấy bị thu hút một cách kỳ lạ đến vậy.

Không ngờ Gia Kỳ là đại tiểu thư của Lâm gia, hèn chi mà thái độ của cô ta trước giờ kỳ lạ đến như vậy? Nhưng sao cô ta lại thiếu nợ? Lâm gia là một thế lực giàu có lắm cơ mà? Hai Lượm vừa suy nghĩ vừa nhìn ngôi biệt thự trước mặt, nghe nói đây chỉ là biệt thự nghỉ dưỡng của gia đình này thôi. Trời ơi! Như vậy tổng khối lượng tài sản mà cô ta sẽ hưởng lợi thì không biết sao mà đếm cho hết đây nhỉ?

Cô ngạc nhiên khi người đàn ông đẹp trai khi nãy mang cô về đây. Anh ta không nói tiếng nào chỉ lặng lẽ lái xe và thỉnh thoảng nhìn về phía cô và Gia Kỳ. Còn Gia Kỳ thì im re nhìn nhìn xuống dưới chân, thái độ như là có lỗi lắm lắm. Nhưng sao mình lại bị bắt về đây nhỉ?

Đưa tay kéo tấm màn xuống một cách giận dữ sau khi đã quan sát cô gái từ phía trên, Lâm Hạo mím môi nói nhỏ:

- Giờ nói anh nghe, em đang giờ trò gì vậy hả Gia Kỳ?

Gia Kỳ nói nhỏ nhỏ:

- Em ... em ... chỉ muốn ở bên cạnh xem cô ấy có phải là Ý Nhi không. Em ...

em ...

Gia Kỳ đáp ứng không biết nói sao khi bắt gặp ánh mắt như có lửa của Lâm Hạo. Cô im bất khi Kiến Phong mở cửa phòng, thái độ của anh đầy lo lắng, mái tóc hơi rối. Chiếc áo sơ mi chưa kịp cài chứng tỏ anh đã vội vàng đến đây khi nghe tin cô bị Lâm Hạo đưa về.

Đến lúc này thì Lâm Hạo nổi điên thật sự, anh nghiến răng nhìn hai người trong phòng mình. Một là cô em gái anh hết lòng yêu thương, một là người mà anh em anh hết lòng tin tưởng:

- Giờ thì hai người còn gì để nói.

Kiến Phong thường ngày điềm tĩnh giờ chỉ biết im lặng thờ dài. Anh chưa bao giờ làm trái ý Lâm Hạo dù chỉ một lần, nhưng lần này anh biết mình đã làm Lâm Hạo thất vọng. Nhưng anh thật sự không có lựa chọn nào khác, mọi chuyện khi liên quan đến Gia Kỳ thì đầu óc anh như rối loạn:

- Anh Hạo! Tôi thật sự không có gì để nói cả.

- Anh Hai! Là lỗi của em. Đáng lẽ việc này em nên cho anh biết trước, nhưng vì em muốn xem cô ấy có phải Ý Nhi không nên đã cố tình giấu anh mà thôi.

Lâm Hạo quay sang nhìn Gia Kỳ giọng anh nghiêm nghị:

- Em luôn làm anh lo lắng, anh thật sự không biết phải nói gì với em nữa.

Rồi anh quay sang nhìn Kiến Phong, giọng anh lạnh lùng:

- Mang con bé ra ngoài, cả cậu nữa và canh chừng nó, không cho nó bước ra khỏi ngôi nhà này dù chỉ là nửa bước. Lần này, tôi muốn cậu làm tốt và tôi rất mong cậu thực hiện đúng như lời tôi nói.

Kiến Phong gật đầu, anh nói nhỏ:

- Em biết rồi, anh Hạo.

Nhưng Gia Kỳ vẫn bướng bỉnh kêu lên:

- Anh Hai! Còn cô ấy thì sao?

Nhưng cô chưa kịp hỏi câu tiếp theo thì đã bị Kiến Phong vác lên vai và nói tỉnh bơ:

- Tôi ghét phải làm điều này, nhưng tôi không muốn nghe thêm lời nào từ cái miệng xinh đẹp của cô nữa.

Gia Kỳ ngạc nhiên hét to lên:

- Anh làm gì vậy hả? Thả tôi xuống nhanh lên! Nếu không tôi sẽ đuổi việc anh.

Kiến Phong nói nhỏ khi mang cô ra khỏi phòng, trước cái nhìn bất lực của Lâm Hạo:

- Vậy thì làm đi. Điều đầu tiên tôi rời khỏi đây là sẽ đánh lên cái mông lì lợm của cô cho thật đau để cô khỏi bày trò và quậy phá nữa.

Gia Kỳ im re, cô tức đến mức không nói thêm được lời nào. Còn lại một mình trong phòng, Lâm Hạo ngồi phịch xuống ghế. Anh gần như nổi điên với ý nghĩ Ý Nhi vẫn còn sống trong suốt hai năm trời và không có anh bên cạnh. Sao cô ấy không tìm mình? Sao cô ấy gặp mình mà cứ tỉnh bơ thế kia? Thậm chí cô ấy còn mỉm cười và vẫy vẫy tay chào mình trong khu vui chơi, thái độ bình tĩnh, đáng diệu mệnh mẽ khi bắt tên cướp kia. Tính cách thì không phải Ý Nhi nhưng sao khuôn mặt thì lại giống y như vậy? Sao lại như vậy? Cô ấy không phải Ý Nhi như lời Gia Kỳ kể lại vậy cô ấy là ai? Chợt có tiếng gõ cửa, anh giật mình ngẩng lên:

- Thưa ông chủ, cô ấy đang chờ ông ngoài này ạ.

Anh nói lớn:

- Vào đi và đóng cửa lại, tôi không muốn bị ai quấy rầy trong thời gian này đâu.

Quản gia Khanh lễ phép gật đầu và quay sang Hai Lượm, nói nhỏ:

- Vào đi! Ông ấy đang đợi cô đó.

Hai Lượm gật gật đầu cảm ơn người phụ nữ tròn trịa có vẻ tốt bụng này. Cô thận trọng bước vào căn phòng to lớn và cực kỳ sang trọng, nó có một cánh cửa lớn thông ra ngoài ban công, có bộ xa-lông rộng được đặt chính ỉnh ở giữa phòng và chiếc bàn giấy to đùng kê bên cửa sổ. Rèm cửa được làm bằng vải nhung màu xanh da trời trông rất đẹp. Cô quan sát căn phòng, kỹ đến nỗi mỗi cô tròn ra và mắt chớp chớp như một cô bé mẫu giáo bị lạc vào xứ sở của các bà tiên. Cô đưa tay vuốt vuốt chiếc bình cổ nằm trên kệ đặt ngay chỗ ra vào, miệng thì thầm mà không biết rằng mọi hành động của cô đang bị đôi mắt điều hâu của Lâm Hạo quan sát:

- Trời ơi! Chiếc bình này chắc là đắt lắm.

Chợt một giọng nói làm cô rụt tay lại:

- Cẩn thận. Nó cổ lắm rồi và giá trị của nó bằng cả căn nhà này đấy.

Hai Lượm buột miệng kêu lên:

- Thật không?

Rồi trong đầu cô lại hiện lên viễn cảnh, cô mang chiếc bình nhỏ nhưng có vỏ này đi bán và có được một ngôi nhà như trong mơ mà cô hằng mong ước. Cái bình này có thể để vừa cái túi của mình đấy. Ôi! Sao ta yêu sự giàu có này quá không biết.

- Cô đang nghĩ gì vậy?

Giật mình ngẩng lên nhìn người đàn ông đối diện mình, cô đưa tay vuốt mặt như thoát ra ý nghĩ tội lỗi vừa hình thành trong đầu. Sao mình tham tiền đến thế nhỉ?

- Không! Đâu có nghĩ gì đâu!

Lâm Hạo đứng lên và bước về phía cô gái đang lắc đầu lia lịa kia, thái độ vừa buồn cười vừa dễ thương. Anh chưa kịp nói gì thì cô ta kêu lên một tiếng:

- Chèn ơi! Nhìn kia!

Rồi trước ánh mắt ngạc nhiên của anh, cô bay đến bên dàn máy tính hiện đại của anh, nó vừa là chỗ anh làm việc vừa là nơi anh có thể quan sát toàn bộ căn nhà. Đồng thời anh còn dùng nó để điều chỉnh các chế độ bảo mật, trong khoảng cách xa nhất ngoài căn phòng này.

Đưa đôi bàn tay vuốt ve bàn phím, Hai Lượm kêu lên, y như một cô bé nhà quê. Nhưng cô đúng là nhà quê thứ thiệt mà.

- Đẹp chưa này! Bao nhiêu là tiền đấy nhé. Ôi! Tôi thích nó quá, có thể chơi game nè, đánh máy nè, đọc báo nè, lướt web nè, mà không hề sợ tốn đồng nào luôn. Mê thiệt!

Lâm Hạo hắng giọng, cô gái này có phải Ý Nhi không? Nếu là Ý Nhi thì cô ta sẽ chết ngất nếu gặp lại anh. Ý Nhi luôn tỏ ra dè dặt khi anh bên cạnh, còn cô gái này thì khác.

- Ý Nhi!

Nhưng Hai Lượm vẫn xuýt xoa nhìn nhìn căn phòng, dường như căn phòng thu hút hết toàn bộ tâm trí của cô, cô không ngẩng lên, miệng thì cứ xuýt xoa:

- Đẹp quá đi!

Lâm Hạo như chịu hết nổi với tâm trạng nửa vờ này. Anh bước đến bên cô, kéo cô nhìn thẳng vào mắt anh và nghiêng răng nói:

- Ý Nhi! Em thôi giả bộ đi được không? Anh biết đó là em mà.

Hai Lượm hết hồn ngẩng lên nhìn người đàn ông vừa có hành động quá khích với cô. Anh ta bị gì vậy nhỉ? Cô nói nhỏ, giọng bình tĩnh và đầy mệnh lệnh:

- Bỏ cái tay xuống! Anh định làm gì vậy hả? Mặc dù tôi công nhận anh đẹp trai thật, nhưng tôi cũng có giá của tôi đó nghe.

Lâm Hạo sững sờ nhìn cô gái trước mặt. Anh vẫn giữ cô trong vòng tay và nhìn cô bằng ánh mắt lạ lẫm như không tin được vào tai mình. Anh như tìm được một người khác, cô ta thật sự không phải là Ý Nhi:

- Nhìn cái gì! Nhìn một hồi là anh phải trả tiền đó nhé! Giờ cái gì người ta cũng quy ra tiền hết nhé, nhìn hai giây là ...

Nhưng Hai Lượm không nói được lời nào, vì môi cô bị đôi môi của anh khóa chặt, bất ngờ, mãnh liệt và đầy hung hăng. Anh ta hôn mình ư? Điên thật! Anh ta có bị bệnh không? Cô cố gắng dùng hết lực của mình để đẩy anh ta ra, nhưng cô bị kéo mạnh xuống chiếc ghế xô-pha gần đó. Lâm Hạo đè nghiêng xuống cô và nói nhỏ miệng gần sát vành tai cô, giọng gầm gừ:

- Nói tôi biết! Em có phải là Ý Nhi không?

Hai Lượm hơi sợ hãi, cô áp úng nói nhỏ:

- Không! Tôi không hiểu anh nói gì hết! Anh điên rồi!

Lâm Hạo cúi xuống và nhìn kỹ vào mắt Hai Lượm. Rồi anh mím môi bật dậy khi tìm thấy trong đôi mắt ấy hoàn toàn không biết gì cả và cô hoàn toàn nói sự thật. Cô ta không biết gì cả về Ý Nhi. Chết tiệt! Mình điên mất rồi!

Hai Lượm lồm cồm ngồi dậy, mắt cô chớp chớp và nhìn Lâm Hạo bằng cái nhìn sững sờ. Anh hành động giống như một tên điên và không kiểm soát được.

Cô nói nhỏ:

- Anh không sao chứ?

Lâm Hạo quay đi, giọng anh lạnh y như một tảng băng:

- Tôi xin lỗi! Cô có thể đi được rồi.

Hai Lượm chưa kịp nói gì thì anh lại hét lên:

- Đi ngay! Ra khỏi đây đi!

Hai Lượm hét hồn hết vía và bỏ chạy ra ngoài. Tim cô đập hoảng loạn như có ai siết chặt lấy. Cô chợt nghe thấy tiếng đồ vỡ trong phòng làm cô giật người. Một lần nữa, tim cô cảm thấy đau nhói một cách kỳ lạ mà ngay cả bản thân cô cũng không biết vì sao.

Lâm Hạo ngồi phịch xuống ghế. Cảm giác của hai năm về trước lại hiện về với anh. Cái đêm hôm ấy như ám ảnh suốt cả đời anh. Giật mạnh tấm trải bàn trên bàn giấy, anh hét lên khiến mọi người bên ngoài đứng tim, sợ hãi run rẩy, lăm lăm cầu nguyện:

- Ý Nhi! Ý Nhi! Em ở đâu? Em ở đâu? A ... a ...

Tiếp theo tiếng hét của anh là tiếng đập phá căn phòng. Quản gia Khanh thở dài nói nhỏ với mọi người bên ngoài:

- Cậu ấy lại như thế rồi! Chúng ta sẽ mất căn phòng sang trọng đó thôi.

Vừa thức dậy, bà Hai và Hai Lượm đã hết hồn hết vía, khi nhìn thấy một cô gái đang uống trà với chiếc váy màu đen hở lưng, đầu đội chiếc nón mùa hè màu trắng có rèm che sang trọng. Kế bên chỗ cô ngồi là năm người đàn ông trong bộ veston đen cũng sang trọng không kém đang đứng đó như bảo vệ cô.

Bà Hai thì thầm nói nhỏ sau khi cùng Hai Lượm dụi dụi mắt:

- Trời! Đây có phải nhà của mẹ con mình không vậy?

Hai Lượm đưa mắt nhìn Gia Kỳ đang khoan thai uống trà. Gia Kỳ ngồi ngay cổng nhà cô, tất nhiên mọi thứ đều được làm cho lộng lẫy lên một chút. Thay vì cái bàn bằng tre thường ngày để không thì nó được điểm tô bằng chiếc khăn trải bàn sang trọng màu trắng, chiếc ghế bằng mây thì tự nhiên xuất hiện thêm cái gối tựa được thêu hoa văn thật đẹp rồi vô số những chậu hoa thật rực rỡ không biết được mang từ đâu tới mà để đây ngoài hiên nhà, khiến cho căn nhà nhỏ như chật thêm. Hai Lượm nghiến răng nói nhỏ:

- Con nhỏ này! Muốn quậy đến khi nào mới thôi đây hả?

Gia Kỳ bỏ tách trà xuống, giọng cô tỉnh bơ. Giờ thì cô có thể trở về với thân phận tiểu thư của mình rồi:

- Ấy ... ấy! Đừng có nổi nóng như vậy! Chỉ muốn mời mọi người uống trà thôi mà.

- Uống trà?

Bà Hai kêu lên sau khi đã ngáp một cái:

- Hôm nay là chủ nhật, mới có sáu giờ sáng thôi. Cho chúng tôi nghỉ ngơi đi, cô nương.. Gia Kỳ chớp chớp mắt nói nhỏ:

- Thật ra, tôi có chuyện muốn bàn với mọi người đó mà.

Rồi cô đứng lên, dáng điệu quý phái:

- Ngồi đi!

Và không kịp để cho Hai Lượm hay bà Hai nói gì, Gia Kỳ nhẹ nhàng mời cả hai ngồi xuống và đưa tay búng một cái tách, một thanh niên trong trang phục của đầu bếp bước lên, trên tay là tách cà phê nóng hổi, rồi tận tình rót đầy cả phê và tiếp bánh vào tách và đĩa cho hai người. Bà Hai nhìn nhìn và gật gật đầu:

- Chà! Giống trong phim quá hả?

Gia Kỳ giọng líu lo:

- Dạ, đây là phong cách châu Âu đó cô. Người ta nói thức dậy sớm và ăn sáng với bánh mì nướng cùng uống cà phê sẽ rất tốt cho sức khỏe đó cô.

Bà Hai mỉm cười hài lòng, dường như bà bị cuốn hút vào cái trò không giống ai này của Gia Kỳ:

- Vậy hả! Nghe cũng hay đấy.

Nhưng Hai Lượm thì không nghĩ vậy, cô nghiến răng nói nhỏ sau khi đưa mắt nhìn về bà Hai:

- Mẹ! - Rồi cô quay sang Gia Kỳ bằng ánh mắt đe dọa – Đồ Tây hóa! Giờ cô muốn gì hả tiểu thư quậy

phá?

Gia Kỳ to tròn mắt và miệng hình chữ O, nói:

- Cô đặt biệt danh cho tôi đấy ư?

Hai Lượm gật đầu, sẵn sàng gây chiến:

- Đúng vậy! Thì sao nào?

Nhưng khác với thái độ hung hăng của Hai Lượm, Gia Kỳ nói tỉnh bơ làm cô nàng mặt xệ ra vì ngạc nhiên về cô tiểu thư này. Cô không biết được Gia Kỳ là người hành tinh nào nữa.

- Ô! Không sao, tôi thích biệt danh đó!

Dần tâm trạng bức bối xuống, Hai Lượm đưa ly cà phê lên môi, đầu thì lại suy nghĩ:

“Sao tôi ghét con nhỏ này quá vậy trời”.

Nhưng còn lâu cô mới nói cho cô ta biết. Vì sao ư? Nhìn xem, chỉ đến đây thôi mà cô ta mang theo cả một đội quân, mình đâu có khờ dại mà đụng vào cô ta như trước kia nữa cơ chứ.

Gia Kỳ quay sang nhìn bà Hai và Hai Lượm bằng ánh mắt hí hửng, khiến cả hai đều nhìn nhau đề phòng:

- Chuyện gì nữa đây?

Hai Lượm thì thầm, cô chưa kịp dứt câu thì Gia Kỳ nói nhỏ:

- Tôi muốn thương lượng với hai người một chuyện.

Bà Hai và Hai Lượm tự nhiên đồng thanh hỏi trong lo lắng:

- Thương lượng?

Gia Kỳ gục gặc, làm cái nón kiêu cách trên đầu cô cũng gục gặc theo, nhìn rất tức cười:

- Đúng! Chúng tôi sẽ về thành phố vào tuần sau và tôi mong hai người sẽ làm việc cho tôi.

- Không đời nào!

Hai Lượm kêu lên không cần suy nghĩ, miệng cô há to tròn vo và ánh mắt long lanh.

Bà Hai vừa cười, vừa kéo cô, giọng nho nhỏ:

- Sao con la lớn quá vậy? Phái suy nghĩ đã chứ!

- Nhưng mẹ không thấy cô ta đang đưa ra lời đề nghị điên rồ này ư?

Gia Kỳ tiếp lời, thái độ cô thật điềm tĩnh đến nỗi Hai Lượm có cảm giác hoang mang:

- Sao lại điên rồ? Công việc thật nhẹ nhàng, cô chỉ việc tư vấn thời trang cho tôi, còn bác ấy sẽ lo chuyện áo quần cho tôi. Nhưng lương một tháng đến hai ngàn USD đó nhé.

- Hai ngàn USD ư?

Bà Hai và Hai Lượm cùng lặp lại, hai mắt sáng rỡ và hai đôi môi há tròn ra vì kinh ngạc.

Gia Kỳ gật gật, cô mỉm cười và tiếp tục đưa tay lên búng tay cái tách, người đàn ông mặc áo veston đen bên tay trái cô đưa ra một chiếc hộp, Gia Kỳ mở ra và tất nhiên giọng cô đầy tự hào:

- Đây là mười triệu hôm trước bác và cô giúp đỡ tôi. Nay tôi bù lại hai mươi triệu, coi như đáp đền ơn nghĩa hai người đã giúp đỡ khi tôi gặp khó khăn đó mà.

- Trời ơi!

Bà Hai và Hai Lượm lại tiếp tục kêu lên, bốn con mắt lại tiếp tục rực sáng:

- Ơn nghĩa gì chứ, cũng thường thôi mà. Nhưng cảm ơn nghe.

Bà Hai vừa nói vừa ôm cái hộp vào lòng, miệng cười hết cỡ.

Hai Lượm sau phút bị quyến rũ liền tỉnh táo hơn và nhìn mặt nói:

- Thật là không có chuyện gì ngoài chuyện đáp đền chứ?

Gia Kỳ lắc lắc đầu:

- Tất nhiên là không. Gia Kỳ tôi chưa hề nói cho ai mà lấy lại bao giờ, tất cả số tiền đó là của cô.

Hai Lượm kêu lên, lần này thì cô bị quyến rũ thật sự:

- Ôi! Tuyệt thật! Vậy cảm ơn cô nghe.

Gia Kỳ gục gặc đầu nói tiếp, giọng thật ngọt ngào:

- Và xin thông báo với cô. Ngôi nhà mà hai người đang ở được Lâm gia mua lại từ người chủ đã cho hai người sống nhờ.

Đúng là vừa cho uống nước đường, giờ thì lại tạt nước lạnh vào mặt người ta mà. Hai khuôn mặt, một già một trẻ đang tươi vui đó chợt sững lại tất nụ cười, quay sang nhìn Gia Kỳ bằng ánh mắt khó hiểu:

- Là sao?

Gia Kỳ vừa nói, vừa chớp chớp mắt, khuôn mặt ngây thơ vô số tội:

- Thì ngôi nhà này thuộc về chúng tôi. Bây giờ, một là hai người về làm việc cho chúng tôi với mức lương hai ngàn USD một tháng, ăn ở Lâm gia lo hết, cả việc áo quần. Còn nếu hai người từ chối, hai người sẽ phải dọn ra khỏi đây ngay lập tức.

- Cô đùa tôi?

- Tất nhiên là không.

Gia Kỳ chớp mắt tỉnh bơ:

Hai Lượm vừa đứng lên thì hai người đàn ông đứng kế bên Gia Kỳ cũng bước lên một bước, thái độ sẵn sàng động thủ nếu cô mà có thái độ gì đó không phải với Gia Kỳ. Hai Lượm nhìn mặt ngồi xuống, cô nói nhỏ, giọng xiu xuống thấy rõ:

- Tôi không thể làm việc tại nhà cô được. Người anh gì đấy của cô làm tôi sợ hãi, sợ hãi thật sự đó. Anh ta cứ luôn miệng hỏi tôi là Ý Nhi gì đó hay không, rồi hành xử y như một tên tướng cướp làm sao tôi có thể làm việc tại nhà cô chứ.

Gia Kỳ to tròn đôi mắt chớp chớp và miệng thì liến thoắng, nhưng giọng cô thì thật sự hài lòng khi nghe điều đó:

- Thật không! Không sao đâu, anh ấy sẽ không làm hại có đâu, tôi bảo đảm điều đó đấy.

Hai Lượm định nói thêm điều gì đó thì bà Hai nắm lấy tay cô, giọng nho nhỏ:

- Nghe này nhóc, mẹ cũng muốn đến đó làm việc. Con phải suy nghĩ chứ, nếu con mà từ chối thì gia đình ta sẽ không bao giờ có được một căn nhà trong mơ, nợ thì sẽ ngập đầu và hai mẹ con ta sẽ suốt đời sống trong lam lũ.

- Sống trong lam lũ ư? Thế ai đã nói với con cuộc sống như thế là tuyệt vời hả?

-Ồ, đó chỉ là những điều khuyến khích để cho con làm việc nhanh hơn mà thôi.

- Hay quá! Giờ thì mẹ muốn đưa con vào miệng cọp ư? Mẹ chưa thấy thái độ của anh ta lúc đó đâu. Thật hung dữ và cực kỳ đáng sợ.

Bà Hai nói nhanh:

- Con mà sợ cọp ư? Anh ta là ông chủ của Lâm gia. Con có nghe chuyện công chúa Lộ Lem không? Ai biết được ông ta say mê nhan sắc của con thì sao?

Đến lúc ấy ...

Hai Lượm kêu lên:

- Đừng có ảo tưởng. Mẹ không thấy anh ta giàu sang như thế nào đâu, nếu anh ta như thế thì sẽ có biết bao cô gái sẵn sàng chết dưới chân anh ta đó.

- Nhưng ai biết được, con sẽ làm cho cô tiểu thư ngốc nghếch này yêu mến và sẵn sàng làm mai cho ông anh của cô ta.

Chợt Gia Kỳ háng giọng, cô cắt ngang cuộc bàn luận sôi nổi bằng giọng nói hài hước:

- Tôi đang đứng ở đây đó nhé.

Hai Lượm và bà Hai ngẩng lên nhìn cô. Bà Hai nói lớn:

- Được rồi! Chúng tôi sẽ làm việc cho cô nhưng tôi muốn có hợp đồng đó nhé.

Gia Kỳ mỉm cười, mắt chớp chớp:

- Tất nhiên rồi. Giờ mọi người hãy phụ thu dọn nơi này đi, chúng ta sẽ quay về Lâm gia trong thời gian nhanh nhất.

Thế là Hai Lượm đứng ngậy người nhìn những người làm của Gia Kỳ thu dọn ngôi nhà, mà chỉ một đêm trước cô còn nghĩ sẽ sống cả đời với nó, nhưng không ngờ mọi chuyện lại như thế này.

- Ôi! Mình điên mất thôi.

Hai Lượm kêu lên nho nhỏ khi bị Gia Kỳ nắm tay lôi ra xe ...

Vĩnh Thiên đưa ngón tay nho nhỏ của nó định đụng vào chiếc bánh kem trên chiếc bàn gần đó, nó nhón chân và cố gắng đụng vào một chút kem để liếm thử một miếng. Hai Lượm vừa bước vào phòng với bộ đồng phục trên người, nhìn cô trông rất tức cười với chiếc áo đầm màu xanh nhạt đó:

- Ô là la ... Đang định làm gì đó hả?

Con bé giật mình quay lại, nó chớp chớp mắt và nhìn nhìn cô, nói ấp úng:

- Con ... muốn ... con muốn ăn bánh.

Hai Lượm nhướn mắt nói nhỏ:

- Nhưng không được, con phải ăn cơm đã. Con mà ăn cái bánh to đùng đó vào lúc này thì sẽ không bao giờ ăn cơm được mất.

Vĩnh Thiên đưa hai bàn tay nhỏ nhắn của nó xoa xoa vào nhau và lân la bước vào gần cô, thái độ của một tên chuẩn bị nhõng nhẽo và vồ vĩnh:

- Cô cá sấu ời! Con ...

Rồi nó nhìn nhìn cô, mắt cụp xuống nhìn dưới chân và nụ cười bên lên.

“Ôi! Đủ rồi đấy nhóc, chiều này không có tác dụng đâu nhé”. Hai Lượm nghĩ thầm. Nhưng con bé đến gần cô và quàng tay ôm cô, cô chịu thua nhìn nó.

- Con muốn ăn. Con sẽ chỉ ăn có một chút xíu thôi.

Hai Lượm cúi xuống bên nó, cô đưa đôi mắt nhìn nó và nói nho nhỏ:

- Nhưng chỉ một chút thôi đấy nhé.

Nó chu chu cái miệng xinh xắn của nó nói nho nhỏ với cô:

- Con biết rồi. Hai cô cháu của mình sẽ chia sẻ cùng nhau.

- Không cần đâu nhóc! Cô không thích ăn đồ ngọt!

Chợt cô quay sang nhìn chiếc bánh màu sôcôla, bên trên rắc đầy mứt và trái cây, bên cạnh được tưới thêm một lớp sirô dâu ngọt lịm, rồi cô quay sang nhìn con bé đang háo hức nhìn chiếc bánh không thua gì cô:

- Giờ thì cô rút lại điều đó. Chiếc bánh kem này quá quyến rũ. Hai chúng ta sẽ chia cùng nhau nhé.

Thế là chiếc bánh kem ngon lành kia được hai con sâu ăn vụng, một lớn đầu, một trẻ nít chén gần hết cái bánh to đùng. Chợt một giọng nói vang lên làm hai con sâu giật bắn người:

- Ăn giỏi quá nhỉ!

Hai Lượm liền giấu cái đĩa ra sau lưng và hoảng hốt đứng lên nhìn Lâm Hạo.

Anh đã đứng đấy từ lúc nào. Hôm nay anh mặc chiếc áo sơ mi màu xanh, quần tây được cắt may khéo léo và sang trọng, trông anh đẹp trai một cách kỳ lạ và lạnh lùng một cách không chịu nổi. Trời! Sao anh ấy đẹp trai quá vậy nhỉ?

Bé Vĩnh Thiên cũng giấu cái đĩa ra sau lưng và cũng đứng lên giống cô, nó áp úng:

- Ba! Ba ... về ... ba về rồi.

Lâm Hạo dựa người vào cửa. Hai tay khoanh lại và nhìn hai người, đôi mắt của anh có vẻ mệt mỏi vì công việc, nhưng nó vẫn sáng lên mỗi khi nhìn về Hai Lượm. Anh vẫn hay làm cô gái này với Ý Nhi. Nhiều lần anh đã tự kiểm chế nhủ thầm:

“Cô gái này không phải Ý Nhi, cô ta không phải”. Nhưng anh vẫn bị thu hút một cách kỳ lạ, có lẽ vì cô ta quá giống Ý Nhi. Anh đã cho người điều tra về cô ta. Quả thật, cô ta không có quan hệ gì với Ý Nhi, không hề quen biết gì cả. Điều này càng khẳng định một điều mà anh thường chối bỏ, Ý Nhi thật sự đã chết.

Anh dần niềm đau đớn này xuống khi nghĩ về điều đó:

- Con nghĩ sao? Nếu hôm nay con bị phạt vì vi phạm quy định ăn bánh quá nhiều trước giờ cơm. Không được đi chơi vào cuối tuần nhé, hay không được mua bất kỳ thứ gì vào tháng sau?

Môi nó bắt đầu mếu mếu khi nghe những điều đó. Hai Lượm nói nhanh nhẩu:

- Lỗi tại tôi, con bé sẽ không được ăn nếu như tôi không cho nó ăn. Anh đừng phạt nó, tôi sẽ chịu trách nhiệm về chuyện này.

Lâm Hạo nheo mắt nhìn cô, anh gật gù:

- Tốt! Vậy ta sẽ phạt cô gì nào?

Hai Lượm nhìn qua nhìn lại như suy nghĩ với hai con mắt chớp chớp:

- Ăn hết cái bánh kem này chẳng hạn. Rồi không kịp để anh nói gì, cô tiếp lời:

- Nó nhiều lắm đấy nhé. Anh không thấy nó có hại như thế nào nếu một cô gái ăn hết nó đâu.

Lâm Hạo lắc lắc đầu, anh bước đến bên Vĩnh Thiên, nói nhỏ:

- Nhưng tôi nghĩ với cô thì không. Nào! Giờ thì đi rửa tay đi nhóc!

Bé Vĩnh Thiên bước đi, Hai Lượm liền nhanh nhẩu đi theo:

- Cô sẽ giúp con!

- Đứng lại! Con bé có thể làm việc đó một mình. Tôi có chuyện muốn nói với cô.

Chuyện gì đây? Hai Lượm kêu lên trong bụng, cô nhẩn mặt quay lại, thái độ hơi thận trọng:

- Có chuyện gì vậy ạ?

Lâm Hạo ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô. Anh đưa đôi mắt nhìn về chiếc bánh kem đã bị xơi tái gần hết, rồi quay sang nhìn cô gái đang đứng trước mặt anh:

- Cô ngồi xuống đi!

Run run ngồi xuống trước mặt anh, Hai Lượm thở ra, tâm trạng cô hơi run và cực kỳ lo lắng. Có khi nào cô bị đuổi việc không nhỉ? Ôi! Ôi! Đừng đuổi việc mình nghe! Chỉ ăn có cái bánh kem thôi mà.

- Tôi muốn cô từ nay không được tự tiện cho con bé ăn vào những giờ trái quy định như vậy nữa. Nó còn nhỏ và tôi mong nó sẽ thật ngoan, không có sự giúp đỡ từ một ai khác, vì điều đó sẽ làm con bé ỷ lại và gây nhiều rắc rối. Cô hiểu điều tôi nói chứ.

Hai Lượm nhẩn mặt:

- Vâng, tôi biết rồi. Tôi sẽ không khuyến khích nó ăn bất cứ thứ gì trước giờ cơm hết.

Lâm Hạo chỉnh lại:

- Không! Gần giờ cơm kìa, và không được tiếp tay với nó như vậy, vì như thế nó sẽ rất là hư.

Hai Lượm thở ra nhẹ nhõm. Cô chưa kịp nói gì thì Lâm Hạo nói nhỏ:

- Còn nữa, chuyện này quan trọng hơn!

Rồi anh thả trong túi áo ra hai con xúc xắc và khuôn mặt lúc này trở nên nghiêm nghị:

- Cái này có phải của cô?

Hai Lượm nín thin, tim ngừng đập và không nói được tiếng nào. Ôi! Mẹ lại chơi trò tứ đồ tường nữa rồi. Lâm Hạo nghiêm giọng nhắc lại một lần nữa khi nhìn cô:

- Tôi bắt gặp nó trong phòng đọc sách và được biết là của mẹ cô.

Hai Lượm không biết nói gì, cô cụp mắt xuống nói nhỏ, bụng thì nghĩ thầm “lần này mình tiêu rồi”:

- Tôi ... tôi ... nó là của mẹ tôi. Bà rất thích chơi xí ngầu và cờ tỷ phú.

Lâm Hạo nén tiếng cười trong họng. Anh quay mặt đi để khỏi nhìn khuôn mặt giả bộ buồn buồn vô số tội kia.

- Lần này tôi tạm tha. Lần sau tôi bắt gặp thêm một lần nữa thì tôi đảm bảo hai người sẽ ra khỏi ngôi nhà này. Tôi nói với tư cách là một người chủ trong ngôi nhà này đấy.

Hai Lượm hết hồn vía khi nghe hăm he bị đuổi đi cô gật đầu lia lịa và thái độ hết sức ngoan. Chợt cánh cửa bật mở và Linh Lan bước vào với thái độ thật tự nhiên, cô kêu lên khi thấy Lâm Hạo ngược lên nhìn mình:

- Anh đây rồi! Em cứ nghĩ anh đã ra ngoài theo lời họ nói.

Rồi như không thấy cái nhú mày không hài lòng của Lâm Hạo, cô bước đến hôn anh đắm đuối, phớt lờ sự có mặt của Hai Lượm trong phòng.

Lúc này bé Vĩnh Thiên cũng từ trong bước ra, nó đưa hai tay bưng lấy miệng để khỏi phải hét lên và nhả mặt có vẻ như không thích ai đụng vào ba của nó.

Còn Hai Lượm thì há hốc cái miệng tròn vo, cô nói nhỏ:

- Sao cô ta dám làm thế với anh ấy nhỉ?

Lâm Hạo bối rối gỡ tay Linh Lan ra. Anh mím môi, cố gắng giữ giọng nhẹ nhàng:

- Không phải anh đã nói anh bận sao?

Linh Lan mỉm cười ngọt ngào, cô mặc chiếc váy màu đỏ rực rỡ như một bông hoa. Và tất nhiên Hai Lượm muốn nhúng nước bông hoa đỏ chói đó quá trời, dám hôn anh đẹp trai của ta hả? To gan quá!

- Nhưng em nhớ anh quá. Em gọi điện thoại nhưng lúc nào cũng được người ta trả lời là anh bận. Anh bận đến nỗi không có thời gian dành cho em sao cưng?

Rồi Linh Lan đưa ngón tay xinh đẹp vuốt khế má Lâm Hạo, anh ngán ngẩm quay đi. Vĩnh Thiên kêu lên, hai tay nó khoanh lại và nhìn nhìn Linh Lan gờm gờm, thái độ của một con bé con sẵn sàng chiến đấu để bảo vệ đồ chơi của mình trước kẻ địch:

- Ba! Cô ta là ai?

Linh Lan quay sang nhìn cô bé nhỏ xinh trước mặt. Cô mỉm cười nhưng trong lòng thì nghiêng rắng, nghiêng lợi khi thấy được kẻ đã làm Lâm Hạo quan tâm nó nhiều hơn cô. Nó là con của anh ta ư?

- Chào cháu! Cô là Linh Lan. Cháu bao nhiêu tuổi rồi?

Nó đáp gọn, giọng không lẩy gì làm thân thiện:

- Gần ba tuổi rồi. Còn cô? Bốn mươi tuổi rồi ư?

Linh Lan hả miệng ra, cô kèm lòng xuống nhưng giọng thì lạnh hơn khi nãy:

- Cô hai mươi ba tuổi. Con xinh quá.

Lâm Hạo nói nhỏ với Hai Lượm và đưa cái nhìn cảnh cáo về phía Vĩnh Thiên khi thấy thái độ của con bé không hòa nhã với người lớn tuổi hơn mình như thế. Anh nhận thấy rằng mình đã quá nương chiều Vĩnh Thiên, để nó học cái cách ăn nói ngỗ ngược của Gia Kỳ. Có lẽ anh nên chấn chỉnh lại con bé từ từ.

Khỏi phải nói Hai Lượm đã hả hê như thế nào và thích thú nhìn Vĩnh Thiên đối đáp với cô gái này ra

sao.

- Mang nó về phòng và cho nó học bài rồi đi ngủ. Tôi muốn khi tôi quay lại kiểm tra thì nó đúng như những gì tôi muốn nó thực hiện.

Hai Lượm gật đầu rồi nắm tay dắt bé Vĩnh Thiên ra khỏi phòng. Chợt Linh Lan nói nhỏ, giọng trịch thượng của kẻ bề trên:

- Nè! Cô mang cho tôi một cốc nước luôn nhé.

Hai Lượm đứng sững lại, cô quay sang nhìn thẳng vào Linh Lan. Cô mong cô ta kiểm chuyện với cô từ nãy giờ để cô có thể cho cô ta biết tay, đang định thất vọng quay đi thì con nhỏ đó lại thực hiện đúng ý mình. Cô nói nhỏ:

- Xin lỗi! Việc đó không phải là việc của tôi.

Linh Lan đưa đôi mắt xinh đẹp của mình lên và nhìn Hai Lượm bằng một cái nhìn coi thường:

- Vậy ư! Cô không phải giúp việc ở đây chứ là gì?

Rồi Linh Lan hạ giọng nói nhỏ:

- Nhìn cách ăn mặc là biết rồi.

Hai Lượm chưa nói được lời nào thì giọng nói lạnh lạnh tự tin vang lên:

- Cách ăn mặc của cô ấy thì sao chứ? Nó chẳng liên quan gì đến cô cả.

Linh Lan sững lại, không cần nói cô cũng biết ai lên tiếng rồi. Gia Kỳ rực rỡ trong chiếc áo dài màu xanh được may cách điệu một cách dễ thương khi khoét lưng và mặc với quần lửng. Linh Lan cười giả lả:

- Gia Kỳ! Em về khi nào vậy?

Gia Kỳ vừa bế bé Vĩnh Thiên lên, vừa nhìn sang Lâm Hạo, cô nói nhỏ, không thêm đề ý gì đến câu hỏi của Linh Lan:

- Sao anh Hai lại cho người lạ vào nhà mình khi em đi vắng?

Rồi không để Lâm Hạo nói gì, Gia Kỳ nói nhỏ với Vĩnh Thiên, sau khi đặt môi lên đôi má nó:

- Giờ thì chúng ta về phòng thôi, gấu con của cô.

Cả ba cô nàng bước ra khỏi phòng. Tuy ngoài mặt Gia Kỳ và Hai Lượm là hai chiến tuyến khác nhau, thường cãi nhau và hay nhần nhó cùng nhau, nhưng tình cảm của cả hai cô nàng này xem bộ vẫn tốt hơn mọi người nghĩ rất nhiều.

Linh Lan tức đến mức đỏ mặt tía tai, cô quay qua nhìn Lâm Hạo xem anh có phản ứng gì để bảo vệ cô không. Anh thường âu yếm và vỗ về cô, hào phóng tặng cho cô nhiều tiền để cô thỏa sức mua sắm, cũng chiều cô như một người đàn ông đang yêu. Có lẽ vì thế mà cô luôn ngộ nhận về vị trí của mình trong lòng anh, và nghĩ rằng cô là nữ hoàng trong nhà này và muốn gì được nấy khi nắm được trái tim của ông chủ Lâm gia giàu có. Nhưng cô không ngờ rằng cô chỉ là một vật thể thân, đơn giản vì cô có mái tóc dài mượt mà xinh đẹp giống Ý Nhi. Lâm Hạo nhìn cô nghiêm nghị, việc cô xuất hiện tại đây đã làm anh không mấy hài lòng:

- Anh sẽ gọi xe cho em. Anh đang rất bận nên không thể nào tiếp chuyện em được.

Linh Lan ầm ức kêu lên, sự ngọt ngào mà cô tạo dựng cho mình bấy lâu nay chợt tan biến:

- Anh sao lại như thế? Anh không còn yêu em nữa ư?

Lâm Hạo nghiêm giọng:

- Linh Lan! Anh nghĩ anh đã nói điều này với em rồi. Anh chưa bao giờ nói yêu em.

Linh Lan bật khóc nức nở, mọi hy vọng và ảo tưởng cô xây dựng giờ đây sụp đổ:

- Nhưng tại sao anh lại đối xử với em như đã yêu em đắm đuối lắm rồi?

Lâm Hạo nói nhỏ:

- Anh có nói ngay từ đầu là em đừng hy vọng vào tình cảm của anh. Anh có thể cho em tất cả, nhưng trái tim anh thì không. Và anh nghĩ mọi chuyện giờ đã hết, Lan à.

Linh Lan thở mạnh ra, khuôn mặt xinh đẹp của cô nhòa nước mắt và đôi mắt long lanh giận dữ:

- Em ghét anh, em ghét anh.

Rồi không kịp để Lâm Hạo nói gì, Linh Lan chạy ào ra cửa. Lâm Hạo ngã người xuống ghế thái độ mệt mỏi, anh không hiểu sao lại chia tay Linh Lan dễ dàng như vậy? Nhưng anh biết mọi chuyện đều có liên quan đến cô gái mang khuôn mặt giống Ý Nhi này. Anh đưa tay vuốt mặt và bật ra tiếng chửi thề:

- Chết tiệt! Mình điên rồi. Mình biết rõ hơn ai hết cô ta không phải là Ý Nhi mà.

Rồi anh ngã người xuống ghế nhắm mắt lại trong hoàng hôn vừa buông xuống. Ngay bây giờ, hơn ai hết anh biết rõ anh chia tay Linh Lan là vì sao. Tất cả là vì cô gái đó. Giờ anh xem Ý Nhi như đang sống lại trong ngôi nhà này. Và anh không thể dừng lại, anh yêu Ý Nhi đến mù mịt cả người, anh đã gần như chết đi trong gần hai năm nay. Anh đang dùng cô gái này để thay thế Ý Nhi.

Anh biết rằng điều này thật là sai lầm, quá sai lầm ...

Lâm Hạo vừa bước xuống lầu thì đã nghe tiếng Hai Lượm lanh lảnh:

- Nè? Em nói cho anh biết nhé! Nếu anh mà lừa em một lần nữa thì anh biết tay em.

Không biết bên đầu dây bên kia nói gì mà cô lại hét lên:

- Không được! Anh định giở trò gì thế hả?

- ...

- Không! Em không thể giúp anh được!

Rồi cô đưa đôi mắt nhìn về phía điện thoại, miệng lẩm bẩm:

- Anh ấy điên rồi.

Lâm Hạo bước xuống phòng. Anh đưa mắt nhìn cô. Cô vẫn chưa biết anh có mặt tại phòng khách và miệng vẫn kêu lên:

- Anh ấy không thể làm như thế.

- Ai không thể làm như thế?

Lâm Hạo nhẹ nhàng hỏi, anh tò mò muốn biết người đàn ông gọi điện thoại cho cô là ai. Giật mình ngẩng lên nhìn anh, Hai Lượm hết hồn nói:

- Dạ không có gì.

Rồi cô luýnh quýnh nhét cái điện thoại vào túi quần. Thái độ cực kỳ bối rối, điều đó càng làm Lâm Hạo tò mò thêm nữa:

- Có chuyện gì sao?

Hai Lượm nói nhỏ:

- Không! Không có gì! Anh chuẩn bị đi đâu sao?

Lâm Hạo gật gật đầu, anh thọc hai tay vào túi quần rồi nói nhỏ:

- Đúng vậy! Cô chuẩn bị đi, chúng ta sẽ đi bơi.

- Đi bơi ư? Tuyệt thật! Mùa này bơi là thích nhất.. Rồi cô sượng lại như phát hiện ra rằng anh muốn mang cô đi cùng. Cô quay sang hỏi nhỏ:

- Đi bơi với tôi?

Lâm Hạo gật gật đầu, anh nói:

- Đúng! Chúng ta sẽ đi bơi thuyền, không phải bơi lội đâu.

Hai Lượm nhìn nhìn vào bộ đồ của mình rồi nói:

- Nhưng tôi phải làm việc.

Lâm Hạo đưa tay xua xua, rồi nói:

- Không sao! Tôi muốn cô đi cùng tôi.

Hai Lượm nhìn lên anh. Không biết từ lúc nào cô đã luôn xem anh như thần tượng. Mặc dù bản tính của cô mê tiền thật, nhưng cô bị anh thu hút vì anh đẹp trai nè, mang vẻ vì đó lạnh lùng nè và có đôi mắt làm cô rung động.

- Thật không? Vậy chúng ta đi nhé!

Lâm Hạo gật đầu, rồi đột nhiên mỉm cười khi thấy Hai Lượm hấp tấp bước đi thay đồ, cô hân hoan ca lên nho nhỏ:

...

Khẽ nhìn chiếc thuyền bên bờ hồ, rồi quay sang nhìn Lâm Hạo đang bật máy điều khiển, Hai Lượm nhăn mặt:

- Gì đây?

- Chúng ta chèo thuyền.

- Ý tôi là trên chiếc thuyền to lớn này ư?

- Bộ có gì sao?

Hai Lượm kêu lên nho nhỏ:

- Nhưng nó quá to lớn làm sao tôi và anh chèo nổi.

Lâm Hạo đưa cho chú Giang, người sẽ lái chiếc thuyền này bộ điều khiển.

Rồi quay sang nhìn cô ngạc nhiên:

- Ai nói với cô là chúng ta sẽ chèo? Chúng ta chỉ lên ngồi và ngắm cảnh thôi.

Hai Lượm “à” lên một tiếng rồi nói nhỏ, giọng hơi ngượng ngùng, y như một cô bé nhà quê:

- Chèn ơi! Sao mà nó hiện đại đến như vậy ta?

Lâm Hạo nắm lấy tay cô rồi nói:

- Nào, chúng ta đi thôi!

Hai Lượm ngượng ngịu để yên tay mình trong tay Lâm Hạo. Cô cảm thấy lòng vui vui, chưa bao giờ cô có cảm giác được cưng chiều như vậy, dễ thương đến như vậy. Ôi! Sao mà mình giống như một nàng công chúa quá vậy không biết.

Thế là suốt buổi chiều hôm ấy Lâm Hạo đối xử với cô thật nhẹ nhàng và đầy tình cảm. Mà không chỉ ngày hôm nay không đâu mà những ngày khác cũng vậy, Hai Lượm dường như đang sống trong tình yêu của một nàng Lọ Lem. Cô hưởng thụ cảm giác mà cô chưa bao giờ được biết đến này trong suốt cả tuần qua.

Lâm Hạo đã cho mọi người xem cô và bà Hai như thượng khách. Phòng cô được trang trí một màu xanh ngọc tuyệt đẹp, những chiếc áo bằng lụa sang trọng liên tục được mang đến. Lúc nào anh cũng muốn có cô bên cạnh, ăn tối cùng nhau, rồi trò chuyện.

Cô như quên hết mọi chuyện trên đời này, đã bằng lòng với điều mình nằm mơ cũng không bao giờ có được. Và khẳng định rằng Lâm Hạo thật sự yêu mến cô, một cô gái nghèo ở một thành phố lạnh giá và đầy thơ mộng.

Vừa mỉm cười bước đến phòng Lâm Hạo, hôm nay anh hẹn sẽ dạy cô khiêu vũ, chợt cô sượng người lại khi nghe tiếng Gia Kỳ giận dữ hét lên:

- Anh điên rồi! Anh không biết mình đang làm cái quái gì ư?

Lâm Hạo gằn giọng, hình như anh có vẻ say:

- Em đừng có xen vào chuyện của anh có được không?

- Không xen vào ư? Anh nhìn lại xem anh đang làm gì với cô gái đó. Anh đang biến cô gái ấy làm vật

thể thân, anh đang biến cô ấy thành Ý Nhi, đang dùng cô ấy như một con rối để thay thế người đã mất trong tim anh mà thôi.

Lâm Hạo nạt ngang:

- Im đi!

- Không! Anh đang lún sâu vào sai lầm. Sai lầm này là sai lầm nhất trong đời mình đó, anh cảm thấy hạnh phúc ư? Khi lừa gạt bản thân mình, lừa gạt luôn cả cô bé ngây thơ vô tội đó.

- Anh cảnh cáo em, Gia Kỳ. Không được phép của anh thì em không được phép nhắc đến Ý Nhi.

Gia Kỳ giận dữ:

- Không được phép ư? Vậy anh hãy nhìn lại mình xem có được phép không?

Anh thật độc ác, anh gieo sự độc ác vào trái tim non nớt kia và hài lòng như thế sao?

Ngừng lại lấy hơi khi nhìn vào khuôn mặt đang dần tối đi của Lâm Hạo, Gia Kỳ tiếp lời trong giận dữ:

- Cô ấy không phải Linh Lan mê tài sản mà anh vứt bỏ như vừa rồi, không phải Ngọc Sang mê vẻ bề ngoài đấm đui của anh. Cô ấy đã yêu anh ngay từ giây phút đầu tiên, dù bề ngoài cô ấy cố tỏ ra mình mê tiền, nhưng những gì cô ấy làm đều xuất phát từ một tấm lòng. Anh không thể thấy được cô ấy đã bán chiếc áo xinh đẹp từ một hộp đêm sang trọng để trả nợ cho người bạn cùng xóm vì tai nạn phải nợ bọn cho vay nặng lãi tiền. Cô ấy là một thiên thần.

Xiàng ... Lâm Hạo đưa tay đập mạnh chiếc ly thủy tinh trên bàn, giọng anh đánh lại:

- Ra ngoài ngay!

Gia Kỳ tức tối lao ra khỏi phòng. Hai Lượm nép vào góc phòng tránh đi, chân cô run lẩy bẩy. “Thì ra là thế! Cô chỉ là một kẻ thể thân, chỉ là một kẻ thể thân mà thôi. Ý Nhi là ai? Cô ấy là người như thế nào mà khiến anh ấy yêu sâu đậm đến như thế? Mình ghét anh ta, mình ghét anh ta ...”.

Rồi cô lao ra ngoài trời trong cơn mưa gió. Tình yêu đầu đời, niềm say đắm bỗng chốc tan biến. Giờ thì cô đã biết, cô chỉ là vật thể thân mà thôi. Trên đời này không bao giờ có chuyện cổ tích giữa đời thường, làm gì mà người ta yêu thương mi chứ? Sao có thể được? Rồi cô ôm mặt khóc nức nở, giữa trời mưa giông bão, nhưng bão nào bằng cơn bão lòng đang dữ dội trong lòng cô đây?

- Cái gì? Mẹ nói cái gì?

Bà Hai gật đầu, bà nói nhỏ, giọng lí nhí:

- Mẹ lỡ thiếu nợ người ta gần năm mươi triệu. Giờ mẹ không biết phải làm sao nữa.

Hai Lượm đưa đôi mắt nhìn mẹ, cô gần như không tin vào tai mình khi nghe bà nói:

- Sao mẹ lại như thế? Mẹ đã hứa với con là không bao giờ chơi lắt xì ngẫu rồi, giờ sao mẹ lại ngựa quen đường cũ là sao?

Bà Hai nói ấp úng:

- Giờ mẹ không biết phải làm sao ... mẹ

- Năm mươi triệu lận đó. Mẹ biết chúng ta không thể nào trả nổi số tiền đó mà.

Bà Hai kêu lên:

- Mẹ hứa sẽ không bao giờ đụng một hạt xì ngẫu nào nữa, nhưng con nhất định phải giúp mẹ lần này. Con nhất định phải giúp mẹ.

- Vậy hôm trước khi anh Kha gọi điện thoại cho con, nói mẹ thiếu anh ấy một số tiền lớn là thật ư?

Bà Hai gật đầu, dáng vẻ sầu não:

- Đó là một số tiền lớn. Giờ chúng ta phải làm sao?

Chợt có một giọng nói nhỏ:

- Nhưng nó có thể được giải quyết.

Hai Lượm và bà Hai ngạc nhiên nhìn Gia Kỳ. Sao cô ta lại xuất hiện ở đây, mình đã bỏ đi, đã ra khỏi nơi làm cô đau lòng đó rồi kia mà.

- Cô làm gì ở đây nữa. Chúng tôi đã trả hết mọi thứ cho Lâm gia rồi, cô muốn gì chứ?

Gia Kỳ chớp chớp mắt, nói nhỏ:

- Nhưng cô đột nhiên ra đi mà không một lời từ biệt, chỉ để lại một lá thư ghi lại cảm nhận của cô. Thật sự làm tôi khá ngạc nhiên.

Hai Lượm nói nhỏ:

- Cô ngạc nhiên vì điều gì?

- Về tính cách của cô. Tôi biết tối hôm ấy cô đã nghe hết mọi chuyện. Và tôi rất tiếc vì điều đó, tôi không biết phải nói gì.

- Vậy thì đừng nói gì hết, đừng làm thêm bất cứ một hành động nào khiến tôi bị tổn thương thêm nữa.

Gia Kỳ quay sang nhìn Hai Lượm, lần đầu tiên cô tỏ ra nghiêm túc:

- Hãy nhìn tôi đi và hãy nghe những lời từ tận đáy lòng tôi! Quả thật tôi không bao giờ nên đến đây nữa và phải biến mất khỏi đời cô mới đúng. Nhưng anh ấy đang lún sâu vào sự sai lầm của mình, anh ấy đã đọc nát lá thư cô để lại và giam mình trong phòng suốt mấy ngày liền. Anh ấy thật sự nhận ra rằng anh ấy có chút tình cảm với chính cô chứ không nhìn Ý Nhi qua cô nữa.

Cô nín lặng giây phút, rồi thở dài nói tiếp:

- Anh ấy là người sống nội tâm. Từ ngày mẹ tôi mất đi, anh ấy dường như trầm lặng hẳn. Nhưng anh ấy gần như mất phương hướng khi cô bỏ đi. Anh ấy thật sự sốc khi cô ra đi lặng lẽ như vậy. Tôi không hiểu vì sao mà anh ấy không đuổi theo cô giống như đã từng làm thế với Ý Nhi, nhưng tôi biết chắc một điều là anh ấy sợ.

- Anh ấy sợ điều gì? - Hai Lượm nhíu mày hỏi.

- Sợ một lần nữa giết chết người có khuôn mặt giống Ý Nhi. Anh ấy luôn cho rằng mình là người giết Ý Nhi dù cách này hay cách khác. Anh ấy lại sống trong vỏ bọc và hẹn hò hết cô gái này đến cô gái khác, để rồi sau đó ngồi lặng lẽ trong phòng của Ý Nhi trước kia. Tôi không thể nào chịu nổi cảnh đó thêm một ngày nào nữa, nó đã diễn ra quá lâu rồi.

- Sao cô lại đến đây và nói điều này với tôi?

- Vì tôi tin cô sẽ làm anh ấy trở lại là Lâm Hạo ngày trước.

- Nhưng anh ta đã nghĩ tôi như một vật thể thân, đã xem tôi như hình bóng của cô gái ấy, làm sao tôi lại trở về đó nữa?

Gia Kỳ thở dài, cô quay sang rồi nói nhỏ:

- Cô phải trở về. Anh ấy rất cần cô, tôi tin anh ấy sẽ yêu và chỉ yêu một mình cô mà thôi.

Hai Lượm quay mặt đi, cô nói nhỏ giọng kiên quyết:

- Xin lỗi cô, Gia Kỳ! Nhưng tôi không thể ở bên anh ta dù chỉ một ngày nào nữa.

Gia Kỳ bước đến trước mặt cô một lần nữa. Giọng cô đầy thuyết phục và chân tình, hình ảnh tiểu thư ngày trước biến đâu mất tiêu:

- Hai Lượm! Cô không biết mình có tài thuyết phục anh ấy như thế nào đâu.

Cô chính là người anh ấy cần, cô thật sự yêu anh ấy. Nếu không, cô sẽ không cảm thấy tổn thương nhiều đến như vậy khi phát hiện ra anh ấy xem cô như vật thay thế Ý Nhi, cô đã bỏ đi.

Rồi không thể để Hai Lượm nói gì tiếp theo, Gia Kỳ tiếp lời, chưa bao giờ trong đời Gia Kỳ thuyết phục ai nhiều đến như vậy:

- Anh ấy không thể sống một cuộc sống như thế mãi được, anh ấy đang hủy hoại mình và những người anh ấy yêu thương. Tôi biết điều này làm khó cho cô.

Nhưng tình yêu của cô mới làm cho anh ấy thức tỉnh trong cơn đau khổ triền miên này.

Hai Lượm rơi nước mắt, cô không ngờ cô tiểu thư giàu có Gia Kỳ lại hạ mình thuyết phục cô quay về bên cạnh anh trai cô ấy. Cô chợt nhận ra một điều rằng, bề ngoài liến thoắng, sáo rỗng của một cô tiểu thư giàu sang lại có một tấm lòng sâu sắc đến như vậy.

- Gia Kỳ ... tôi ...

- Suyt! Chỉ được nhận lời, không được từ chối. Cô biết gì không, ngay cả cô và anh ấy đều không biết được tình cảm của hai người sâu đậm như thế nào đâu.

Nó tuyệt vời hơn mọi thứ trên đời này nhiều lắm.

- Sao cô khẳng định điều đó như nó là sự thật vậy?

Hai Lượm ngạc nhiên kêu lên:

- Thì nó ngay từ đầu đã là như vậy rồi.

Hai Lượm đưa tay quệt mắt. Cô không hiểu nỗi lòng mình và cả thái độ của Gia Kỳ, nhưng cô cũng muốn một lần giành lại tình cảm cho riêng mình. Tại sao mình cứ mãi trốn tránh mà không đối diện và đi tìm hạnh phúc cho đời mình chứ? Cô cũng muốn chơi ván bài này, biết đâu cô lại là người chiến thắng?

- Nhưng cô hứa là sẽ giúp tôi trả số nợ kia chứ?

Gia Kỳ gật đầu. Nét mặt tinh nghịch thường ngày làm Hai Lượm và bà Hai hơi đề phòng, vì không biết cô tiểu thư giàu có này lại muốn giở trò gì nữa đây:

- Tất nhiên, nhưng chúng ta phải làm một chuyện đã.

Nhăn mặt vì thấy khuôn mặt quen thuộc mỗi khi quậy phá điều gì của Gia Kỳ, Hai Lượm nói nhỏ:

- Chuyện gì nữa đây?

Gia Kỳ nói nhỏ, khi búng tay cái tách gọi người làm thu dọn hành lý của hai mẹ con Hai Lượm về Lâm gia trang:

- Bí mật!

Đưa mắt nhìn vào những người đang mỉm cười nhìn cô thân thiện, Hai Lượm kêu lên:

- Nè! Không được đâu!

Rồi cô quay sang Gia Kỳ đang ngồi tréo ngoáy trên xa-lông xem lại cuốn tạp chí, bên trong là một số mẫu áo, nói nhỏ:

- Sao cô có thể nghĩ ra điều này nhỉ? Tôi không thể tham dự cuộc thi này.

Gia Kỳ vẫn dán mắt vào cuốn tạp chí và nói tỉnh bơ:

- Sao lại không được? Tôi luôn tự tin rằng cô sẽ thắng, thậm chí còn đặt cược cho cô nữa đó.

Hai Lượm định bước ra khỏi căn phòng sang trọng và đầy ắp những vị giáo sư sẽ đầu tư cho cô tham gia cuộc thi hoa hậu vào cuối năm nay. Mà hôm nay là tháng mười một rồi, có nghĩa là cô chỉ còn vồn vện một tháng để trang bị đầy đủ sắc đẹp, tài năng để thi tài cùng vô số người đẹp đến từ khắp nơi.

Mới nghĩ thôi là cô đã thấy ớn lạnh. Khỏi đi thi, cô cũng biết rớt rồi. Người ta là những người xinh đẹp nhất, dịu dàng bậc nhất, tài giỏi và thông minh nhất.

Còn cô ư? Ôi! Chỉ mới nghĩ thôi đã thấy nổi gai ốc rồi.

- Không được! Trò này thì tôi chịu thua. Cô đừng có nghĩ ra những trò mà người khác không thể nào làm được.

Gấp cuốn sách lại, Gia Kỳ nhíu mày nhìn lên, cô nàng chép miệng:

- Trời ơi! Ăn gì mà thiếu tự tin quá vậy không biết!

Hai Lượm nhíu mày nhìn Gia Kỳ cô kêu lên giọng hơi gay gắt:

- Thiếu tự tin? Nè, tiểu thư! Cô đừng có nghĩ ai cũng giống như cô hết nghe.

Cô sinh ra đã sống trong nhung lụa rồi, tôi thì khác, tôi không thiếu tự tin mà chỉ nhìn nhận đúng khả năng của mình.

năng của mình thôi.

Gia Kỳ như không nghe thấy lời cô, cô tuyên bố tình rui:

- Phát biểu hay lắm, dường như đã có tự tin rồi đó. Điều đó rất cần cho cô trong cuộc thi đấy.

Rồi như không nhìn thấy đôi mắt rực sáng của Hai Lượm nhìn cô như muốn giao đấu, Gia Kỳ tiếp lời, giọng ngọt ngào:

- Đầu tiên, chúng ta sẽ giảm cân cho cô. Sau đó sẽ nâng tầm sắc đẹp cho cô bằng cách spa tại nhà và tóc tai. Còn khả năng giao tiếp giữa chốn đông người nữa, rồi ...

Hai Lượm cất ngang:

- Stop here! - Quay sang nhìn Gia Kỳ bằng cặp mắt như muốn nói “tôi sẽ lược cô” - Cô không nghe những gì tôi nói với cô sao? Phát âm bằng tiếng Việt đó.

Gia Kỳ quay lại, lúc này cô nàng mới chép miệng nói:

- Nghe và hiểu hết rồi.

- Vậy sao cô vẫn muốn tôi tham dự vào cuộc thi này?

- Vì tôi tin cô sẽ thắng mà. Cô quá xem thường mình rồi đó.

Hai Lượm thờ dãi định quay đi, miệng vẫn còn lẩm bẩm:

- Vậy cô thi một mình đi. Điên quá à!

Nhưng cô sượng lại khi nghe Gia Kỳ nói tiếp:

- Nhưng cái mà ta hướng đến là giải thưởng của nó kia, ba mươi ngàn USD lận đó.

Đôi mắt của Hai Lượm liền sáng rỡ lên, tay cô run rẩy lặp lại vô thức:

- Ba mươi ngàn USD?

Gia Kỳ liền đưa đôi mắt nhìn vào đôi mắt sáng long lanh kia. Trong con ngươi hiện lên con số ba mươi ngàn USD to tướng. Gia Kỳ thủ thỉ dụ dỗ:

- Đúng! Ba mươi ngàn USD. Điều đó có nghĩa cô sẽ trả hết nợ mà không phải dựa vào ai khác, và mua một căn nhà xinh xắn cho gia đình mình. Mới nghĩ đến điều đó thôi, tôi đã thấy hạnh phúc rồi.

Hai Lượm liền quay lên, cô kéo áo Gia Kỳ, nói lớn:

- Ba mươi ngàn là giải thưởng phải không? Chắc chắn giá trị giải thưởng là ba mươi ngàn chứ?

Gia Kỳ nhăn mặt kêu lên khi nhìn xuống chiếc áo bằng lụa trị giá ba ngàn USD của cô:

- Bình tĩnh, bình tĩnh! Rách áo bây giờ! Giá trị giải thưởng là ba mươi ngàn thật đó.

Trong đầu Hai Lượm liền hiện ra viễn cảnh cô ngồi trên chiếc ghế, mặt hướng ra biển, trên tay thì đang cầm ly nước trái cây thơm thả uống trong ngôi nhà của mình.

Cô như quên mất đi thực tại và nói trong vô thức, vì trong ánh mắt cô giờ chỉ có con số ba mươi ngàn USD mà thôi:

- Tham dự Tôi sẽ tham gia cuộc thi này. Giờ chúng ta bắt đầu từ đâu đây?

Rồi Hai Lượm búng qua nhìn những vị giáo sư đang nhìn cô lạ lẫm. Còn Gia Kỳ thì chép miệng, cô không ngờ chuyện tiền bạc lại có ảnh hưởng đến Hai Lượm nhiều đến như vậy:

- Chèn ơi! Chiêu này có tác dụng thật, biết vậy mình xài nó từ đầu.

Nhìn qua nhìn lại như kẻ trộm, Hai Lượm thấy không có ai liền trốn thoát ra ngoài phòng tập bằng cửa sổ, trên tay là thanh sôcôla to tướng:

- Trời ơi! Sáng giờ không ăn được gì cả. Cô ta chỉ cho mình uống nước trái cây mà thôi.

Bỗng một giọng nhẹ nhàng hỏi cô:

- Thật không? Nước trái cây không thì thật là tội nghiệp!

Hai Lượm vừa nhét thanh sôcôla vào miệng vừa nói nhỏ:

- Thật chứ sao không! Sáng sớm chưa ăn gì đã bắt uống nước trái cây, chua lè. Có điên mới uống. Định giết người ta hả?

Rồi đôi mắt cô mở to, sững người quay lại và tìm như muốn rút ra ngoài khi nhìn thấy Lâm Hạo đứng đó tự lúc nào. Có lẽ từ lúc cô hí hục leo từ cửa sổ ra, anh ta đã thấy cô, hoặc có thể anh ta chỉ tình cờ ra đây mà thôi.

Lâm Hạo đưa đôi mắt nhìn về phía cô gái, anh đã không gặp cô từ khi cô quay trở lại Lâm gia, anh không biết vì sao? Nhưng anh muốn được nhìn thấy cô một lần nữa. Không biết có phải anh muốn thấy lại hình ảnh Ý Nhi qua cô ấy không nữa?

Bắt gặp cái nhìn chằm chằm của anh đang quan sát cô, chợt nhớ ra thanh sôcôla trên tay, Hai Lượm liền giấu biến ra sau lưng, miệng ngừng nhai và đưa mắt nhìn anh như một đứa con nít bị bắt gặp khi làm sai điều gì. “Chết thật! Sao mình lại giấu thanh kẹo đi nhỉ? Sao mình lại sợ anh ta đến như thế?” - Hai Lượm nghĩ thầm.

Lâm Hạo chợt thấy tức cười khi thấy hành động đó của cô. Hình như bé Vĩnh Thiên, Gia Kỳ và cả cô gái này thường rất giống nhau về thái độ khi bị anh bắt gặp làm điều gì sai trái.

Anh đưa đôi mắt nhìn lên cái cửa sổ mà tên đào tẩu dễ thương này vừa thoát ra, rồi chép miệng tỉnh bơ nói:

- Chà! Leo giỏi đấy, cao thế kia mà!

Hai Lượm không còn tâm trí đâu khi nghe anh trêu đùa cô, cô quay đi nhanh sau khi nói nhỏ:

- Tôi xin lỗi.

Rồi cô đi băng băng ra sân. Lòng chìm trong suy nghĩ mà không biết Lâm Hạo đang đuổi theo cô bằng những bước chân hối hả. Hình như anh quyết tâm nói chuyện với cô cho bằng được. “Mình thật ngốc! Mình xin lỗi cái gì chứ? Tại sao mình lại xin lỗi anh ta.

Lâm Hạo bắt kịp cô và nắm lấy tay cô giật mạnh, hành động cương quyết và mạnh mẽ đến mức cô gần như té vào lòng anh:

- Sao lại bỏ đi? Tôi chưa nói chuyện xong mà.

Hai Lượm quay qua tức giận nói:

- Sao tôi phải nghe những lời dối trá của anh nữa? Trong khi tôi đã biết được sự thực lòng anh nghĩ gì.

- Những lời dối trá? - Lâm Hạo ngạc nhiên nhìn cô.

- Đúng! Anh còn muốn nói gì nữa, sau khi đã xem tôi y như một con rối cho anh vui đùa? Anh thật quá đáng khi dám gặp tôi lần thứ hai.

Lâm Hạo đưa tay vuốt tóc, anh cố kềm sự tức giận. Lần đầu tiên, ngoài Gia Kỳ có cô gái dám nói với anh bằng cái giọng như thế.

- Cô đang nói gì vậy?

Hai Lượm bùng nổ, đôi mắt long lanh giận giữ.

- Tôi đang nói gì ư? Anh đã đọc lá thư tôi để lại cho anh rồi thì đừng hỏi tôi những câu ngớ ngẩn nữa. Tôi không phải Ý Nhi, và tôi ghét phải thấy mình bị ai đó xem như là một người khác nữa.

Lâm Hạo thở dài:

- Đúng là tôi đã từng xem cô là Ý Nhi. Nhưng từ khi cô bỏ đi, tôi biết rằng cô không phải là Ý Nhi và tôi biết mình cũng không nhìn cô qua Ý Nhi nữa.

Hai Lượm thở ra, đôi mắt vẫn còn tức giận?

- Vậy ư? Chứng minh tôi xem đi! Tôi muốn anh nhìn tôi qua tôi, chỉ mình tôi mà thôi. Những tình cảm say đắm của anh dành cho tôi, trong lúc chúng ta ở cạnh nhau trước kia toàn là dối trá. Dối trá đó, anh biết không?

Lâm Hạo lặng nhìn cô gái trước mặt. Anh như bị một quả tạ giáng xuống đầu, cô ấy biết cách biểu lộ sự tức giận của mình, biết cách làm cho người khác nhìn mình như thế nào và tức giận vì thấy mình bị tổn thương khi bị người khác đùa giỡn.

Anh quả thật sai lầm khi nhìn cô gái này như mọi cô gái khác đang và đã trải qua đời anh. “Lâm Hạo! May thật ngốc khi mãi sống trong quá khứ”. Chợt có tiếng nói sau lưng hai người làm cả hai người giật mình ngẩng lên:

- Thì ra cô ở đây. Làm mọi người nháo nhào tìm cô khắp nơi kia.

Gia Kỳ hồi hả bước đến, cô nắm chặt tay Hai Lượm và há to, tròn miệng khi thấy thanh sôcôla trên tay cô:

- Hèn chi, thanh sôcôla trong túi của tôi mất tiêu. Thì ra cô là con mèo ăn vụng.

Rồi không để Hai Lượm và Lâm Hạo nói gì, cô nàng giật lấy thanh sôcôla và nói:

- Tôi sẽ tịch thu cái này. Giờ thì vào tập tiếp thôi, đừng hòng mà trốn đi. Tôi sẽ tăng bài tập tiếp theo để bù lại thanh sôcôla này trong bụng cô.

Hai Lượm như quên đi tức giận với Lâm Hạo vừa nãy, cô kêu lên mặt như mếu:

- Nhưng tui chỉ cần có một chút.

Gia Kỳ quay sang tỉnh bơ:

- Một chút cũng phải bù. Cô sẽ tập luôn phần của tôi vì tôi sẽ giúp cô ăn thanh sôcôla này.

Rồi để Lâm Hạo đứng một mình ở đấy, sau khi quăng cho anh một câu xanh rờn, Gia Kỳ kéo tay Hai Lượm đi te te về phòng tập, cô nàng đã làm cắt ngang cuộc nói chuyện căng thẳng của hai người:

- Gặp anh ở đây hay quá. Em đã để hóa đơn thanh toán trên bàn làm việc của anh đó, một chiếc túi xách mới hiệu Chanel, trị giá là bốn ngàn USD. Anh thanh toán đi nhé, em có việc phải làm rồi. Đó là giúp cô gái này thì tốt hơn.

Lâm Hạo nhìn khuôn mặt đầy đau khổ của Hai Lượm và thái độ khắt trương của Gia Kỳ mà không giấu nổi nụ cười, sau khi nhẫn nại nghe thông báo hết hồn từ em gái siêu quậy của anh.

- Nào! Chúng ta bắt đầu lại nhé! Một ... hai ...

Gia Kỳ vừa đếm vừa để mấy chiếc áo lên lưng Hai Lượm khi cô nàng đang hít đất. Hai Lượm dường như cảm nhận được sức nặng dần dần tăng lên trên lưng mình, cô nàng hỏi nhỏ:

- Nè, nè! Hình như tôi nghe cái gì đó nặng nặng trên lưng tôi thì phải?

Gia Kỳ vừa để chiếc áo lông thú thứ hai lên lưng Hai Lượm, vừa nói tỉnh bơ:

- Tất nhiên là nặng rồi. Mỗi cái nặng khoảng một ký lạng đó. Áo này là áo mùa đông mà, mắc lắm đó. Cái này tôi mua ở Ý, còn cái này tôi mua ở Paris, cái này là tôi mua ở Nhật. Còn cái này ...

Hai Lượm vừa hít đất vừa kêu lên khi cô gần như không chịu đựng được sức nặng trên lưng cô càng lúc càng tăng, khi Gia Kỳ vừa định nói tiếp chiếc áo thứ năm:

- Trời ơi! Cô có bị điên không? Làm sao tôi có thể chịu đựng được với ...

Rầm ... Cuối cùng thì Hai Lượm cũng gục ngã không nói được tiếp lời nào.

Gia Kỳ đưa đôi mắt nhìn Hai Lượm, rồi kêu lên nho nhỏ:

- Trời ơi! Cô ấy đâu rồi?

Hai Lượm đưa bản tay, vật duy nhất trên cơ thể cô lòi ra dưới đồng áo khoác của Gia Kỳ:

- Cứu tôi với! Giết người! Giết người!

Gia Kỳ hốt hoảng lôi Hai Lượm ra khỏi đồng áo khoác nặng trĩu đó, giọng cô ngây thơ vô số tội:

- Cô không sao chứ?

Quay sang nhìn Gia Kỳ bằng ánh mắt mang hình viên đạn, Hai Lượm nghiến răng nói nhỏ:

- Đây là phương pháp tập giảm cân của cô đó hả?

Gia Kỳ cười hì hì, miệng cô nàng liến thoắng:

- Đúng vậy! Để hết đồng da thú này lên người cô. Sau đó cô liên tục hít đất cho mồ hôi nó tuôn chảy, tuôn chảy. Rồi sau đó ...

Hai Lượm tiếp lời:

- Để sau đó mau vô hòm sớm một chút chứ gì.

Rồi cô đứng lên, tay chống lên hông, quay sang nói với Gia Kỳ bằng một giọng lạnh lùng:

- Tôi không thể tập làm ồm với phương pháp này. Cách khác đi!

Gia Kỳ chỉ chờ có thế, cô nàng hăng hái:

- OK! Có ngay!

Ngẩng lên nhìn cái sào quần áo treo đầy thứ trong đó:

túi xách, áo khoác, giày ... toàn là hàng hiệu trước mặt, Hai Lượm quay sang nhìn Gia Kỳ, hỏi:

- Cái này là sao?

Gia Kỳ vừa nói vừa bước đến bên cây sào quần áo:

- Cô sẽ bắt đầu dùng phương pháp mới, bằng cách dùng tay đẩy quần áo và túi xách qua lại. Như thế tay sẽ nhỏ đi và có một cánh tay nhỏ nhắn xinh đẹp mỏng manh, rồi lúc đó khi cô đoạt giải sẽ là cô hoa hậu có cánh tay và thân hình nhỏ nhắn đáng yêu nhất đêm ấy.

Nhìn ánh mắt mơ màng của Gia Kỳ, Hai Lượm nói nhỏ:

- Không! Tôi lại nghĩ khác cơ! Tôi sẽ trở thành một hoa hậu ...

Rồi cô ngừng lại và nhìn nhìn Gia Kỳ, làm cho cô nàng tò mò, hỏi:

- Hoa hậu gì cơ?

- Hoa hậu có cánh tay đầy gân và bắp tay như một lực sĩ quyền anh.

Rồi Hai Lượm nghiêng răng nói tiếp:

- Phương pháp này hay quá hén! Hay đến nỗi nhìn cái sào đồ là hết muốn làm hoa hậu luôn.

Rồi không để cho Gia Kỳ nói gì, Hai Lượm tiếp lời:

- Điên hả! Cô tập một mình đi!

Gia Kỳ nhăn nhó. Từ nãy đến giờ cô nàng toàn đưa ra “tối kiến” không hà, đến nỗi làm Hai Lượm hết có ý định đi thi. Chợt có một giọng nói làm Gia Kỳ và Hai Lượm ngẩng lên:

- Hai con mèo này không làm được gì hay hơn sao?

Gia Kỳ quay sang thấy Lâm Hạo đứng đó tự khi nào, cô kêu lên, còn Hai Lượm thì không nói được lời nào:

- Anh Hai!

Lâm Hạo bước đến, anh đưa đôi mắt nhìn mọi thứ bừa bộn trong căn phòng sang trọng mà không khỏi nhăn mặt:

- Gì thế này? Bề bộn quá đấy!

Rồi không để hai cô gái kịp nói gì, Lâm Hạo đưa mắt nhìn cô gái đứng bên cạnh. Giọng anh dịu dàng:

- Cô Lan! Mọi thứ trông cậy vào cô rồi.

Hai Lượm đưa đôi mắt nhìn về phía người phụ nữ xinh đẹp đang nhìn cô, cô ấy đang đứng sau lưng Lâm Hạo.

Cô ấy là Nguyễn Hoàng Lan, chuyên viên thẩm mỹ và tư vấn cho viện thẩm mỹ Thiên Thần. Một thẩm

mỹ viện đứng đầu tại Singapore có chi nhánh tại Sài Gòn.

Cô đưa đôi mắt nhìn Hai Lượm như đo đếm điều gì đó rồi quay sang nói với Lâm Hạo:

- Ông Lâm! Yên tâm đi, tôi sẽ làm cho cô ấy thanh mảnh và xinh đẹp trong vòng hai tuần thôi.

Lâm Hạo thọc tay vào túi quần, anh mỉm cười:

- Tôi cũng mong như vậy lắm.

Gia Kỳ quay sang nhíu mày hỏi Lâm Hạo:

- Anh ... anh không phản đối khi tụi em thi sao?

Lâm Hạo nhướn mày:

- Tại sao lại phản đối cơ chứ? Anh cũng muốn biết con vịt xấu xí thì biến thành thiên nga như thế nào mà thôi.

Gia Kỳ bay đến ôm chặt anh trong tiếng reo vui, khiến Lâm Hạo giật mình.

- Ôi! Tuyệt thật! Em yêu anh nhất trên đời.

Lâm Hạo nói nhỏ, mắt nhìn Hai Lượm, giọng nói có gì đó thách thức:

- Nhưng điều quan trọng là ý chí của cô ấy có vượt qua cuộc thi lần này hay không kia?

Hai Lượm nhíu mày. Cô có vẻ hơi lạ vì thái độ của Lâm Hạo. Anh không còn có vẻ ngọt ngào xem cô là hình bóng của Ý Nhi nữa. Nhưng dường như anh thật sự đang nhìn về cô, muốn cảm nhận cô, muốn biết cô nghĩ gì và muốn tìm hiểu nó.

Tuy nhiên, cô vẫn không tránh đôi mắt đang nhìn cô chăm chú, mà ngược lại, còn nhìn thẳng vào nó như thách thức lại anh. Đôi mắt mở to của cô như muốn nói:

“Tôi nhất định sẽ chiến thắng cuộc thi lần này, nhất định thế”. Lâm Hạo đưa tay vuốt vuốt lưng Gia Kỳ, nhưng mắt vẫn nhìn về phía cô như đáp lại:

“Vậy hãy làm cho tôi thấy đi. Để tôi có thể có một lý do để yêu một lần nữa.”.

Giọng của cô Lan vang lên có vẻ không còn ngọt ngào và ân cần như lúc nãy nữa, mà giờ nó đang nghiêm lại và sắc nhọn đi:

- Làm lại! Và lần này phải đứng thẳng người lên!

Hai Lượm như muốn ngất đi vì mệt. Cô đã đi qua đi lại gần chục lần rồi, nhưng lần nào cũng bị la. Lúc thì không đúng, lúc lại không thẳng người, lúc thì như khúc củi, lúc thì mềm như cọng bún. Cô phải đi sao cho thẳng người, làm sao phải thanh thoát, phải thật tự nhiên trên đôi giày cao gót khoảng năm phân.

Trời ơi! Sao mà nhiều rắc rối quá vậy không biết? Nhìn đôi giày là thấy hết hồn rồi, làm sao mà đi được như thế chứ. Nhưng cô vẫn cố gắng bặm môi đứng lên, đưa tay quệt mồ hôi khi nghĩ đến số tiền mà cô phải trả cho mẹ cô:

- Phải làm được, nhất định mình phải làm được.

Rồi cô ngẩng cao đầu, bắt đầu bước đi trong tư thế của một người mẫu. Lưng thẳng lên, mắt nhìn về phía trước và thả lỏng người. Phải thật thanh thoát, phải thật nhẹ nhàng như sương, như gió. Cô Lan, người phụ trách hướng dẫn cô chuyện đi đứng có vẻ hài lòng với những cố gắng của cô:

- Tốt lắm, như thế. Đúng rồi, thẳng người lên, rồi ...

Chợt cô Lan hết hồn hết vía im bật khi Hai Lượm bị trượt chân và chới với sắp ngã.

- Ôi ...

Nhưng Hai Lượm thấy người mình bỗng như nhẹ tênh, bình bình trong vòng tay mạnh mẽ của ai đó. Quay sang nhìn người đã kịp đỡ mình, Hai Lượm như muốn rút tim ra ngoài khi nhận ra Lâm Hạo. Hình như anh luôn có mặt khi cô gặp rắc rối, nói đúng hơn là gây rắc rối mới đúng.

Lâm Hạo đưa tay đỡ lấy người cô, anh nghe mùi hương trên tóc cô thơm ngát mùi hoa lài, một loại dầu gội bình thường nhưng nó làm anh ngây ngất.

Anh chợt nhận ra cô và Ý Nhi đều sử dụng cùng loại dầu gội, anh ngạc nhiên vì khám phá này. Anh nói nhỏ, hơi thờ sát tai cô:

- Cẩn thận!

Hai Lượm đỏ mặt, cô hốt hoảng đứng thẳng người lại giọng lí nhí:

- Cám ơn.

Lâm Hạo nhíu mày hỏi lại:

- Gì cơ?

Hai Lượm biết là anh cố tình:

- Tôi nói là cám ơn anh.

Lâm Hạo mỉm cười, anh có vẻ hài lòng khi thấy cô có vẻ muốn gây chiến.

Anh nhìn đôi giày cao gót rồi chép miệng:

- Đi như thế trên đôi giày này là không được rồi.

Rồi anh choàng tay qua eo cô, làm Hai Lượm kêu lên vì hết hồn và ngạc nhiên:

- Anh định làm gì?

Lâm Hạo nói như ra lệnh:

- Đứng thẳng người lên.

Hai Lượm không hiểu anh muốn làm gì, cô vẫn còn đứng ngây ra đó:

- Nhưng mà ...

Nhưng Lâm Hạo đã kéo cô sát vào người rồi nói lớn, giọng anh nghiêm nghị chứ không còn nhẹ nhàng như khi nãy nữa:

- Nghe lời tôi đi! Thẳng người lên, giờ thì thả lỏng người đi, mau lên.

Hai Lượm liền làm theo lời anh, người cô căng thẳng, trên người chịu đựng trong vòng tay của anh:

- Nhưng tôi ... mà ... nè ...

Lâm Hạo thở dài, anh nói tiếp lời đồng thời bàn tay to lớn của anh siết chặt lấy eo cô:

- Nói nhiều quá. Giờ thì đừng có căng thẳng như sợi dây đàn thế. Cô phải thả lỏng người đi, hít sâu vào và thở ra, mắt nhắm lại, rồi sau đó mở ra. Hãy nghĩ dưới chân cô đang bước đi là hoa mùa xuân, cô đang đi trên thảm cỏ xanh mướt và sẽ đi như thế nào để không làm những cánh hoa đại dưới chân cô bị giẫm nát.

Hai Lượm làm theo lời anh, cô nhắm mắt lại và cảm nhận từng lời anh nói, lời anh nhỏ nhẹ và ầm áp như làn gió. Đúng vậy mình có thể làm được điều này, mình có thể làm được.

- Giờ thì tôi sẽ buông cô ra nhé. Hãy bước đi như cô cảm nhận đi, không có gì có thể làm cô lùi bước. Không có gì có thể làm cô run rẩy cả.

Hai Lượm nghe như có gì đó xuyên qua trái tim mình. Cô cảm thấy có nhiều tự tin hơn và nhẹ nhàng bước đi, miệng luôn luôn lặp lại câu nói:

- Dưới chân mình là hoa, là cỏ mùa xuân, mình là làn gió.

Cô Lan hướng dẫn và mọi người trong phòng ngạc nhiên nhìn Hai Lượm bước đi với tư thế lả lướt và y như một cô siêu mẫu thứ thiệt. Lâm Hạo mỉm cười hài lòng, anh đã làm được điều mà không ai có thể làm, khơi gợi được tiềm năng trong con người tưởng như thô kệch của cô.

Trong suốt hai tuần, Hai Lượm như biến thành có gái khác. Xinh đẹp với.

Làn da được chăm sóc tốt, mái tóc cũng được tỉa lại cho hợp với khuôn mặt cô, thân hình thon thả hơn do chế độ ăn kiêng hợp lý. Nhưng đẹp nhất vẫn là thái độ dịu dàng hơn, cách ăn mặc quý phái sang trọng nhưng giản dị mà Hai Lượm tự chọn cho mình. Đến nỗi Gia Kỳ to tròn miệng khi nói chuyện với cô vào buổi tối hôm ấy:

- Trời ơi! Không ngờ chỉ sau hai tuần của khóa học mà cô lại đẹp tuyệt vời như thế.

Hai Lượm nở nụ cười dịu dàng nhìn cô:

- Thật không! Cảm ơn cô.

Gia Kỳ suýt đánh rơi cái muỗng khi nghe Hai Lượm nói thế. Cô nghĩ Hai Lượm sẽ dùng bộ mặt nhăn nhó thường ngày rồi quay sang nói:

“Tất nhiên là tôi đẹp rồi. Đẹp từ lâu rồi đó. Mau ăn cơm đi, nói nhiều quá.”.

Nhưng lần này thì khác rồi. Gia Kỳ vẫn dùng cái miệng to tròn đó quay sang nhìn Lâm Hạo ngồi cạnh bên trên phòng ăn:

- Kỳ tích thật đó nghe. Đúng là kỳ tích đó.

Lâm Hạo nói tỉnh bơ khi quay sang nhìn Hai Lượm rồi nhìn qua bé Vĩnh Thiên đang ngáp dài một cái trên bàn ăn, dấu hiệu của sự buồn ngủ. Cũng đúng thôi, nó đã chơi cả ngày trong phòng tập của Hai Lượm. Con bé vì cuộc thi này còn phấn khích hơn cả mọi người, nó suốt ngày quanh quẩn bên Gia Kỳ và Hai Lượm.

- Em ăn lẹ đi, nhiều chuyện quá.

Gia Kỳ định nói gì đó, nhưng Hai Lượm nói nhỏ khi cô nhìn sang bé Vĩnh Thiên:

- Nó buồn ngủ rồi. Tôi nghĩ mình nên cho con bé đi ngủ thôi.

Rồi không đợi mọi người nói gì thì Hai Lượm bước đến mang con bé về phòng sau cái gật đầu đồng ý của Lâm Hạo. Gia Kỳ liền quay sang nhìn ông anh, cô nháy mắt với anh rồi nói nhỏ:

- Chà, chà! Hai người làm ra vẻ bí ẩn quá. Sao lại có cái kiểu gật đầu với nhau rồi quay đi thế không biết, hai người quên rằng còn em và Kiến Phong ở đây sao?

Lâm Hạo đưa ly rượu vang lên môi, rồi quay sang nhìn cô em siêu quậy của mình, nói nhỏ:

- Có chịu ăn cơm không? Hay định nói chuyện đến lúc nào?

- Chèn ơi! Có người mắc cỡ đến mức quay sang nạt nộ ức hiếp một đứa em gái dễ thương, hiền lành kìa.

Lâm Hạo suýt sặc khi nghe Gia Kỳ nói thế:

- Hiền lành, dễ thương? Siêu quậy thì có!

Rồi chưa kịp để Gia Kỳ nói gì, anh quay sang nói nhỏ với Kiến Phong. Kẻ đang ngồi điềm tĩnh nhất ngôi nhà này tối hôm nay nói:

- Cậu phải canh chừng nó. Hình như tối nay nó định quậy phá cái gì đó. Nếu cần thiết, tôi cho cậu quyền tiêu diệt địch trước khi có lệnh của tôi.

Kiến Phong nhỏ nhẹ gật đầu trong khi Gia Kỳ kêu lên phản đối:

- Gì chứ! Gì chứ! Sao anh lại có thể làm thế với cô em dễ thương này?

Nhưng Lâm Hạo làm lơ rồi đứng lên rời khỏi bàn ăn, bỏ lại Kiến Phong và Gia Kỳ lại. Kiến Phong vẫn tỉnh bơ ăn như không có chuyện gì xảy ra, hoặc những câu chuyện của Lâm Hạo và Gia Kỳ nói với nhau cũng chẳng làm anh quan tâm. Bực tức khi thấy anh như thế, Gia Kỳ kêu lên tức giận:

- Anh vẫn còn ăn ngon lành thế ư?

Kiến Phong ngẩng lên nói tỉnh bơ:

- Vậy tôi phải làm sao khi anh ấy là cậu chủ của tôi?

- Nhưng ít nhất anh cũng phải đứng ra bên vực tôi chứ.

- Tôi không dám đụng vào Lâm Hạo, cô biết tính khí của anh ấy rồi đó.

- Thế tôi là gì của anh đây? Trong khi anh xem anh Hai tôi là cậu chủ của anh.

“Nỗi ám ảnh của đời tôi” - Kiến Phong nghĩ thầm, nhưng anh chỉ nói nhỏ:

- Cô chủ của tôi, nhưng tôi chỉ nghe lệnh của Lâm Hạo mà thôi.

Rồi anh nhìn lên, bắt gặp đĩa thức ăn của Gia Kỳ còn đầy ắp, anh nói nhỏ:

- Cô nên ăn hết đi, đừng có mà bỏ mứa nữa.

Gia Kỳ nhìn xuống đĩa thức ăn rồi như nghĩ ra chiêu gì mới, giọng cô liến thoắng:

- Tôi ăn hết, anh sẽ cho tôi đi chơi chứ?

Kiến Phong đưa ánh mắt nhìn lên khuôn mặt đang háo hức chờ câu trả lời của anh. Kiến Phong hồ hững nói, anh quay đi cố giấu nụ cười:

- Để xem đã.

Gia Kỳ liền ăn ngon lành những món trên bàn, Kiến Phong thờ dài thì thầm:

- Y như một đứa con nít.

Nhưng anh biết anh thích nhìn cô cứ vô tư và tinh nghịch như thế. Anh sẵn sàng làm việc cho Lâm gia cả đời chỉ mong nhìn thấy đôi mắt tinh nghịch này ...

Ôm chặt bé Vĩnh Thiên trên tay với tâm trạng đầy yêu thương, Hai Lợm hôn lên mái tóc ngắn thơm nồng mùi thơm trẻ thơ của nó. Trông con bé thật đáng yêu và vô cùng nghịch ngợm, cô biết Ý Nhi là mẹ nó nhưng chưa hề được nhìn thấy mặt cô ta lần nào, nhưng theo những gì cô được biết thì cô và Ý Nhi giống nhau đến mức khó tin. Hèn chi bé Vĩnh Thiên mến cô nhiều đến vậy.

Bước vào phòng, cô thì thầm trên đôi má bé nhỏ xinh xắn đó đang nằm vắt vẻo trên tay cô và đang ngáy khò khò:

- Ôi! Con heo lười ời. Sao mà thấy ghét quá vậy nè?

Cô để nó lên giường, chọt nó bầu chặt vào cô:

- Mẹ ời!

Tim cô như có gì đó xuyên thủng lại. Cô không biết nó là gì nhưng cô nghe đau nhói trong lòng, cô mỉm cười thì thầm khi vuốt tay lên lưng nó:

- Ngủ đi con gái.

Bé Vĩnh Thiên đưa đôi mắt ngái ngủ lên nhìn nhìn cô, rồi mỉm cười khi lăn trên gối:

- Con yêu ba Hạo nhiều, thật nhiều.

Rồi nó thiếp đi và ngáy khò khò sau khi nói mới. Hai Lợm mỉm cười và nhìn nó bằng đôi mắt yêu thương, cô ngồi đó ngắm nhìn Vĩnh Thiên ngủ, cô thấy nó đẹp nhất trên đời, đôi môi đỏ thắm và đôi má dịu dàng, xinh đẹp hơn bất cứ thứ gì cô thấy trên đời.

Ý Nhi thật may mắn khi có một đứa con gái xinh đẹp như thế, rồi cô chọt thờ dài, cảm giác ganh tị xuyên thấu vào tim:

- Mình sao thế nhỉ? Sao lại đi ganh tị với người đã mất.

Cô thờ dài và nhìn bé Vĩnh Thiên một lần nữa, xem nó đã thật sự ngủ say chưa, và có thoải mái khi nằm như thế không. Nếu nhìn cô người ta sẽ nghĩ cô là mẹ của nó mất. Khẽ lắc đầu như xua đi những suy nghĩ đang đến trong đầu, Hai Lợm bước nhanh ra khỏi phòng. Chợt cô kêu lên kinh ngạc khi nhìn thấy Lâm Hạo đứng trước cửa tự khi nào. Đưa tay lên chặn ngực, Hai Lợm hết hồn kêu lên:

- Chèn ời!

Rồi quay lại nhìn anh, cô trợn mắt kêu lên:

- Sao lúc nào anh cũng xuất hiện giống như người ngoài hành tinh vậy hả?

Lâm Hạo nói nhỏ khi nhìn nguyên một con thỏ để trên người cô:

- Đồ nhát gan!

Hai Lợm vừa bước đi vừa nói:

- Kệ tôi!

Nhưng Lâm Hạo níu tay cô lại, thái độ của anh có vẻ như có chuyện gì đó muốn nói:

- Khoan đã! Sao cô lúc nào cũng vội vã vậy?

Chuyện gì chứ? Anh ta lại muốn làm gì mình đây? Hai Lượm vừa quay sang nhìn anh, vừa nghĩ thầm. Lâm Hạo thờ dãi khi thấy Hai Lượm có vẻ lạnh lùng, và cố ý muốn gây chiến cùng anh:

- Lại với ánh mắt ấy nữa rồi!

- Ánh mắt ấy là ánh mắt làm sao?

Hai Lượm nhăn mặt. Lâm Hạo cầm bàn tay cô lên nhìn, khiến Hai Lượm có vẻ bối rối. Cô nói nhỏ và nhận thấy tim mình đập thình thịch như trống trận:

- Anh ... anh làm gì vậy?

Lâm Hạo tỉnh bơ, anh ngược lên nhìn vào mắt cô. Ánh mắt thật nồng nàn và dịu dàng:

- Khi này tôi đã thấy cô nói chuyện với bé Vĩnh Thiên.

Rồi anh dừng lại một phần giây để nhìn xem phản ứng của cô:

- Cô có vẻ rất mến con bé?

Hai Lượm mỉm cười khi nghe anh nhắc đến bé Vĩnh Thiên. Cô nói giọng yêu thương:

- Tất nhiên rồi! Nó là một đứa bé rất tuyệt. Dễ thương này, đáng yêu này, tinh nghịch này, và rất ...

Nhưng Hai Lượm không nói được tiếng nào khi thấy Lâm Hạo cúi xuống và hôn lên tay cô. Cô mở to mắt và người như nhũn ra, toàn thân run lẩy bẩy, trái tim như ngừng đập:

- Anh ... anh ...

Lâm Hạo nói nhỏ, khuôn mặt anh say đắm:

- Và rất xinh đẹp giống cô, phải không?

Hai Lượm thờ ra, cô có vẻ tức giận hơn là vui sướng khi nghe lời khen tặng của anh:

- Anh đừng có như thế nữa. Tôi đã nói tôi không thích anh xem tôi là vật thể thân kia mà.

Rồi không để anh kịp nói gì. Hai Lượm vùng chạy ra ngoài, cô cảm thấy mình như sắp sửa nổi điên lên khi nghĩ đến việc Lâm Hạo xem cô là Ý Nhi. Lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy, nhưng cô sẽ không còn khờ khạo như lúc trước nữa đâu. Không bao giờ! Mình ghét anh ta, ghét anh ta!

Lâm Hạo bắt kịp Hai Lượm ở ngoài khuôn viên, nắm chặt lấy cô trong vòng tay, giọng anh gầm gừ:

- Sao lúc nào cô cũng bắt tôi đuổi theo cô hết vậy hả?

Hai Lượm ngừng lại. Cô thở hổn hển vì chạy xa, cô quay sang tức giận nhìn anh, rằng nguyền rủa:

- Còn anh thì sao? Anh lúc nào cũng làm tôi khó chịu, làm tôi muốn biến khỏi mắt anh, không muốn anh đến gần và càng không muốn anh biểu lộ tình cảm đối trả của anh với tôi.

Lâm Hạo cũng tức giận. Anh giận dữ nhìn cô, giọng anh nghiêm xuống và gầm gừ như một con gấu:

- Có thật vậy không? Có thật sự xuất hiện của tôi làm cô khó chịu?

Hai Lượm như bị ai bóp nghẹn tim khi nhìn thấy thái độ giận dữ của anh, giọng cô run rẩy trả lời:

- Đúng ... đúng ... vậy.

Lâm Hạo ôm cô vào lòng, anh thì thầm nhưng giọng nói vẫn còn giận dữ:

- Nhưng tôi thì không nghĩ vậy.

Rồi kèm theo lời nói như khẳng định của anh là đầu anh cúi xuống. Đôi môi anh như in dấu xuống môi cô, một nụ hôn mạnh mẽ như muốn nói cho cô biết, anh thật sự muốn cô hiểu là anh muốn biết về cô, muốn hiểu rõ cô.

Sau đó môi anh nhẹ nhàng miết lấy môi cô như cuốn cô vào nơi thơ mộng huyền bí, ngọt ngào mà không kém phần nóng bỏng.

Hai Lượm ngậy ngất đến mức bầu chặt lấy áo anh. Chân muốn khụy xuống vì choáng váng, người run rẩy, cô nói như không ra hơi:

- Buông ra! Xin anh ...

Buông cô ra, Lâm Hạo ngẩng đầu lên, giọng anh nói nhỏ:

- Anh muốn em biết điều này. Mọi chuyện giữa hai đứa bây giờ là nghiêm túc, nghiêm túc. Em hiểu không?

Hai Lượm sững lại, cô nhìn vào đôi mắt thật sự nghiêm túc của anh:

- Thật không?

Lâm Hạo thở dài, giọng anh chân thật:

- Em biết điều đó mà.

Rồi anh định cúi xuống hôn cô một lần nữa, nhưng Hai Lượm nói nhỏ, đưa tay đẩy anh ra:

- Khoan đã ... khoan đã.

Lâm Hạo sững lại, anh thì thầm:

- Chuyện gì? Sao lúc nào em cũng phá vỡ những giây phút thiêng liêng như thế này vậy hả?

Cố gắng thoát ra khỏi vòng tay như gọng kềm của anh, cô nói nhỏ:

- Làm sao em biết anh yêu mến em vì em là em, chứ không vì em mang khuôn mặt của Ý Nhi?

Lâm Hạo thở dài, anh cúi xuống nhắc bổng cô lên như một đứa bé rồi mang cô đến chiếc ghế dài ngoài vườn. Lâm Hai Lượm hết hồn bầu chặt lấy áo anh, cô kêu lên nho nhỏ:

- Anh làm gì thế?

Lâm Hạo đặt cô ngồi trên đùi mình, rồi anh kéo mặt cô lên. Giọng anh bình thản:

- Sao lúc nào em cũng có câu hỏi cho những điều anh muốn dành cho em thế hả?

Hai Lượm ngất ngư không biết nói gì, thì anh tiếp lời:

- Anh biết, lúc đầu anh có những hành động và ngộ nhận làm em tổn thương.

Nhưng khi này nhìn em chăm sóc bé Vĩnh Thiên, anh biết rằng mình quá sai lầm khi nhìn em qua Ý Nhi, và anh chợt nhận ra rằng người anh mong muốn có là em.

Hai Lượm lặng nhìn Lâm Hạo thổ lộ lòng mình. Giọng anh nhẹ nhàng, ấm áp và đầy chân tình.

Cô lắng nghe và có nằm mơ cô cũng không nghĩ rằng người thừa kế của Lâm gia. Người đàn ông giàu có và nổi tiếng này lại ngồi đây và mong cô hiểu được tấm chân tình này của anh. Lâm Hạo kéo cô vào lòng, ôm cô như một đứa bé, rồi hôn lên mái tóc ngắn thơm mùi hoa lài của cô:

- Anh thừa nhận rằng, đến lúc này trong tim anh, Ý Nhi vẫn còn hiện diện.

Nhưng anh nghĩ, mình không thể nào sống với quá khứ cả đời. Anh muốn em giúp anh, giúp anh quên đi nỗi đau đớn mất đi cô ấy, và làm anh yêu em say đắm như đã từng yêu Ý Nhi.

Hai Lượm ngẩng lên nhìn anh, đôi mắt mở to và long lanh nước vì xúc động qua những lời anh bày tỏ:

- Anh vẫn chưa quên được Ý Nhi?

- Nếu nói quên rồi thì là lừa dối em. Anh thì không muốn vậy, anh muốn hai chúng ta chân thật cùng nhau. Anh muốn em hiểu và giúp anh.

Rồi hôn nhẹ lên má cô, anh tiếp:

- Anh nghĩ chỉ có em mới làm được điều đó mà thôi.

Hai Lượm mỉm cười ôm chầm lấy Lâm Hạo. Cô nhắm mắt lại để cảm nhận niềm hạnh phúc và sung sướng mà anh vừa mang đến cho cô. Nếu Lâm Hạo trả lời là quên đi cô gái đó rồi, thì cô sẽ xem anh là người nói dối, người đàn ông không đáng để cô yêu quý. Nhưng anh không phải là người như vậy, anh thành thật và giản dị một cách đáng yêu. Anh dùng tấm lòng và tình cảm của mình để mong cô cảm thông và thấu hiểu, để mong cô chờ đợi và giúp anh vượt qua nỗi đau bằng tình yêu của cô.

- Em yêu anh. Thật đó, em sẽ giúp anh vượt qua và sẽ làm anh yêu một mình em mà thôi. Lâm Hạo mỉm cười, giọng anh hạnh phúc khi ôm siết cô vào lòng:

- Thật không? Vậy em hãy chứng minh đi.

Hai Lượm mỉm cười liên thoảng. Đôi mắt to tròn đưa qua, đưa lại trông thật đáng yêu. Chưa bao giờ Lâm Hạo thấy cô đẹp và đáng yêu như thế:

- Em phải làm sao đây ta?

Lâm Hạo hôn lên má cô âu yếm rồi nói:

- Hôn anh đi, đó là điều tuyệt vời nhất mà anh mơ ước.

Hai Lượm quay sang, đầu ngả lên vai anh, miệng thì thầm:

- Gì? Nhéo anh hả?

- Hôn anh đi.

Nhưng cô vẫn làm bộ ngây thơ như không hiểu anh muốn nói gì.

- Gì cơ? Cấn anh hả?

Lâm Hạo thì thầm nhắc lại một lần nữa:

- Hôn anh kìa.

- Sao cơ?

Lâm Hạo thở dài rồi nói:

- Anh luôn có cách để trị những cô nàng bất trị cứng đầu nhất này.

Rồi không kịp để Hai Lượm nói gì, anh cúi xuống hôn lên môi cô, lần này là một nụ hôn nhẹ nhàng. Anh nâng niu và xem cô như một nàng công chúa. Hai Lượm như sống trong mơ, và cười rúc rích vì nhột khi anh đưa tay vuốt nhẹ eo cô. Cả hai không ngờ phía cửa sổ, bé Vĩnh Thiên ngồi thụ xuống vì hết hồn khi thấy những biểu hiện yêu đương của người lớn, con bé đưa tay xoa xoa đầu con gấu bông mà nó đang ôm, miệng thì thầm khi nó nằm xuống giường:

- La La ơi! Ba hôn cô cá sấu kìa. Ôi! Mình thích ba hôn cô cá sấu.

Con bé ngáp dài một cái to đùng, rồi ôm con voi bằng bông nằm bên cạnh nói nho nhỏ trước khi ngủ lại lần thứ hai:

- Mình cũng yêu cô Kỳ Kỳ nữa.

Gia Kỳ quay sang nhìn Hai Lượm, nhưng cô nàng đã biến đâu mất tiêu:

- Ủa! Cô ta mới ở đây cơ mà. Đâu rồi nhỉ?

- Tôi đây nè.

Nhưng Gia Kỳ nhìn qua nhìn lại mà không thấy ai:

- Cô ở đâu cơ?

Hai Lượm thì thầm, miệng cô lúng túng:

- Trong tủ nè.

Gia Kỳ nhăn mặt:

- Trong tủ?

Rồi cô đi đến tủ, mở ra, Gia Kỳ hết hồn quay lại. Tay chặn ngực, đôi mắt thì mở to hết hồn:

- Trời ơi! Làm sao mặc được với chiếc áo này đây?

Gia Kỳ bật cười ha hả khi nhìn thấy Hai Lượm trong bộ áo hở lưng và cực kỳ khiêu gợi màu trắng. Nhưng cô nàng đã lấy chiếc khăn choàng qua vai để che bớt đi sự hở hang của nó, thái độ bối rối đến mức kỳ lạ:

- Làm gì vậy? Thay đồ xong sao không chịu bước ra?

Hai Lượm nhìn mình trong gương rồi quay sang nhìn Gia Kỳ, nói như mếu:

- Nhưng làm sao bước ra sân khấu với bộ đồ này?

Gia Kỳ vừa nói vừa bước đến kéo chiếc khăn mà Hai Lượm choàng lên vai:

- Sao lại đưa miếng vải xấu xí này lên đây? Bỏ ra, bỏ ra!

Rồi cô nói nhỏ khi vuốt lại mái tóc đã được chuyên gia chăm sóc tóc chải chuốt cho thật đẹp:

- Phải như thế này mới thật quyến rũ chứ?

Nhưng Hai Lượm kêu lên, hai tay che lấy ngực. Chiếc áo quả thật khêu gợi làm cô thật sự không tự tin. Cô chắc chắn bộ đồ này là do Gia Kỳ chọn cho cô:

- Nhưng xem này, nó thật là hở hang. Mặc như thế này thì làm sao tôi có thể bước lên sân khấu mà đi qua đi lại chứ?

Gia Kỳ thở dài, cô chép miệng nói lớn:

- Sao mà không đi lại được chứ? Cô phải thật tự tin lên nào. Nhiều cô gái khác còn hở hang hơn nữa kia.

- Nhưng ... nhưng.

Vừa lúc ấy Lâm Hạo bước vào. Anh sững lại khi thấy Hai Lượm trong “bộ áo chết người” kia. Anh chưa kịp nói gì thì Gia Kỳ bước đến nắm lấy tay anh rồi kéo lại gần:

- Anh đến đúng lúc lắm. Anh thấy cô ấy thế nào?

Lâm Hạo đưa đôi mắt nhìn lên phần ngực trắng nõn gần như lộ ra dưới chiếc áo, đôi vai gầy và khuôn mặt được trang điểm một cách khéo léo như tô điểm thêm nét đẹp của cô:

- Ai là người chọn chiếc áo này?

Gia Kỳ hí hửng kêu lên:

- Em chứ ai. Anh thấy đẹp không?

Lâm Hạo chép miệng sau khi bước đến bên Hai Lượm, anh làm một động tác mà ai cũng hết hồn, khi kéo Hai Lượm đến và hôn lên bờ vai mỏng manh của cô.

- Đẹp mê hồn.

Gia Kỳ mở đôi mắt to tròn, còn Hai Lượm thì ngượng ngùng kêu lên:

- Đừng! Anh làm mọi người nhìn kìa!

Lâm Hạo nói nhỏ:

- Thì sao? Họ sẽ ganh tị với em.

Anh nhìn lại cô, đôi mắt có vẻ thích thú, rồi anh chép miệng hỏi:

- Gia Kỳ! Em định để cô ấy lên sân khấu với chiếc áo quỷ quái này sao?

Gia Kỳ gật gật đầu:

- Ủm ...ùm ...

- Với một đám đàn ông có đôi mắt hau háu dưới khán đài sân khấu ư?

Gia Kỳ gục gặc đầu. Rồi như nhận ra ý định của Lâm Hạo, cô liền lắc lắc đầu, miệng nói nhanh:

- Không phải đám đàn ông với cặp mắt hau háu đâu.

Lâm Hạo quay sang chiếu cái nhìn nghiêm nghị về phía em gái:

- Chứ em cho đó là gì?

Gia Kỳ vừa chu cái miệng nho nhỏ xinh xinh vừa nói nhỏ:

- Là những chú dê khờ dại trước những con cừu non dễ thương.

Lâm Hạo quay sang nhìn Hai Lượm đang khỏ sở với chiếc áo đầy khiêu gợi kia. Anh thở dài và chép miệng:

- Anh nghĩ em khó mà thể hiện với chiếc áo này.

Nhưng rồi anh nói nhỏ khi nháy mắt với cô, kèm theo đó là một nụ cười tinh quái:

- Nhưng rút lại phần sau, nó sẽ rất thích hợp với việc em thể hiện cho một mình anh xem mà thôi. Tin anh đi, em sẽ có một khán giả rất nhiệt tình.

Hai Lượm nhăn mặt khi nghe câu nói sắc mùi tán tỉnh của anh. Cô kêu lên khỏ sở:

- Anh lại cười cợt em khi em đang cần sự giúp đỡ của anh.

Lâm Hạo vừa kéo cô lại hôn lên môi cô rồi âu yếm nói. Hành động của anh tự nhiên như việc hôn và âu yếm cô là điều phải có đối với anh. Nếu không, anh sẽ chịu không nổi nếu gặp cô mà không được chạm vào cô.

- Anh nghĩ chúng ta nên thay nhà thiết kế thôi.

Rồi quay mặt nhìn lại khuôn mặt đang xù xuống của Gia Kỳ, anh tiếp lời:

- Nhà tư vấn thời trang này đáng bị đánh đòn lắm.

Gia Kỳ kêu lên:

- Gì chứ? Em thấy chiếc áo đó rất đẹp mà.

- Nhưng không phải cho ngày hôm nay, nhóc ạ.

Rồi anh quay sang cô Lan, nhà thiết kế Nguyễn Lan đang đứng gần đấy. Anh nói nhỏ?

- Cô hãy chọn cho cô ấy một chiếc váy khác nhưng phải làm nổi bật những điểm như sau:

sang trọng, quý phái, quyến rũ, đài các, khiêu sa, nhưng dịu dàng đảm thắm, nhưng ...

Anh ngừng lại một giây để đưa đôi mắt nghiêm nghị của mình nhìn về phía cô Nguyễn Lan như nhắc nhở, rồi tiếp lời:

- Nhưng không được quá hở hang. Quá khiêu gợi và như thế này là không được, tuyệt đối không được. Hiểu không?

Cô Nguyễn Lan gật đầu, rồi nhanh chóng bắt tay vào thay đổi trang phục cho Hai Lượm. Gia Kỳ nhăn mặt khi nhìn Lâm Hạo:

- Anh Hai đáng ghét.

Lâm Hạo nhún vai thay cho câu trả lời:

- Nhớ đấy nhóc con, liệu hồn đấy. Đừng có mà quậy phá ở đây.

Nhìn mình trước gương, Hai Lượm không nghĩ mình là cô gái trong đấy.

Chiếc váy màu trắng xòe ra làm cho cô y như một cô công chúa được bước ra trong chuyện cổ tích. Cái nơ trắng to đùng ngay cổ làm cô che bớt đôi vai và giúp làm rạng rỡ khuôn mặt cô hơn, tóc và cách trang điểm cũng được thay đổi nhẹ nhàng và tự nhiên, rất phù hợp với nét mặt và dáng người cô.

Gia Kỳ cũng phải trầm trồ khi nhìn Hai Lượm trong một tạo hình mới.

Nhưng rõ ràng là đẹp hơn cô tư vấn cho Hai Lượm rất nhiều:

- Trời ơi! Đẹp thiệt đó. Trông rất là tự tin và thoải mái.

Hai Lượm cũng gật đầu đồng tình, cô mỉm cười nói nhỏ khi xỏ chân vào đôi giày cao gót cùng màu:

- Tôi cũng thấy vậy. Tôi đã thấy tự tin hơn một chút rồi đó.

Chợt người quản lý chương trình chạy vào nói nhỏ:

- Đến lúc ra sân khấu rồi. Mọi người chuẩn bị đi.

Gia Kỳ kêu lên:

- Ra lệ, ra lệ đi!

Cuộc thi diễn ra thật hoành tráng và nhộn nhịp đến mức làm Hai Lượm như nín thở. Chưa bao giờ cô bước lên sân khấu trong một cuộc thi như thế này. Nó quá ư là xa lạ với cô, quá ư là phù phiếm đối với cô. Cô không nghĩ một ngày nào đó sẽ đứng trên sân khấu với nhiều ánh đèn, nhiều tiếng nhạc, nhiều người dưới khán đài như thế, để tham gia vào một cuộc thi sắc đẹp toàn quốc như bây giờ. Tim cô đập thình thịch, người run run. Bao nhiêu tự tin vừa tìm được khi nãy giờ đã tan biến đi đâu hết. Nó không còn ở lại bên cô cho dù là một ít, nhưng khi cô nhìn xuống khán đài, bắt gặp ánh mắt cổ vũ của Lâm Hạo và cái vẫy tay đầy vẻ con nít của Gia Kỳ. Tự nhiên cô thấy lòng mình hân hoan và có nhiều dũng khí, khi bên cạnh cô là hàng ngàn cô gái xinh đẹp khác. Hai Lượm đưa tay vẫy chào bé Vĩnh Thiên, miệng nở nụ cười lớn với thái độ thật tự nhiên và duyên dáng.

Nụ cười giãn dị và sắc đẹp tự nhiên của Hai Lượm đã chiếm được cảm tình của khán giả và các vị giám khảo lúc nào không biết. Đến khi nghe tên mình được xướng lên lọt vào vòng bán kết, Hai Lượm cứ đứng đó với đôi mắt mở tròn, đến nỗi cô MC phải liên tục nhắc cô đứng lên phía trước nhiều lần, cô mới hoàn hồn thực hiện.

Mọi thứ đều quá bất ngờ đối với cô. Vừa bước lên phía trước, cô vừa mỉm cười hạnh phúc. Chợt cô chới với khi cô gái đứng bên tay trái cô bước đến và cố tình ngáng chân cô kèm theo là một giọng nói nhỏ:

- Cô không xứng đáng được lọt vào bán kết. Lẽ ra vị trí đó thuộc về tôi.

Hai Lượm hốt hoảng quay sang nhìn cô gái xinh đẹp với đôi mắt đầy căm thù kia. Cô ấy đã bị loại khỏi vòng bán kết khi mà Hai Lượm là cô gái thứ hai mươi được lọt vào vòng trong. Quá sững sốt với tình huống đầy bất ngờ này, Hai Lượm không tránh được cú ngã đau điếng đó, cô vấp chân và té xuống, cộng với việc không quen mang giày cao gót nên cú ngã càng thêm nguy hiểm.

Đầu cô đập mạnh xuống sàn sân khấu nhẵn bóng, đầu óc cô bỗng tối sầm lại, quay cuồng và mọi thứ trở nên tối mịt và đảo lộn lên. Hai Lượm nghe như có ai đó lay mình, rồi giọng nói của ai đó vang lên hoảng hốt ... Nhưng cô không kịp nhận thức được đó là tiếng của ai, cô chỉ biết mình từ từ ngất lịm. Bỏ lại đó là câu nói đầy lo lắng của Gia Kỳ, và Lâm Hạo, hai người đầu tiên chạy ulla lên sân khấu khi thấy cô ngất đi:

- Hai Lượm! Hai Lượm ...

- Ý Nhi! Xin em! Bình tĩnh và nắm lấy tay anh.

Nhưng Ý Nhi vẫn không nghe thấy lời Lâm Hạo nói gì. Tiếng gió rít dữ dội làm cô thêm hoảng hốt, cô mím chặt môi khi bầu tay lên thành vách núi. Tay cô đau buốt khi những miếng đá như cắt xuyên da cô. Nhưng nếu cô buông ra cô sẽ chết, hơi thở cô đọng lại như màn sương đầm đìa. Phía dưới cô, thung lũng như đang gào thét.

Phía trên, Lâm Hạo như phát cuồng. Anh loay hoay tìm cách kéo cô lên an toàn nhưng cô gần như hét lên khi thấy tay mình không giữ nổi vách núi:

- Không! Vĩnh Thiên ...

Lâm Hạo cũng điên cuồng hét lên:

- Không! Ý Nhi ... Trời ơi!

...

Bà Hai vừa chống ghe, vừa nói nhỏ một mình:

- Trời ơi! Gia tài có một đứa con gái mà nó đành lòng nào bỏ tôi ra đi sao trời!

Bà khóc ngất khi hay tin con gái bà đã bỏ đi cùng một anh chàng nào đó cùng làm chung. Nghe đâu anh ta đã có vợ con nên cả hai đã trốn đi để xây dựng hạnh phúc mới. Muối mặt với bà con hàng xóm bà cũng muốn bỏ xứ đi luôn. Gia tài của bà giờ chỉ còn chiếc ghe này để mưu sinh và bà lẻ loi một mình:

- Mày ác lắm, Lượm ơi. Sao mày nỡ bỏ má một mình hả con?

Rồi bà khóc trong màn đêm lạnh vắng. Bà khóc cho tấm thân già gần đất xa trời không biết đâu là ngày về đoàn tụ ông bà, giờ lại chịu cảnh cô đơn. Chợt bà sượng lại khi thấy bên đám lục bình trên sông có cái gì đó nhấp nhô. Bà hắt hồn nói nhỏ:

- Trời ơi! Con gì vậy ta?

Rồi bà chèo đến gần đó, không phải con gì như bà nghĩ, mà là một cô gái đang trong tình trạng thập tử nhất sinh. Thậm chí bà không biết rằng cô ấy còn sống không nữa.

- Con nhà ai vậy trời?

Rồi không kịp suy nghĩ gì thêm, bà phóng xuống nước. Với kinh nghiệm sông nước gần cả đời người, thì việc mang cô gái lên xuồng thì không mấy khó khăn. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang trong tình trạng gần như chết đi, tấm thân kiệt sức. Bà Hai không biết nói gì ngoài việc giặt máy xuồng cho nó nổi, để đi đến bệnh viện gần nhất mà bà biết. Cô gái này thật may mắn khi còn sống sót trên dòng nước xoáy cuồng nộ kia.

...

Ngẩn người nhìn lại người đàn bà đang lo lắng cúi xuống trên mặt cô, Ý Nhi chớp mắt:

- Cô là ai?

Người đàn bà có nét mặt hiền lành, phúc hậu, tạo cho người ta có cảm giác yên tâm:

- Cô tỉnh rồi hả? Chèn ơi! May mắn quá. Cô biết không, gần hai tuần nay rồi đó. Tôi cứ nghĩ là cô sẽ không qua khỏi được.

Lắc lắc đầu, Ý Nhi ngẩng lên, đầu óc hơi quay cuồng, có lẽ do cô nằm quá lâu:

- Tôi ở đâu đây?

- Trạm xá, bệnh viện chuyển cô qua đây. Cô thấy thế nào?

- Đau đầu quá. Cho con nước.

- Ủ ... ừ.

Rồi bà nhanh nhẩu bước đến quây rót nước cho cô, thái độ luỳnh quỳnh nhưng có vẻ vui sướng khi thấy cô tỉnh dậy.

Đưa cốc nước lên môi uống cạn. Ý Nhi nhìn người phụ nữ lạ lẫm, giọng cô lí nhí:

- Cô là ai?

- Tôi là người đưa cô về đây. Lúc đó nhìn cô như sắp chết vậy. Cô đã gặp chuyện gì dữ lắm, phải không?

Ý Nhi nhú mày, lắc lắc đầu như cố nhớ ra điều gì đó:

- Tại sao?

- Hà?

Cô nhắc lại thì thầm:

- Tại sao tôi lại như sắp chết?

Bà Hai nhú mày nhìn cô gái trước mặt. Hình như cô ta không nhớ ra điều gì cả hoặc không nhận thức được tình trạng hiện giờ của mình, sau khi tỉnh lại trong thời gian nằm viện đã lâu.

- Thì tôi cứu cô trong khi cô đang trôi giạt trên sông kia. Cũng may đó nghe, cô mà không bám được vào bụi lục bình to tướng đó, thì cô đã chết đuối tự lúc nào rồi.

- Chết đuối?

Bà Hai liền quay sang nhìn cô gái liên tục phát ra câu hỏi trong khi người muốn biết sự thật là bà. Nhíu mày, bà hỏi:

- Cô không nhớ vì sao? Tôi là người cứu cô đó.

Nhưng Ý Nhi hoàn toàn không nhớ được điều gì. Cô đưa đôi mắt lơ lơ của mình nhìn người phụ nữ, rồi ngáp ngừng hỏi trong hoang mang lẫn trống rỗng:

- Tôi là ai? Tôi từ đâu tới?

Bà Hai hết hồn hết vía nhìn cô gái mà bà chăm sóc gần hai tuần nay. Giờ cô ấy tỉnh lại và không biết mình là ai, làm bà hoang mang không biết phải làm sao.

- Chèn ơi! Lẽ cô không biết mình là ai?

Ý Nhi liền nhìn lại bà. Cô như một người sắp chết lần hai, người dờ dẩn vì hoảng sợ và mặt biến sắc vì lo lắng hoang mang. Bà Hai thờ dài khi mời bác sĩ đến khám lại cho cô, theo chuẩn đoán thì cô hoàn toàn mất đi ký ức từng có trước đây. Giờ đầu cô như tờ giấy trắng, không biết mình là ai và cũng không biết nơi mình từng đến, và tại sao cô lại trong tình trạng thảm thương như thế này? Thờ dài nhìn cô gái bên cạnh mình, bà Hai nói giọng yêu thương:

- Thôi, con ở lại đây với má đi. Giờ con không có ai bên cạnh và má cũng chỉ có một mình, về ở với má đi con.

Nhìn đôi mắt đỏ hoe của người phụ nữ lam lũ, dãi dầu mưa nắng nhưng tốt bụng đó đã hy sinh bán đi chiếc ghế để trang trải tiền viện phí lo cho cô trong suốt thời gian khi cô nằm viện. Cô không biết trước đây mình là ai, cũng không biết mình từng ở đâu. Nhưng trước ân tình và tấm lòng của người phụ nữ cao quý này, thì Ý Nhi không thể nào chối từ cho được.

Ngước đôi mắt đăm lệ nhìn bà Hai, cô nói nghẹn ngào:

- Con ... con ...

Cô bật khóc, người còn vằng vắt vì sức khỏe chưa kịp phục hồi. Bà Hai cũng khóc, ôm cô vào lòng rồi vuốt ve lưng cô, tâm trạng của một người mẹ như tìm được con gái ruột của mình:

- Nín đi! Hai Lượm của má.

- Má ơi!

- Má ơi!

Hai Lượm hét lên. Nói đúng hơn lúc này là Ý Nhi hét lên, tim cô đập thình thịch và người như thoát khỏi một giấc mơ dài của đời cô. Bà Hai nói nhỏ khi nắm tay cô, trong khi mọi người xung quanh nhìn cô lo lắng:

- Má đây! Con không sao chứ?

Ý Nhi nhìn người ơn nghĩa của đời cô. Rồi tiếp theo là khuôn mặt của Gia Kỳ và Lâm Hạo, cô như chợt nhớ ra điều quan trọng, đôi mắt mở to miệng thì thầm:

- Vĩnh Thiên! Vĩnh Thiên ...

Lâm Hạo ngạc nhiên nhìn Hai Lượm. Anh không nghĩ bé Vĩnh Thiên sẽ là người cô quan tâm đầu tiên khi tỉnh lại:

- Anh sẽ mang nó đến. Em nằm yên đi, bác sĩ bảo em chấn thương mắt cá chân và ngắt đi vì hoảng sợ.

Rồi anh quay lại, cho người bế bé Vĩnh Thiên qua cho cô, sau đó tiếp lời:

- Sao em bất cẩn vậy? Em làm mọi người một phen hú vía đó.

Ý Nhi chưa nói được lời nào thì đã nghe tiếng Vĩnh Thiên ngọng nghịu:

- Cô ơi! Cô ơi ...

Ý Nhi sững sờ nhìn nó, cô ôm hôn nó như chưa hề gặp lần nào. Cô làm mọi người rất ngạc nhiên vì tò mò, cô biểu hiện cảm xúc rất lạ khiến mọi người có cảm giác như cô là một người khác:

- Trời ơi! Tình yêu của đời cô.

Rồi cô ôm hôn nó, cô nhìn nó như chưa bao giờ được nhìn khiến Lâm Hạo nhú mày. Anh có cảm giác cô biểu hiện như một người mẹ yêu quý đứa con mình khi tìm được nó. Vĩnh Thiên nhăn mặt kêu lên.

- Ngộp thở con rồi!

Ý Nhi hết hồn buông con bé ra, cô nhìn nó rồi vuốt ve khuôn mặt nó. Chợt cô bắt gặp ánh mắt dò hỏi của Lâm Hạo. Cô ngượng ngịu quay đi nhìn mọi người:

- Mọi người sao lại ở đây?

Gia Kỳ nhú mày nói:

- Còn hỏi nữa, cô bị ngã trên sân khấu và bất tỉnh khiến mọi người hết hồn, đưa cô về Lâm gia. Nhưng may mắn là cô không sao đó.

Ý Nhi lặng người, thì ra cô bị ngã. Cú ngã định mệnh của đời cô. Nếu không, cô sẽ không bao giờ nhớ ra được cô là ai. Cô liền giật mình ngẩng lên khi nghe Lâm Hạo nói:

- Mọi người ra ngoài đi, cô ấy cần nghỉ ngơi.

Mọi người liền gật đầu và trả lại sự yên tĩnh cho căn phòng. Lâm Hạo ngồi xuống giường nhìn cô, ánh mắt đầy âu yếm và dịu dàng:

- Em làm anh lo lắng quá. Em không sao chứ? Anh nghĩ mình muốn điên lên khi nghĩ rằng em sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Ý Nhi dịu dàng nói, nhưng trong giọng nói ẩn chứa một điều gì đó xa xôi:

- Thật không? Có thật là anh lo lắng khi em không bao giờ tỉnh lại?

Lâm Hạo mỉm cười, anh yêu thương vuốt má cô:

- Điên quá! Sao em lại hỏi thế khi tình cảm anh luôn dành hết cho em chứ?

Rồi âu yếm hôn lên môi cô, anh nói:

- Anh đã trả hết món nợ của má em. Anh cũng sẽ không cho em tham gia dự cuộc thi ngốc nghếch đó nữa. Giờ thì anh không muốn thấy em gặp bất kỳ nguy hiểm nào, em hiểu không?

Ý Nhi gật đầu, cô nhìn người đàn ông trước mặt. Đôi mắt không biểu lộ điều gì, cô sẽ không bao giờ cho anh ta biết được Ý Nhi thật sự trở về. Không bao giờ và anh ta sẽ trả giá cho những gì đã gây ra cho cô và gia đình cô. Ý Nhi chớp chớp mắt giấu đi suy nghĩ của mình, trên môi mỉm cười dịu dàng:

- Em biết rồi.

Lâm Hạo nhẹ nhàng hôn cô, một nụ hôn đầy ngọt ngào và say đắm, rồi anh vuốt nhẹ tóc cô trước khi bước ra ngoài để cô nghỉ ngơi.

- Nhắm mắt lại ngủ đi và đừng hòng mơ mình là hoa hậu chỉ để lấy giải thưởng ba mươi ngàn USD gì đó mà em và Gia Kỳ bày ra, nghe chưa?

Mỉm cười gật đầu, cô giả vờ khép mắt lại Lâm Hạo nhìn cô ngoan ngoãn thiếp đi trên gối và nhẹ nhàng rời khỏi phòng với bước đi chậm rãi.

Mở to mắt và nhìn thẳng cánh cửa khép lại trước mắt mình. Ý Nhi thờ dài quay đi giấu dòng nước mắt. Ngay lúc này đây, Ý Nhi rõ hơn ai hết cô yêu anh ta vô cùng, yêu từ lần đầu tiên gặp mặt, yêu đến đau đớn và yêu trong thù hận.

Cô không quên cảm giác căm hận khi phát hiện ra anh ta có liên quan đến cái chết của anh Hai cô, sự mất tích của chị dâu và cùng với nỗi đau đớn khi phát hiện ra điều đó Cô ghét mình yếu đuối, ghét mình lo sợ. Nhưng cô biết rằng cô sẽ không bao giờ được để cho tình cảm làm át đi lý trí con tim mình. Có không thể yêu kẻ thù, không thể và càng không thể sống gần anh ta. Cô sẽ mang Vĩnh Thiên đến một nơi khác và sẽ làm cho anh ta hiểu được cảm giác của cô. Khi xa người thân yêu nhất, thì anh ta sẽ cảm thấy không còn gì trên đời này ngoài nỗi trống vắng đau đớn.

Nín thở khi đứng im trước cửa phòng làm việc của Lâm Hạo, Ý Nhi nghe tiếng bước chân của anh xa dần cuối dãy hành lang, cô lên vào căn phòng bí mật của anh. Khó khăn lắm cô mới thuyết phục Lâm Hạo đưa cô lên ngôi biệt thự nghỉ dưỡng của Lâm gia, nơi mà cô bị té xuống vách núi trước kia

Anh đã tin tưởng và không một lần nghi ngờ cô, khẽ mở cửa bước vào sau khi đã đọc mã khóa. Cô nàng không ngờ Lâm Hạo lấy tên Ý Nhi làm mật mã, cô choáng ngợp trước căn phòng sang trọng và lộng lẫy ở phía bên trong của nó.

Thở nhẹ ra vì lo sợ, cô nhìn quanh căn phòng như quan sát nó. Bức tường đã ngả màu kem, cho thấy căn phòng này đã có từ rất lâu rồi, nó treo đầy khung ảnh đến nỗi cô phải hướng ánh mắt tò mò nhìn lên xem xét. Nhưng một trong những bức làm cô chú ý nhất khi cô thấy chị dâu Tuyết Thu của cô trong hình.

Cô nhú mào suy nghĩ:

“Sao chị ấy lại có mặt tại Lâm gia giàu có này? Chị không phải là cô giáo ngoan hiền mất mẹ rồi sao? Chị ấy không phải là một cô bé mồ côi mà anh Hai cô yêu quý sao?”. Hàng ngàn câu hỏi như làm cô chao đảo. Phát hiện này làm cô run rẩy không định hướng được mình nên làm gì tiếp theo. Chợt cô bắt gặp chiếc vòng ngọc được trưng bày trong tủ một cách cổ kính và sang trọng. Cô kêu lên:

- Chiếc vòng ấy không phải của chị ấy sao? Món đồ mà chị dâu cô xem như vật báu trên đời này.

Bao nhiêu câu hỏi, bao nhiêu thắc mắc, bao nhiêu tình cảm đan xen khiến cô không hiểu nổi. Chợt cô nhìn thấy bức ảnh Tuyết Thu chụp chung với người đàn ông sang trọng và người phụ nữ có nụ cười hiền dịu nhưng không kém phần quý phái. Tò mò, cô lật lại phía sau khung ảnh và phát hiện dòng chữ:

“Con là hạnh phúc của chúng ta. Lâm gia”.

Ý Nhi còn đang bối rối không biết tin vào sự thật nào thì cô nghe tiếng bước chân. Mở to mắt hốt hoảng khi nghe tiếng Lâm Hạo, cô không ngờ anh quay trở lại. Giật mình và khôn ngoan nép vào phía sau cánh tủ cô nghe rõ tiếng Lâm Hạo dặn dò Kiên Phong. Hình như, anh bỏ quên cái gì đó trong phòng và muốn quay trở lại lấy:

- Mọi thứ cậu đã chuẩn bị xong chưa?

- Xong rồi. Chỉ chờ lệnh của anh nữa là xong đó, nhưng trong tôi vẫn còn lăm nghi ngờ về ...

Nhưng Lâm Hạo đã cắt ngang lời anh:

- Tôi không muốn nghe cậu nói đâu. Tôi đã quá sai lầm trong quá khứ rồi, lần này tôi không muốn hối hận một lần nữa đâu Kiên Phong thở dài, anh không muốn nói thêm ý mình nữa. Chợt Lâm Hạo ngẩng lên khi nhớ ra một điều gì đó.

- Hôm nay là ngày mất của Tuyết Thu. Anh nhớ chuẩn bị hoa và cùng tôi đến nghĩa trang nhé.

Kiên Phong gật đầu. Rồi cùng anh bước ra khỏi phòng với thái độ gấp rút, dường như cả hai bận lắm và có điều gì đó muốn thực hiện cho xong. Ý Nhi thở ra một hơi nhẹ nhõm khi nghe tiếng chân anh xa dần:

Cô bàng hoàng khi nhận ra chị dâu mình cũng đã mất. Vĩnh Thiên đã mất mẹ rồi sao? Cô cảm thấy đau xót và muốn tìm ra sự thật ngay tức thì.

Nhẹ nhàng như một con mèo ngoan ngoãn khi bước đến bàn giấy gần đó, cô lục lại hồ sơ và mở to mắt ngạc nhiên khi biết rằng Tuyết Thu là con gái nuôi của Lâm gia. Nhưng tại sao họ lại giết chị cô? Tại sao Tuyết Thu lại chết? Rồi cô nghe tim mình đau đớn.

- Chính hần!

Cô nghiêng răng nghĩ, niềm căm hận như tan ra trong lòng cô. Cô sẽ giết hần và hần sẽ chết với chính đôi tay này. Ý Nhi nuốt nổi cay đắng nghẹn ngào khi cô quyết định giết đi người cô yêu.

Nhìn mình trước gương, Ý Nhi không cảm thấy vui sướng gì với ý nghĩ đi chơi với anh ta tối nay, vì hôm nay là ngày cô cho anh ta biết tay. Chợt cô sững lại khi nghĩ:

“Mình có đủ can đảm để làm điều đó không? Hay chỉ là lời nói mà thôi”. Nắm chặt viên thuốc ngủ trên tay, Ý Nhi thở dài.

Chợt có tiếng gõ cửa làm cô ngẩng nhìn lên. Lâm Hạo đứng đó tự bao giờ và đang nhìn cô chăm chú. Anh vẫn sang trọng lịch lãm như thường ngày. Dịu dàng anh nói khi nhìn cô:

- Em đẹp quá.

Rồi không đợi cô lên tiếng, anh bước đến và hôn cô say đắm. Khẽ nhú mào, cô cúi mặt xuống để tránh nụ hôn có lửa của anh, miệng thì ngọt ngào thì thầm:

- Chúng ta xong chưa anh? Mình đi thôi!

Lâm Hạo gật đầu, anh có vẻ hạnh phúc, và mãn nguyện.

- Xong rồi! Chúng ta đi thôi em!

Ý Nhi bước theo anh, cô chợt nén tiếng thở dài.

...

Ngồi xuống ghế trên chiếc du thuyền rộng lớn, Ý Nhi không ngờ Lâm Hạo lại đưa cô đến một nơi sang trọng như thế này. Khung cảnh lãng mạn, bàn ăn sang trọng, không gian hữu tình. Nhìn vào, ai cũng nghĩ cô là người hạnh phúc nhất, nhưng không ai biết rằng, cô đang giằng xé với nhiều nỗi đau đớn đang làm tim cô rỉ máu.

- Hình như em có vẻ không vui?

Lâm Hạo lo lắng hỏi. Chợt Ý Nhi nói nhỏ:

- Em thấy không được khỏe cho lắm, chắc ăn quá nhiều thôi.

Nhìn lại đĩa thức ăn đầy ắp của cô, Lâm Hạo nhíu mày. Anh dịu dàng:

- Em có ăn gì đâu, hay em đau ở đâu?

Ý Nhi mỉm cười dịu dàng, giọng cô ngọt ngào – Anh có muốn nhảy với em không, cưng?

Lâm Hạo nhướn mày, anh có vẻ ngạc nhiên vì thái độ của cô. Đứng lên và kéo cô vào vòng tay, Lâm Hạo hôn nhẹ tóc cô:

- Em làm anh ngạc nhiên quá.

Hai người khiêu vũ trong yên lặng. Lâm Hạo nhíu mày khi thấy Ý Nhi có vẻ trầm tư:

- Hai Lượm! Em sao vậy?

Ý Nhi vẫn mãi mê suy nghĩ. Cô bị chi phối với ý nghĩ hạ gục anh đến độ không biết anh đang nói gì. Ngần người nhìn anh như hỏi, khuôn mặt của cô khiến Lâm Hạo thấy lạ anh ôm cô vào lòng rồi nói:

- Em sao vậy bé cưng? Hôm nay trông em lạ quá. Có chuyện gì sao?

Rồi anh ngạc nhiên nhìn vào khuôn mặt cô. Cô lắc đầu và nhỏ nhẹ thì thầm:

- Không! Không có gì! Em chỉ muốn ôm anh một chút vậy mà.

Hôm nay, cô có những biểu hiện thật khác thường và trầm tư. Điều này làm anh đỡ lấy cô, với đôi mắt nhìn cô áp đảo, nghiêm giọng, anh hỏi:

- Em đang nghĩ gì?

Rồi anh hắng giọng, thì thầm khi ôm lại cô vào lòng:

- Dù em có nghĩ gì thì anh cũng yêu em hết.

Mãi suy nghĩ, cô không để ý gì nhiều với những lời nói của Lâm Hạo. Cô nói khi rời vòng tay anh:

- Anh có muốn uống một chút gì đó không anh?

Lâm Hạo gật đầu, anh đang trong tâm trạng tuyệt vời của một người đang yêu, nên không để ý đến những cử chỉ lạ lùng của cô:

- Ừm, em lấy đồ uống cho anh đi. Món gì cũng được hết, miễn là em chọn cho anh.

Run run bước đến quầy để rượu. Nhưng cô thấy mình không đủ can đảm để viên thuốc ngủ vào ly nước của anh, cô thở dài với chính mình:

- Không được! Mình không thể như thế được, mình phải giết anh ta để trả thù.

Rồi cô mím môi bưng ly rượu đến cho anh, người căng như sợi dây đàn, tâm trạng rối bời và đầy mâu thuẫn.

Khác xa hoàn toàn với thái độ đó của cô, anh bước đến và âu yếm nhìn cô.

Mọi sự tập trung và chú ý của anh giờ là được ôm cô trong vòng tay, và mang cô đến niềm hạnh phúc mới đó là làm vợ anh. Anh quyết định như thế và tối nay anh sẽ cầu hôn cô, nhất định cô sẽ run lên vì xúc động và ngã vào lòng anh cho mà xem.

- Em biết điều gì không?

Ý Nhi nhướn mắt nói nhỏ:

- Điều gì cơ?

Lâm Hạo vừa cầm lấy ly rượu vừa vuốt má cô, giọng sắc mùi tán tỉnh hóm hỉnh và yêu thương:

- Em là người phụ nữ tuyệt vời nhất. Anh yêu em.

Rồi không đợi cô trả lời, anh bưng ly rượu lên và định uống cạn. Ý Nhi thấy đầu óc như quay cuồng, cô giả bộ té khụy vào người anh làm cho ly rượu đổ ướt hết áo anh, trước khi anh kịp uống.

- Em xin lỗi ... Trời ơi!

Cô giả vờ kêu lên, thái độ tỏ ra luýnh quýnh vuốt nhẹ áo anh.

- Anh không sao chứ?

Lâm Hạo đỡ lấy cô, anh quan tâm đến cô nhiều hơn là chiếc áo đó:

- Không sao! Hôm nay em mệt, đúng không?

Ý Nhi gạt đầu, cô nói với đôi mắt cụp xuống để che giấu sự dối trá của mình.

Cô cảm thấy thật xấu xa và đau đớn. Cô không thể hạ gục anh ta, không thể, hoàn toàn không thể được. "Ý Nhi! Mi đang mềm lòng. Mi đã quá si mê anh ta rồi".

- Em mệt, em không muốn làm anh mất vui. Nhưng anh thông cảm, em muốn về nhà.

Lâm Hạo liền gạt đầu, anh ra lệnh cho người lái tàu quay về bờ. Giờ tâm trạng và sức khỏe của Ý Nhi là quan trọng nhất. Anh thật không phải khi đã mang cô ra đây, trong khi đáng lẽ cô phải nằm nghỉ ngơi trên giường theo lời dặn của bác sĩ mới đúng.

Anh nén tiếng thở dài giấu chiếc nhẫn cầu hôn vào túi áo. "Lần sau vậy, nhất định mình sẽ cầu hôn cô ấy vào lúc lãng mạn nhất". Và anh quyết định thế Ý Nhi ôm Vĩnh Thiên trong tay. Con bé ngủ suốt hành trình từ xe này, sang qua xe khác trên đường về Long An. Cô có một người bạn thân ở đây, có lẽ cô sẽ nhờ người ấy giúp đỡ một thời gian.

Cô đã bế bé Vĩnh Thiên trốn khỏi Lâm gia, cô khôn ngoan không đi xe về một lần. Đến đoạn đường nào cô cũng đổi xe, vì như thế Lâm Hạo có muốn truy tìm cô cũng rất khó khăn. Cô không thể sống gần anh ta mà quên đi lòng thù hận, càng không thể giết anh theo ý nguyện của lý trí sắt đá trong lòng. Tim cô không cho phép điều đó. Dù trước kia cô là Ý Nhi, cô cũng yêu anh ta. Sau này là Hai Lụa cô vẫn yêu anh ta. Điều cô đau đớn nhất là ra đi không một lời từ biệt bà Hai, người mà cô mang ơn đến suốt cuộc đời này, không gì có thể bù đắp được cho bà.

Ôm bé Vĩnh Thiên trong lòng, cô mệt mỏi nằm thiếp đi. Trong giấc mơ, cô nghe tiếng Lâm Hạo gọi mình. Thật điên rồ, anh ta ám ảnh mình cả trong giấc mơ sao?

Mở mắt ra, Ý Nhi chợt giật mình khi chiếc xe thắng gấp. Mọi người trên xe đổ nhào và hốt hoảng. Chú lơ xe hung dữ định bước xuống xe, miệng thì lầm bầm:

- Cha nội nó! Bộ muốn chết hả?

Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, thì tim Ý Nhi như ngừng đập khi nghe giọng nói lạnh lùng của Lâm Hạo.

- Tôi có chuyện nhờ anh một chút.

Rồi không kịp để anh lơ xe nói tiếp thêm lời nào, Lâm Hạo bước lên xe, thái độ anh dứt khoát và rất ngẫu đến mức người lơ xe im re. Thậm chí, anh ta còn hết hồn đứng nép qua một bên khi Kiến Phong nhướn mắt nhìn anh ta ở bên dưới cửa xe. Biết là gặp đàn anh thứ thiệt nên anh ta khéo léo im lặng.

Lâm Hạo lên xe và đảo mắt nhìn quanh, anh dễ dàng nhận ra Ý Nhi và Vĩnh Thiên. Hai người phụ nữ to gan này, dám bước ra khỏi cuộc đời anh khi mà anh chưa cho phép. Anh điềm tĩnh nói khi nhìn vào ánh mắt

và tấm thân như đóng băng vì sợ hãi đó.

- Anh đến rước em về.

Nhưng Ý Nhi vẫn gan lì bậm môi nín thinh, thái độ xem anh như người vô hình. Cô biểu lộ giống như anh đang nói chuyện với một ai đó, đang bàn luận về vấn đề gì đó chứ không liên quan gì đến cô. Cô xem anh như đang nhận làm người. Thở dài với thái độ lì lợm đó của cô, anh nói nhỏ:

- Hình như em muốn vậy.

Rồi anh cúi xuống bồng Vĩnh Thiên trên tay, còn Ý Nhi thì anh nắm chặt tay cô rồi gầm gừ:

- Em muốn con bé thức giấc hoặc muốn xấu hổ với mọi người thì cứ việc giăng tay ra khỏi anh một lần nữa đi. Anh hứa đấy, anh sẽ đánh đòn em ngay tại đây và trên chiếc xe này.

Xấu hổ và sợ hãi bao trùm cô khi cô nhìn mọi người trên xe. Họ đang nhìn hai người với cái nhìn thích thú, tò mò và cả ngưỡng mộ. Không muốn gây rắc rối nơi công cộng, cũng không muốn gây phiền toái cho mọi người và cũng biết không thể đấu lại Lâm Hạo lúc này, rõ ràng là anh đang cực kỳ tức giận, nên cô im lặng bước theo anh. Cô hơi ngừng lại một giây khi nghe lời nhận xét của bà lão ngồi băng ghế phía sau cô làm cô đỏ bừng mặt, cô cũng không biết mình đỏ mặt vì điều gì:

- Lại chuyện giận hờn vợ chồng nữa rồi. Ôi! Tình yêu tuổi trẻ làm bà già này ngưỡng mộ quá.

Rồi tiếp theo đó là tràng cười như cổ vũ của mọi người. Trong khi Ý Nhi muốn ngất đi vì xấu hổ, thì Lâm Hạo mỉm cười lịch sự. Thái độ của anh lúc này hoàn toàn nhã nhặn, nhưng bên trong, Ý Nhi biết nó ẩn chứa một cơn giận chết người. Bằng chứng là môi anh đang giật mạnh và hàm răng như nghiến lại.

Bị tổng lên xe như một cô tiểu thư quý phái bị bắt về nhà, Ý Nhi định hét lên khi Lâm Hạo cùng chui vào cùng với cô. Anh đưa tay ra hiệu cô yên lặng khi đặt bé Vĩnh Thiên vẫn đang say ngủ trên ghế xe được bọc lông thú trắng tinh dành cho trẻ em. Nó vẫn ngáy khò khò không hiểu chuyện gì xảy ra giữa người lớn với nhau. Ý Nhi định ôm nó về phía cô nhưng Lâm Hạo nhanh tay chụp lấy tay cô và kéo cô vào lòng anh, cô nhăn lên đau nhói khi anh ôm siết lấy cô. Những ngón tay anh dường như muốn bóp nát cô ra thành từng mảnh, nhưng giọng anh vẫn nhẹ nhàng, lời nói dịu dàng như một làn gió, càng làm cô thêm nổi gai ốc khi đón biết được cơn thịnh nộ sắp tới của anh:

- Yên lặng! Nếu em không muốn Vĩnh Thiên nhìn thấy cảnh anh đè em xuống và đánh thật đau vào mông em, thì em nên yên lặng và ngoan ngoãn ngồi yên cho đến khi chúng ta về Lâm gia. Còn nếu em muốn như thế thì cứ việc hét lên anh tin anh sẽ không nói suông đâu.

Ý Nhi lo sợ kêu lên trong họng, khi nghĩ đến viễn cảnh về nhà và đối mặt cùng anh với cơn bão mà cô tạo ra này.

- Anh định về nhà rồi làm gì tôi chứ?

Lâm Hạo thả tay cô ra rồi nói nhỏ:

- Em sẽ không muốn biết đâu. Về chỗ của mình và ngoan đi. Nếu không, em sẽ hối hận vì mình được sinh ra đó, cô nàng, lì lợm và bướng bỉnh ạ.

Ý Nhi lo sợ ngồi yên vị trở lại ghế, cô không thể suy nghĩ được gì nữa cả.

Mọi thứ đều quá bất ngờ đối với cô. "Làm sao anh ta tìm được cô? Vì sao anh ta biết cô bỏ trốn?". Vì sao và vì sao? Như hàng trăm câu hỏi làm cô sợ hãi và ngủ thiếp đi trên ghế lúc nào không biết.

...

Nhìn Ý Nhi lạnh lùng, Lâm Hạo ôm hôn bé Vĩnh Thiên, rồi anh thì thầm yêu thương với nó:

- Ngủ ngon, con yêu.

Rồi anh hôn lên trán nó dịu dàng một lần nữa khi đắp chăn lên tận cằm cho nó, thái độ hết sức thương yêu. Anh thật sự gần như mất đi nó một lần nữa. Anh đứng bật dậy, rồi kéo Ý Nhi bước qua phòng mình thông qua cánh cửa thông giữa hai phòng của anh và nó. Cô hết hồn với thái độ của anh và không nói được lời nào. Ấn Ý Nhi vào tường, Lâm Hạo chồm đến khóa chặt cô bên hai cánh tay, giọng gầm gừ:

- Giờ thì nói đi! Anh chỉ cho em cơ hội một lần này mà thôi đó.

Ý Nhi nói không ra hơi, giọng cô có vẻ ấp úng:

- Tôi ... tôi không muốn ở bên cạnh anh nữa. Tôi ghét anh lắm và sẽ không bao giờ còn có cảm giác yêu anh, dù chỉ là một chút ...

Lâm Hạo đưa đôi mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt ngang bướng lăm lì kia, khuôn mặt mà anh không nghĩ anh đã từng yêu say đắm.

- Em nói với tư cách gì? Ý Nhi hay Hai Lượm?

Ý Nhi lặng người đi, đôi mắt mờ to và run rẩy. Cô không ngờ anh đã biết cô là ai. Nhưng tại sao? Tại sao anh biết cô là Ý Nhi cơ chứ?

Bắt gặp ánh mắt như hỏi của Ý Nhi, Lâm Hạo thở dài. Mọi nghi ngờ của anh đã đúng - Ý Nhi chính là Hai Lượm. Nếu đêm cô bỏ đi, Gia Kỳ không tiết lộ điều bí mật này, thì anh cũng không bao giờ biết.

- Vậy em chính là Ý Nhi?

Anh hỏi mà như khẳng định, Ý Nhi ngược đôi mắt to oán hận nhìn anh. Cô thì thầm:

- Điều đó quan trọng với anh sao? Ý Nhi là tôi thì sao, mà không phải thì sao?

Lâm Hạo vuốt ve cổ cô rồi tay anh như siết lại. Nhưng nó vẫn giữ nhẹ nhàng êm ái trước cổ Ý Nhi, giọng anh ngọt ngào mang đầy nguy hiểm.

- Điều đó rất quan trọng với anh, em biết không? Suốt hai năm nay anh sống trong tâm trạng luôn mong nhớ em. Nhớ em đến phát điên, nhớ em đến đau đớn cả con tim, mọi cái cả trí óc. Nhưng giờ, em nhớ lại tất cả thì em hỏi điều đó có quan trọng gì? Một câu hỏi mà nó khiến anh muốn giết chết em vì oán hận.

Ý Nhi rơi nước mắt, cô không rơi nước mắt vì sợ hãi, bởi các ngón tay đang ở tư thế như siết lấy cổ cô bất cứ lúc nào. Cô sợ hãi vì tình cảm chân thành của anh mà cô đã vô tình làm tổn thương. Hay những chuyện cô nghe thấy, cô bắt gặp anh từ trước đến giờ chỉ là hiểu lầm? Chỉ là những ngộ nhận mà cô gán ghép cho anh? Không! Không bao giờ có chuyện ngộ nhận hay gán ghép ở đây.

Mọi việc đã diễn ra quá rõ ràng, nên không thể có chuyện gán ghép ở đây. Tức giận vì tình cảm đã mù lòa, để tin người của mình, cô đưa tay chùi mạnh mũi và nhìn anh bằng đôi mắt thách thức không kém phần giận dữ:

- Sao anh biết tôi là Ý Nhi? Tôi không nghĩ người khác có thể nhận ra tôi.

- Đúng! Không thể nào nhận ra được. Quá hay và quá đạt đến mức tôi suýt quỵ xuống cầu hôn người phụ nữ có ý định hạ độc mình ngay ngày tôi định buộc đời cô ta vào mình mãi mãi.

Rồi ngừng lại lấy hơi để thở vì quá tức giận:

- Nhưng ngạc nhiên là cô ta lại lặng lẽ bỏ đi. Tại sao? Tại sao lại bỏ đi? Tại sao lại gọi tôi là kẻ giết người?

- Anh không phải thì là ai? Ai đã dồn anh tôi vào con đường chết? Chị dâu tôi phải nhảy xuống sông để bảo vệ tính mạng cho hai cô cháu tôi? Ai? Anh nói đi, là ai? Ai hả?.

Khuôn mặt Lâm Hạo ngờ ngác khi nhìn Ý Nhi nói, giọng vẫn còn lạnh lùng:

- Chị dâu? Hai cô cháu? Vĩnh Thiên đích thực là cháu em?

Ý Nhi hét lên, cô xô mạnh Lâm Hạo ra rồi nói:

- Anh đừng giả vờ nữa. Anh đã biết hết mọi chuyện rồi, mà anh còn muốn chính miệng tôi phải nói ra nỗi đau đớn này cho anh nghe sao?

Rồi cô nghiêng răng nói tiếp uất hận:

- Tôi hận mình không thể giết anh đi.

Lâm Hạo để cho cô nói hết niềm cay đắng như giết chết anh được thoát ra khỏi đôi môi xinh đẹp đang cong lên vì giận dữ đó – Anh nhắc lại! Anh không hiểu vì sao em lại nói thế? Chị dâu em là ai?

Rồi theo bản năng phán đoán nhạy bén của anh, anh ngạc nhiên quay lại thì thầm:

- Chị dâu? Em là em chồng của Tuyết Thu sao?

Ý Nhi cười lên trong cơn tức giận:

- Anh không biết điều đó sao? Đồ giết người!

Lần này, Ý Nhi không nói ra được lời thứ hai nào thì đã bị Lâm Hạo ôm vào vòng tay. Gương mặt quyết liệt, thái độ mạnh mẽ và hành động kiên quyết đến nỗi Ý Nhi như ngừng thở vì hết hồn.

- Nghe này! Sức chịu đựng của con người có giới hạn. Nếu em mà cứ sử dụng cái giọng oán hận này với anh thêm một lần nữa thì anh thề sẽ cho em biết tay. Giờ nghe anh hỏi lại một lần sau cuối, em là em gái của Tuyết Thu và Mạnh Nhiên?

Ý Nhi bướng bỉnh gật đầu, mặc dù nàng vẫn còn run rẩy vì sợ hãi:

- Đúng vậy! Mạnh Nhiên là anh trai tôi Vĩnh Thiên là con gái ruột của anh ấy và chị Tuyết Thu.

Lâm Hạo bàng hoàng cả người. Cô gái và đứa bé anh cho người tìm kiếm bấy lâu nay lại là hai người anh yêu quý nhất. Họ ở ngay trong ngôi nhà của anh, được anh yêu thương và chăm sóc, vậy mà anh không hề hay biết gì. Phát hiện này làm anh chấn động. Anh luôn tin Lâm gia có thể tìm ra được mọi thứ, nhưng chuyện quan trọng này anh lại không phát hiện ra.

- Anh không phải là người giết Tuyết Thu, cũng chẳng phải là người hạ thủ Mạnh Nhiên như bấy lâu nay em đã nghĩ đâu, mọi chuyện không phải như vậy đâu.

- Không phải như vậy đâu? Anh nghĩ tôi sẽ tin anh? Anh đâu phải là một người ngốc nghếch để tự nhận mình là người chủ mưu trong chuyện này.

Bực tức vì thái độ cố chấp và đầy cứng đầu của Ý Nhi, Lâm Hạo bóp nhẹ cằm cô, buộc cô phải nhìn thẳng vào anh và nghiêm chỉnh nói:

- Nhìn anh đây! Ngốc. Em không biết mình đang có những suy nghĩ sai lầm như thế nào đâu. Thì ra em luôn miệng gọi anh là kẻ giết người vì em nghi ngờ anh giết Tuyết Thu và Mạnh Nhiên sao?

- Tôi luôn tin vào điều mình phán đoán và anh là kẻ giết người.

- Anh không phải là kẻ giết người! - Lâm Hạo rít lên - Không phải! Em còn muốn anh nhắc lại bao lần nữa chứ.

Ngừng lại để bắt cô nhìn vào khuôn mặt anh, Lâm Hạo nói lớn:

- Nghe này! Tuyết Thu là con gái nuôi của ba anh. Anh xem và yêu thương chị ấy như chị ruột trong gia đình, thì làm sao anh lại cho người giết chị ấy chứ?

Ý Nhi hoang mang, cô nhú mồm nói:

- Anh nói gì?

- Anh nói Tuyết Thu là con gái nuôi của ba mẹ anh. Cô ấy là con của một trong những người bảo vệ ba mẹ anh. Vì bảo vệ ba mẹ anh mà ba mẹ cô ấy đã hy sinh thân mình. Nên cô ấy đã về Lâm gia cùng với Kiến Phong, năm cô ấy tròn mười sáu tuổi.

Ý Nhi kêu lên bàng hoàng:

- Không thể nào!

- Có thể chứ! Anh cho người tìm kiếm Tuyết Thu và Minh Nhiên là muốn mang họ về lại Lâm gia. Nhưng không ngờ mọi chuyện lại quá muộn như vậy, bọn anh bị chậm một bước so với bọn ác ma đó.

Ý Nhi còn đang trong tình trạng nửa vờ, không biết nên tin hay là nên phủ định những lời anh vừa nói thì cửa bật mở và giọng Gia Kỳ vang lên trầm trầm, phía sau cô là bà Hai và Kiến Phong.

- Mọi chuyện đúng là như vậy đó. Lúc chị Tuyết Thu qua đời, em là người chứng kiến mà. Chị biết không, sau một tuần chị rơi xuống vực thẳm, tụi em đã tìm được tung tích của Tuyết Thu. Cô ấy mê man bất tỉnh tại một bệnh viện nhỏ ven thị trấn vùng ngoại ô, chị ấy đã qua đời sau khi không chịu nổi vì sức khỏe quá yếu.

Ý Nhi đưa đôi mắt nhìn Gia Kỳ:

- Tôi không tin! Làm sao cô biết tôi là Ý Nhi?

Gia Kỳ thở dài:

- Mọi người đều tin cô không phải là Ý Nhi. Cho đến lúc tôi giúp cô mặc chiếc áo quynh rũ tại nhà hàng

Royal, tôi đã nhận ra đó là cô. Ý Nhi đã vì anh tôi mà bị thương một bên ngực. Và cùng lúc ấy, tôi tình cờ nhìn thấy bên ngực trái cô có một vết sẹo khá rõ. Từ đó, tôi bắt đầu nghi ngờ cái phán đoán đầu tiên của tôi là đúng. Tôi âm thầm điều tra và người đầu tiên tôi nghĩ đến là bà Hai, người đã cứu mạng cô. Và đúng như dự đoán của mình, cô là Ý Nhi nhưng trí nhớ thì hoàn toàn bị xóa sạch sau lần té xuống vực thẳm đó.

Ý Nhi kêu lên, cô không ngờ Gia Kỳ chính là người nhận ra cô là Ý Nhi:

- Thì ra cô đã biết thân phận của tôi trước cả tôi?

- Đúng vậy! Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi phải phá vỡ nó, khi mang điều bí mật này nói với Lâm Hạo. Tôi muốn anh ấy và cô quên đi điều đáng buồn đó và sống một cuộc sống hạnh phúc. Nhưng mọi chuyện không như ý tôi mong muốn, khi cô tình cờ nhớ lại và phát hiện ra mọi chuyện.

- Khi tôi bỏ đi thì cô nói với Lâm Hạo tôi là Ý Nhi?

Nhưng Gia Kỳ lắc đầu:

- Không! Tôi chưa kịp nói thì anh ấy đã biết sự thật. Anh ấy cũng biết cô là Ý Nhi. Tôi không biết vì sao anh ấy biết. Nhưng tôi cũng biết anh ấy muốn xóa hết nỗi đau trước đây. Và mong muốn toàn tâm toàn ý yêu cô, muốn xóa đi quá khứ đau lòng ấy để được ở bên cô mãi mãi.

Ý Nhi quay phắt lại nhìn Lâm Hạo, khuôn mặt anh thật sự đau khổ và phảng phất buồn:

- Anh cũng nghi ngờ em là Ý Nhi, nhưng vẫn chưa chắc chắn lắm. Đến khi nghe Gia Kỳ nói, anh gần như cảm nhận được người đó chính là em, người con gái đã và đang làm anh say đắm, anh yêu em nhiều vô cùng.

Ý Nhi rơi nước mắt, cô chợt nhận ra rằng mình yêu anh nhiều như thế nào, trước đây cũng vậy và bây giờ cũng vậy. Nó chỉ khác ở chỗ, là tình cảm bây giờ của cô đối với anh mãnh liệt thêm mà thôi.

Ý Nhi thì thầm, giọng cô đầy yếu đuối:

- Tại sao? Vậy tại sao anh Hai tôi lại chết? Tại sao? Ai đã giết chết anh ấy?

Ai? Ai?

Lâm Hạo thở dài, anh ôm cô vào lòng khi nhắc lại chuyện năm xưa:

- Chỉ vì muốn bảo vệ Tuyết Thu mà Minh Nhiên đã hy sinh bản thân mình.

Mọi chuyện bắt đầu từ việc Tuyết Thu là con gái của Phùng Ánh, người giàu nhất thành phố ngày ấy cũng là một trong những tay chơi thú vị nhất. Ông ta buôn vũ khí, ma túy và cả kim cương. Mọi chuyện ông ta làm đều rất tàn nhẫn, nhưng chỉ thứ duy nhất khiến ông ấy âu yếm, yêu thương chính là Tuyết Thu.

Tuy nhiên, ông ta không thể trụ vững với chính sách áp đảo đàn em của mình, vào một đêm mưa gió, ông ta bị một tên đàn em ám sát.

Ý Nhi nhíu mày khó hiểu:

- Vậy thì điều đó có liên quan gì đến anh tôi? Liên quan gì đến Lâm gia và sự xuất hiện của chị ấy trong gia đình của anh?

- Có chứ?

Gia Kỳ tiếp lời anh trai:

- Chính Phùng Ánh là người cứu cha tôi thoát chết, trong một bữa tiệc từ thiện của nhà họ Phan. Chính là gã Phan Kha đã bắt cóc cô và Vĩnh Thiên gây ra điều đó. Trước khi mất, ông giao Tuyết Thu cho Lâm gia với hy vọng cô ấy được an toàn và sống hạnh phúc.

Ý Nhi thì thầm kêu lên:

- Trời ơi! Nhưng tại sao Tuyết Thu lại ẩn mình với thân phận là một cô giáo cơ chứ? Người mà anh tôi mang lòng thương mến.

- Vì muốn trốn tránh tên Chí Trung người đã giết chết Phùng Ánh, nhưng lại đem lòng yêu mến con gái của ông ta. Hắn yêu một cách mù quáng và thề sẽ tìm ra Tuyết Thu với bất cứ cách nào và bất cứ giá nào. Hắn sẽ giết ai cướp mất người con gái hắn yêu.

Ý Nhi nghe như mình vừa trải qua một giấc mộng, một giấc mộng không thể nào nghĩ rằng nó sẽ xuất

hiện trong cuộc đời cô. Thì ra là thế.

Ý Nhi té khụy vào người Lâm Hạo, vì cô không đủ sức nghe hoặc thấu hiểu điều gì nữa. Người cô như bị tê liệt khi biết được sự thật này.

- Trời ơi!

Lâm Hạo hốt hoảng kêu lên:

- Em không sao chứ? Em đau ở đâu?

Ý Nhi bám vào người anh. Khuôn mặt cô nhợt nhạt, cô kêu lên gần như đau đớn:

- Chỉ một chút nữa thôi, một chút nữa thôi, em ... em ... em đã phạm một sai lầm lớn rồi.

Lâm Hạo ôm hôn cô, giọng anh như thấu hiểu:

- Đừng nói nữa! Đừng nói nữa! Dù em có làm gì, anh vẫn yêu em.

Nhưng Ý Nhi vẫn chìm trong tâm trạng giằng vò:

- Suyt chút thì em đã giết chết anh rồi, anh biết không?

Lâm Hạo nhắm mắt lại, dường như anh cũng cảm nhận được nỗi đau của cô:

- Anh hiểu vì sao em lại có ý nghĩ đó. Nhưng em vẫn không nỡ ra tay giết anh, điều đó càng làm anh yêu em nhiều hơn.

- Em quá mù quáng. Đáng lý ra em phải tìm hiểu kỹ trước khi đi đến quyết định chuyện gì. Em đã đánh mất đi tình cảm, và thời gian hạnh phúc của chính mình. Em ...

Lâm Hạo ôm siết Ý Nhi vào lòng, và anh ôm luôn cả Vĩnh Thiên. Anh hạnh phúc vì cảm nhận được hai người phụ nữ thân yêu đã theo anh trở về.

- Suyt! Đừng nói gì hết! Hãy lắng nghe tim anh nói mà thôi!

Đưa đôi mắt đắm lệ lên nhìn anh, Ý Nhi nói nhỏ:

- Sao anh lại tha thứ và bao dung với em đến như vậy. Em đã gây ra bao nhiêu chuyện làm anh khổ đau, sao anh lại đuổi theo một cô gái đáng ghét như em?

Lâm Hạo nhìn vào mắt cô, khuôn mặt anh thật say đắm khi anh nói như thì thầm, nhưng những lời thì thầm đó làm trái tim cô như ngân vang hạnh phúc:

- Em thật sự không biết vì sao ư?

Rồi cúi xuống, anh tiếp lời trước khi hôn cô say đắm:

- Bởi vì anh yêu em!